

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА
Хумор и сатира
2015

АЛМАНАХ

медия партньор

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО

Алманах „Нова българска литература“
Хумор и сатира 2015
Copyright © 2015 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация „Буквите“
ISBN 978-619-154-137-9

ДА СПРЕМ!

*Посветено на всички, които ще кажат:
„Това не се отнася до мене!“*

Хр. Смирненски

Да спрем да лъжем, да крадем.
Да спрем, да спрем, ама не щем.
Броят ни вече за безпътни,
защото идва ни отвътре.
И всички драскаме за власт
с отворена широко паст.
Към нея тайно се стремим.
Доят ни. Стрижат ни. Мълчим!
Но всеки чака своя ред
да дойде шурият късмет.
Почувства ли се независим,
захвърля маската на хрисим.
И малкото наглед човече
се хваща с две ръце за меча.
Щом влиза в битки за идеи,
то вече ги брои трофеи.
Купува всичко. Не отрича.
Защото времето изтича.
А времето ти изтече ли
и ти не си се напечелил,
за себе си ще си абдал

ако не си... забогатял.

.....

Ограбването продължава.
Разграбихме една държава.
Към втора сме се устремили
преди да сме я построили.
Отдавна трябваше да спрем.
И време е да разберем.
Когато всеки се поправи,
живота ни ще се оправи.

ЕПИГРАМИ

„WHO – WHO IS“ / КОЙ – КОЙ Е

1.

Държавата, това съм аз... „
И скандал след скандал.
Сам си иска властта...
Търси боя.
Но човекът изрекъл това е бил крал.
А пък той... сам не знае какво е.

2.

Не разравяй земята поне засега,
за да видим туй чудо голямо.
И бикът (даже Брюкселски) рови с рога,
но пръстта пада все по гърба му.

3.

Ще разбереш ли, Майчице, едно,
че кошерът не е държава в Рая.
Да си пчелата-майка е едно.
А друго е... да си пчеличка Мая.

4.

Той ни показва как се с власт привиква.
А после – садете картофи.
И сам се насади. Родиха се... тикви.
Сполай ни! Не е катастрофа!

5.

Какво ли изгубваш, докато печелиш,
дори и след изстрел в архар.
Но по-добре дивеч в гората да целиш,
наместо партиен другар.

6.

Прогледне ли сляпото – Боже, пази.
То свирка от всичко не става.
И кой го излъга, че водещ в TV,
ще може да води държава?...

7.

Ще си остане винаги стажант.
Простете му! Той толкова си може.
Скиорът с коментаторски талант,
се изпързая сам. Сполай му, боже!

8.

За него и Кюри бил кръгла нула,
и Ломоносов – учен мушморок.
Науката безпринципно да хулиш,
се доразвива от... политолог.

НА БАЙ РАДОЙ

(за сбогом)

Чул горе, че налъмът ти е цъфнал,
едва ли да го видиш ще дотичаш.
И приживе ти беше срещу блъфа.
Не тичай!
Друг се е окичил.

(... 08.2004г.)

ТОРБА ЛЪЖИ

Какво ме гледаш, Свети Петре, като че не си виждал торба с кръпки? Поживяла съм си дължко, нека да завиждат старците! Има-няма петстотин лета. Тоя дръвник, дето ме носи, не е ходил по-далече от кръчмата на село, а аз що свят съм видяла, що път съм била с каруците на Торбалановия род! Цели пет пъти съм прана, петнайсет пъти – кърпена, а какви ръце са ме тъкали и шили... Да знаеш – петицата е магическото число на хората, макар по неясни причини да си мислят, че седмицата и дванайсетката я превъзхождат. Не вярваш ли? По колко пръста имаш на ръцете и краката си? А що веселби и радости щеше да пропуснеш без тях? И с какво щеше да галиш жените, Свети Петре?

Как така не си Свети Петър? Къде се е дянал, та не среща гости от Долната Земя? На почивка в ада, казваш? Е, щом е за здравето. И аз съм слушала от Дядо Поп за горещите извори там – много полезни били за грешниците. А ти кой каза, че си? Свети Тома? Има си хас да ми хванеш вяра! Самият Господ е трябвало да те убеждава, че е жив. А ти – не, та не, докато не пипна, не вярвам!

Какво протестираш? Защо бил с торба моят дръвник?! Та той е изтърсак на Торбалановия род, нищо че не му личи. Кой били пък тия?! Свети Петър не ти ли каза? Срамота! Само здравето си гледа! Ще се оплача на Дядо Господ! Не, той е мек като топъл хляб, пред Богородица ще го наклепам! Те – жените, са по-серт, хеле пък светиците...

Щом не знаеш, сядай удобно! И мезенце си нарежи, ракийка си сипи, че да ни е сладка приказката. Само гледай моят дръвник да не ти я изпие! А сега добре си отваряй ушите...

1

Когато човечите се умножавали след Големия Потоп, се заселвали първо по долините на реките. Плодородни били низините – където боднеш, зеленчук пораства, вода на една крачка – не се кривиш да я влачиш или кладенци да копаяш, трева тучна – добитъкът лениво преживя по ливадите и бързо се уговява. Децата на Дядо Ной работели малко и изкарвали пребогат урожай, пък животните направо сами се гледали. Не стига това, ами и празници си измислили – да не би да се преуморяят. От мен да го знаеш: мързелът е първопричината на всяко човешко дело!

Земя имало, колкото щеш и хората вярвали,

че ѝ принадлежат. Станели ли твърде много в една долина, някои от по-младите се премествали по поречията и строели нови поселища. Но моята история не е за уседналия народ, а за едни особени човеци, които, казват, имали тръни в задника. Не ги сдържало на едно място, умирали да обикалят насам-натам и винаги намирали убедителни причини да не стоят в село, да не копаят по нивите и да не наглеждат добитъка по тучните ливади. Та, ако изборът на плодородна земя е най-ниското – първо ниво на мързела, то отказът да я обработваш е второто.

Не задремвай, Свети Тома! Бодни си от салатката! Тамън започвам да ти разправам за Торбалановия род. Загубило се е знанието за името на родната им долина. Обаче упорито се твърди, че понеже така или иначе не ги свъртало на едно място, ги пращали по съседните села да занесат сирене и кашкавал, ракия и туршия, луканки и наденици, премени и кърпи, черги и китеници по сватбите и кръщенетата на роднините. На връщане пак ги товарели здравата – да не ходят празни. А те не се оплаквали и драговошно си носели кръста, понеже били щедро надарени с развинтена фантазия. Мислели за всякакви хубости и сладости, но не и за товара на гърбовете си. Когато работиш, а акълът ти е другаде и не усещаш тежестта и усилието, се издигаш до по-висше – трето ниво на мързела.

Та, за да носят даровете, им трябвали торби като мене. Големи и здрави, шарени като черги, тъкани и бродирани. Така човеците с тръни в задника получили името си – Торбаланови. Шиели ни момите. Ден и нощ предяли, тъкали и забождали иглите в коравия плат. Работни моми, ще рече някой будала. А те бързали, понеже без торби не ги пускали да се шляят по пътищата и им връчвали мотиката. Момците не шиели, но ги товарели с по две от нас като магарета, та им трябвало повечко фантазия, отколкото на сестрите им.

Тежко и горко, обаче, на сама мома с петима братя! Такива ги вардели зорко, заключвали портите с по пет ключа, но нищо не помагало. Момите ушивали само първата торба – своята и хуквали с нея към някое далечно село, където нямали роднини, та не ги знаели. Там завъртали главата на някой левент, вдигали сватба и още на другия ден започвали да обикалят, че и мъжете си взимали – да им носят багажа. Свекървите кълнели, народът клюкарствал, но накрая свиквали и дори почвали да им поръчват това-онова от другите села и махали, като в замяна осигурявали храна или премени. Така с времето се родила търговията.

Торбаланови зарязали къщите си и заживели в каруци, теглени от коне. Не само че полесно се строяли, но и не трябвало да мъкнат

на гръб стоките от село на село. Изнамирайки начин да работят, без дори да носят товара си, нищо че не го усещат, защото акълът им е другаде, Торбаланови се изкачили до следващото, четвърто ниво на мързела.

Настъпил рай за момите – шиели торби в каруците, без да бързат. И понеже имали време колкото си щат, взели да ги шарят и изкусуряват, та да им отиват на сукманите, когато ги стоварват по панаирите и пазарите. Дребни мъниста и златни парички заблестели по дрехите, торбите и кърпите на главите им. Правели си гердани, гривни и обици, всеки ден се гиздели като за сватба, та да смят момците в крайпътните села. Ако ми кажеш сега, че си търсели допълнителна работа, ще рече, че не си наясно с другата движеща сила на Човечеството – суетата. Видиш ли мързеливец да се труди, това е причината! Ама хич не се заблуждавай, че само Торбаланови били суетни. Защо, мислиш, невестите по селата редят и гласят къщите си, че и садят в градините цветя и други неядливи буренаци? Ами да видят комшийките колко са им хубави домовете и дворовете, та да се пукнат от яд!

Скоро момите Торбаланови така привикнали с новата си свобода да ходят където си щат и да правят каквото им скимне, че не можели да си представят друг живот. На мераклиите за

женитба заявявали, че ако ги искат, трябвало да им построят каруци и да тръгнат да обикалят света заедно. Рядко някой се отказвал от тая благинка. Който познае мързела, се освобождава от ограниченията на разума!

Един древен философ ги нарекъл „деца на вятъра“ и написал цяла комедия за тях. И такива били не само младите, а и майките и бащите им, че и бабичките и старците. Бродели накъдето задуха южнякът. Залюбвали се и се женели в движение, децата се раждали по пътищата. Естествено, забравяли кога и къде, та никой не знаел рожденото си място, нито възрастта си. Не стига, че трябвало да помнят имената на дечурлигата.

Умирали пак по пътищата. Тук добре си отваряй ушите! Не поставяли кръстове и каменни плочи, понеже вятърът вече ги гонел да продължат, обаче задължително погребвали мъртвите с торба на рамо, пълна с каквато стока им се намирала. Били се уговорили със Свети Петър да ги пуска на Оня Свят с торбите, за да имат начален капитал за търговия. Спазвали обичая и при мъртвородените – дори още поревностно. Как защо? Какво по-различно може да има на Оня Свят от Долната Земя, ако същите човеци се преселват горе? Торбаланови ще да обикалят с каруците си, оглеждайки се за някой новопристигнал роднина. А как да раз-

познаят новородените, за да ги приберат, ако не по торбата?

2

А сега си пийни една дълга глътка! Защото стигнах до златните времена, когато бях изтъкана, ушита и разкрасена от най-хубавата сред Торбалановите моми. Не вярваш ли? Ти тука в рая само светици си виждал и някой-друг дръвник като тоя, дето освен пиенето, друг грях няма. Питай Свети Петър като се върне от ада! Всички хубавици там отиват. Блазе му!

Казваше се Мара Ръченицата. Имаше дълга гъста къдрава коса, черна като въглен, която все намираше начин да се изхлузи из стегнатите плитки, та въпреки усилията на майка ѝ, и съветите и мазилата на всички бабички в рода, главата ѝ бе постоянно обградена с ореол от избягали кичури и букли. А как се решише цялата тая хубост, не е за разправяне – по петдесет пъти всеки ден. Мара имаше големи очи, млечнозелени като ливада по Гергьовден, вежди като ятагани, изпуснати в катран, устни – като кръв от току-що заклано агне, а пазвата – като Родопа планина. Върху бялата, но избродирана с цветни конци риза, обличаше окъсял шарен сукман. Не че не можеше да си направи по-дълъг, но ѝ пречеше да скача на хорото. На врата си окичваше наниз златни пари, а висящите до

рамената обици подрънкваха като хлопатари и тайно засилваха люлеенето си, опитвайки се да надникнат в пазвата, докато момата вихрено играеше ръченица.

Прякорът ѝ измислиха не само заради любовта ѝ към народните веселби, а за да я различават от братовчедка ѝ – Мара Подробната. Само не ми казвай, че не си я виждал в рая! Що народ ходеше в правия път само от страх от дългия ѝ език! А и не вярвам да е сгрешила нещо – никой дявол не смееше да я приближи, камо ли да тръгне да я изкушава. Естествено, беше мързелива и суетна, с други думи не ѝ липсваха традиционните добродетели на Торбалановия род, но Свети Петър едва ли е придирял чак толкова и сигурно бързо я е пуснал вътре – веднага щом си е отворила устата, за да му напомни собствените му грехове. Мара Ръченицата, обаче, така беше свикнала с хлевоустата си братовчедка, че въобще не я слушаше. Получила двойна дажба от развинтената фантазия на предците си, си представяше, да речем, чернооки левенти, високи гайдари, весели песнопойци, брадати тъпанджии и китки здравец, докато словесният поток се изливаше над рошавата ѝ глава като Великия Потоп, само че без да я удави.

Някъде по времето, когато майка ѝ заръча да ме ушие, Мара Ръченицата сънува кошмар. Явил

й се не друг, а Свети Петър и я предупредил да се подготви за Оня Свят, където щяла да се пресели скоро – веднага щом торбата ѝ, демек аз, съм готова. Светците решили да я приберат, преди голямата ѝ хубост да направи сума ти поразии по света и да вкара народа в грях. Те, обаче, не познаваха Мара Ръченицата, та взеха мълчанието ѝ за покорство и зачакаха да ме ушие.

А момата, колкото мързелива беше преди, взе да се разтакава още повече. Спеше до пладне, после решише непокорните си къдрици по петдесет пъти, ядеше и пиеше, дремваше следобеден сън, къпеше се в попътните потоци, правеше по някой бод, ама така – без да си дава зор. Оживяваше се само вечер, когато керванът спреше на мегдана в някое село. Роднините ѝ нареждаха сергиите със стока, а Мара тръгваше да издирва местния гайдар, тъпанджията и кавалджията. Намереше ли ги, им нареждаше да почват свирнята, а те я слушаха като урочасани. Първо сама заситняше ръченицата под игриевите ритми на музикантите, та цяло село се събираше да оплакне очи. Зазяпани в хубавата Мара, купувачите хич не се сещаха да се пазарят, а Торбаланови трупяха печалби предоволни. Всичко се разпродаваше за нула време, а после се извиваше тежко хоро, водено не от друг, а от Мара Ръченицата. И така – до среднощ.

В едно тракийско село Мара Ръченицата се

залюби с тъпанджията Видо – планина мъж с яки ръчища, засукани дебели мустаци, брадясал, неподстриган и див. Докато подскачаше на хорото, тя му хвърляше зелени погледи, та оня забравяше да удря тъпана и свирнята стихваше, докато гайдарят – весел кльощав момък, го подритваше или цапваше зад врата и той машинално продължаваше, без да спре да зяпа момата с полуотворени уста. Среднощ дойде и народът се разотива доволен, а Видо стоеше посред мегдана като побит с тъпана си, без да знае какво да прави. Мара Ръченицата го подсети като му хвърли в лицето дебела китка здравец, оскубана от най-близкия двор. Той метна тъпана на гръб и тръгна след нея към Торбалановите огньове. Що приказки изприказва Мара Подробната, що кусури му намери! Но братовчедка ѝ отсече, че не ще друг и се зае да опитомява либето си.

Научи го да се мие и преоблича, да си затваря устата като я гледа и да не слуша Мара Подробната. Косата му, обаче, не подстрига, нито го накара да се обръсне, та освен мустаци, завъди и брада. Див си го обичаше. Народиха им се дечурлига, та Мара Ръченицата все порядко намираше време за торбата си. Но с каква обич ме докосваше, поседнеше ли да почине, с какви шарки ме шареше и изкусуряваше! Втъкаваше от развинтената си фантазия в мене,

та не е имало по-хубава и по-честита торба!

Напук на Свети Петър, Мара Ръченицата доживя до дълбока старост здрава и пъргава, гледа внуци и правнуци до деня, когато вече не можеше да поведе хорото. Тогава се върна в каруцата при мене и довърши последния бод, усмихна се, помахаше победоносно по посока към облаците и умря, доволна, че е изкривила небесните сметки. Така се надявах да ме погребат с нея, обаче внуците ѝ се полакомиха да имат най-хубавата торба, та я закопах с някаква стара и извехтяла.

3

Прехвърлях ме от ръка на ръка, от рамо на рамо, но никое толкова хубаво като на Мара Ръченицата. Макар Торбаланови да не помнеха собствената си възраст, прилежно брояха годините на торбите, да не би да се минат и да ги изперат повече пъти от необходимото – веднъж на сто години. Виж, кръпките беше по-трудно да се предвидят, понеже зависеха от товара, избиран произволно според настроението.

Така я карах с векове, докато по Долната Земя не се разпространи учението за собствеността. В началото, след Великия Потоп, хората вярваха, че принадлежат на земята. Според новата философия, обаче, те си въобразиха, че я притежават, все едно е торба. Никоя вяра не е била

следвана с такъв мерак и без всякакви съмнения! Започна се делба на земята. Грабежа колкото могат – не че имаха намерения да я обработват, но това ги караше да се чувстват по-важни от другите. Да не мислиш, че само момите и невестите са суетни? То разправиш, то клетви, то псувни, то тупаници! Родовете с най-много мъже надделяваха и взимаха повече, оставяйки победените с по-малко или никакви ниви, та прехранването, с което преди не беряха ядове, освен в сушави години, стана истинска философия. Обеднелите се принудиха да слугуват на собствените си грабителите, а те вече не си мърдаха пръста да копаят или да пасат стадата си и на шега стигнаха до най-висшето, пето ниво на мързела, надминавайки дори ненадминатия Торбаланов род.

Децата на вятъра наблюдаваха отстрани цялата олелия и неразбиращо клатеха глави. Та как може земята да носи толкова радост, колкото свободата да ходиш където си щеш, да откриваш непознати места, да не знаеш кой път ще хванеш утре?

Обаче всеобщото безумие ги удари най-неочаквано. Така и не се разбра кой пусна слуха, но той се разпространи и ги настигна. Уседналият народ взе да ги гледа със страх и подозрение. Бабичките разказваха вечер край огнищата опашати лъжи като оная, че децата от Торбалановия керван били откраднати и принуждавани да работят

за търговците. Никой вече не пускаше челядта си да играе след залез слънце, нито се събираха на хорото, нито купуваха стоките. За да укротят мрънкащите дечурлига, ги плашеха, че Торбалан щял да ги отнесе в чувала си, както погрешно викаха на големите торби.

Така се случи нечуваното! Торбалановият род биде принуден да уседне, въпреки тръните в задника. Заживяха в Балкана, понеже само по високите места остана земя, която никой друг не искаше. Построиха къщи, основаха село и го кръстиха Торба Лъжи – на причината, лишила ги от свободата им. Оставиха домочадията си да гледат овце и кози, крави и прасета, да дерат и сушат кожи, да предат и тъкат, да шият премени с мъниста и златни конци, да гледат кошери с пчели, докато мъжете обикаляха по пътищата и търгуваха с произведеното от близките им. Планинският вятър дружески разхлаждаше лицата на жените, запазвайки ги млади с годините, които и без това не брояха по стар навик, макар че вече поне знаеха къде са родени децата им. Развинтената им фантазия често излизаше извън село, скиташе се по света заедно с южняка и догонваше керваните на мъжете.

И понеже мързелът по света се умножи, Торбалановият род взе да изглежда трудолюбив. Дори се прослави по цялата Долна Земя с Балканския мед. С дъх на диви цветя и билки,

той лекуваше модерната болест – разстроени нерви. Беше се разпространила в резултат на уседналия мързел – тоя без въображение и без хващане на пътя. Говори се, че медът от неравните поляни около Торба Лъжи бил заразен от развинтената фантазия на древния род и болните от нерви, лекувани със сладостта му, спирали да се тревожат и ставали вяърничави и любопитни като дечурлига, а нерядко у тях се събуждало и нелепото желание да скитосват по света. От него правеха и известната Торбаланова медовина. Не е люта като гроздовата, ама който я опита, момите и невестите започват да му се лепят.

Не вярваш ли? Питай тоя дръвник, дето ме погребяха с него! Нито е снажен, нито хубавец, нито акъл има, нито се е отракал по пътищата, ни две думи на кръст може да свърже, а какви жени е любил! Ех, колко грехове има, освен пиенето! Прощавай, поизлъгах те малко, та да ни стане приказката! Не сме ние за рая! Ще си идем в ада – при хубавиците! Хайде, със здраве! А закъсаш ли го с кръста, вземи си отпуска и ела да се полекуваш при нас! Ще те нагостим с Балкански мед и ще ти сипем от Торбалановата медовина. Всичките болести ще ти минат!

ПАДНАХ СИ

Паднах си... но не по мъж,
паднах от един стол бял...
Докато кажа „Баби, я се дръж“ -
строполих се (кой видял, видял).

Срам ви казвам, резил голям -
излагация наред мегдана...
Аз на един стол не ще се дам,
обаче кръста пак ме хвана.

Няма друго поражение по мене -
само взора си леко промених,
че нивото намалих без време...
(е то личи си де, от този стих).

баба Ана

цикъл: „Похортували си баби млади“

ТОКОВ УДАР

Назад, за тебе е опасно
не пипай, ще те заболи.
Наранен ще си, ужасно...
Не, не, дори не ме моли!

Ръцете долу, надалече,
рисуващ тука, запомни!
Разум нужен е, човече...
Разбери ме и се опомни.

Токов удар – тривиално,
тръгвай... или остани,
тогава ще усетиш главно,
от токче дамско... как боли.

*цикъл: „Усмиващи случвания, случайни ус-
мивания“*

РАЗМИНАВАНЕ

Постопли се, всичко живо мръдна,
от народ почерни се цял мегдана...
И аз излязох, уж бързо да се върна,
а се отплеснах, че и белята стана.

Ходих до герана, барем се открия,
че напоследък липсата ме хвана.
Да съм умряла? Тц, не съм от тия –
чер гологан съм, пък и време няма.

Ходих да са диря и под асмалъка,
той едва покарал, току се зеленей.
Като ревнах (ма пристегна мъка) –
за какво не помня, акълът ми немей.

По двора обикалях леко на зиг заг,
тихо стъпях, барем се изненадам.
Кръстосвах дълго, до късен мрак –
от умора чак почнах да припадам.

Влязох си дома, боляха ме краката...
Някой е идвал, тук там следи видях
а на шкафа бележка от оназ с косата:
„Друг път ще мина, днес те изтървах!“

баба Ана
цикъл „Похортували си баби млади“

НА ШИР И ДЛЪЖ

по Робърт Бърнс

На Бърнс... зарад куплети,
мечтал си е (поне веднъж)
целувка с Джени да усети
де що е мъж на шир и длъж.

Но зная, не посмява всеки
сам-самин след летен дъжд
да хайманосва по пътеки
ни пък във цъфналата ръж...

Не че може тамо Джени
да го срещне изведнъж,
ами щото... с тез промени
не мож позна кой е мъж.

То и аз не съм баш цвети
(всеки стряскам отведнъж),
затва мирувай със ръцети,
целувките за теб си дръж.

Точно мен недей целува
в цъфналата мокра ръж.
Зарад рими не си струва
зян да ставаш... Айде къш!

баба Ана

цикъл „Похортували си баби млади“

ЗАКАЧЛИВО

Слънчево зайче игриво
спря се днес върху мен.
Усмивка, весело чувство
донесе ми в топлия ден.
Огледах се. Кой ли го праща?
Случайно при мен ли дойде?
Аз вече „окото не хващам“,
не ходят подир ми мъже.
Попреминах трийсет и пет,
и времето своето взе си.
Вярно, нося душа на поет,
но външно – о, хубост къде си!
А зайчето скача и шава
обхожда ме, бяга по мен...
Мъжа ми ме наблюдава,
усещам, ще има проблем.
— Какви са тези „зайци“ по теб?
На кой ти си дала нишан? –
въпросът смрази ме кат лед,
и бързо отвърнах: – Не знам.
— Не знаеш, как ли пък не...
Я кажи ми, кой те закача? –
а пък моето женско сърце
тупти, в гърдите ми скача...
Но усетих усмивка потайна
и веднага всичко разбрах...
Няма страшно, немало тайна –
огледалце, че държи го видях.

ПО ДРЕХИТЕ И... ПОСТЕЛКАТА

Гоце Делчев и арменският майстор на бомби Аарон тайно пристигнали в Длъхчево Сабляр – Кюстендилско да огледат къде може да се направи бомболивница. Селото било близо до турската границата и оттук готовите бомби и ножове щели да бъдат нелегално вкарвани в поробена Македония. След огледа те избрали сушилнята за сливи на дядо Илия Юручки. С малко работа можело да я превърнат в работилница за бомби.

Вечерта поканили гостите в дома на Стоимен Юручки да преспят. Нагостили ги те и сложили да спят в собето, единствената по-уредена стаичка. На добре облечения мъж постлали на одърчето, дали му вълнена черга. А на другия постлали рогозка на земята и му метнали една козя черга.

На сутринта гостите станали и на тръгване този, дето спал на рогозката, извадил от джоба си няколко жълтици и дал на по една на всяко дете. Тогава разбрали, че това е Гоце Делчев.

КЪСМЕТЪТ БЪЛГАРСКИ

В края на XIX век младият поет Пенчо Славейков често посещавал Кюстендил. Тук той гостувал на по-големия си брат Христо Славейков – юрист в града. А използвал идванията си и да се лекува в минералните бани. Понякога прекарвал в чифлика на брат си край Струма по месец. Разхождал се из Кюстендил и околностите му. Тук се родили и доста лирични творби. Сред тях се отличава стихотворението „Късмет“.

— Как ти хрумна идеята за това стихотворение? – го попитал кюстендилският адвокат Чехларов.

— Не ми хрумна, тя просто си дойде при мен!... Провокира ме един човек, обикновен! Бяхме на излет до село Жиленци! Там един кръчмар ни разказа приказката как Господ раздавал късметите. Последен дошъл българинът и какво да му даде след като преди него турчинът, гъркът и евреинът взели агалъка, хитростта и парите!

— А нашият къде е бил?...

— Ами киснал си цървулите корави, пък и позаспал! – усмихнал се Пенчо Славейков. – Ето последния ми куплет – това що е казал Господ на българина:

„Такъв ти е късметя!

*Кисни цървулите! И таз, що те сполетя –
ти подир ралото влачи я чак до гроб...*

Земята работи – и неин бъди роб!”

— Такава ни е орисията българската – до
веков! – усмихнал се Чехларов.

АКО НЕ ПИША...

Димитър Димов бил ветеринарен лекар в село Ваксево, Кюстендилско. Един ден ходил по лечебна работа в с. Длъхчево Сабляр на кон. На връщане се скъсал ремък и гърбът на коня се наранил. Димитър Димов нищо ни усетил, ни видял. Конят станал неизползваем поне за няколко месеца. Научил за това околийският началник, привикал го при себе си и здраво го нахокал. Бъдещият писател излязъл със сълзи на очите и зачервен като рак от кабинета му. Срещнал го колегата и състудент д-р Симеон Петров, също правещ опити в писането:

— Какво толкова те занимаваше тогава, та не забеляза?

— А, заех се да пиша една повест. И обмислях сюжета през цялото пътуване. Знаеш ли, ако не пиша в тая дивотия и не мисля, че ще умра от скука!

КЕЛЕПОШКАТА

Академик Йордан Захариев правил проучвания за бъдещата си книгата „Каменица“ в село Бистрица. Давали му информация за облеклото, но когато стигнали до мъжката шапка, един селянин го посъветвал:

— Най-добре за нашата капа може да разкаже Панте от Режовци!

— Майстор ли е? – попитал Захариев.

— Викат му Келепошката, точно он ти трябва! – усмихнал се човекът.

С много питане го намерил край реката. Седи под сянката на една елешка и дялка притики за боб.

— Добър ден, Панте! – рекъл му ученият.

— Добър де е, господине!

— Би ли ми разказал за мъжката шапка от вашия край!

Панте се усмихнал и захванал разказа си:

— Шапката се прави от овча кожа. Щавена, после шиена! Отдолу под нея се носи подкапник!

— И служи да пази главата от студ?

— И за друго става... Лани по Ивановден, събрахме един ператен котел с ракия от именниците и две тави спържа! Всеки си носи чаша,

а аз немам! Исках от един, от друг. Они си пият, а я ги гледам. Че като свалих подкапника, зацрепах от котело. Така ми излезна име – Келепошката! Така викат на подкапнико.

— Как така с шапката, не тече ли?

— Как ще тече, бе брате, че тя е яко ликьосана, като импрегнирна става!

— Не може да бъде! – възкликнал Захариев.

Панте се навел, гребнал с келепошката си от реката вода и отпил.

— Ако искаш опитай!

АЗ НА НЕГО ЩЕ МУ...

Академик Йордан Захариев бил на географско-етнографски проучвания в Пиянечкия край, в село Длъхчево Сабляр. Спрял при един старец, препичащ се на пролетното слънце пред дома си.

— Дядо, ти помниш ли кога се е преселил вашият род тук? Откъде сте дошли? Кой ви доведе?

Старецът мълчал, та се наложило да го попита втори, та дори трети път.

По едно време дори си помисли, че е глух, но старецът го погледнал от петите до главата и рекъл:

— Чини ми се, че си културен човек, говориш с купешки думи, но че ти отговорим некултурно. Я, ако знаем кой ни е довел тука по тия голи баири и по тая пустош, чех да му хебем майкята!

ПЕСНИЧКА НА ЧЕРВЕЯ ОЧЕВИДЕЦ

Леви-десни, леви-десни –
който се дели,
нека чуе тая песен,
сам да прецени...

Имало земи – подземни,
мрачен исполин
мачкал хорицата бедни,
като пластилин.

Те във ямите си очни –
пусти торбалани,
крили влогове безсрочни –
сълзи-гологани.

Леви-десни, леви-десни –
песничка такава,
червей странник ми разказа,
маршово припяващ.

Властелинът – Люта ряпа –
избуя високо,
а под шапчицата черна
засмърдя жестоко.

Гледа Дядо и се чеше –
коренът брадат е,

семе гние в цветовете –
всичко ще се скапе.

Хайде, Бабо, да я вадим,
челядта народна
викай – няма да илядим,
в таз воня отровна.

Леви–десни, леви–десни –
искали вендета,
внуци, кучетата бесни,
мачки и мишлета.

Хванаха се за листата,
бутат и опъват,
ала ряпата чепата
тъй и не помръдват.

Цъкът с бръчки по челата:
Толкова е силна,
сякаш от бетон излята –
хич не е мобилна.

Леви–десни, леви–десни –
не била дълбоко...
Трудност се решава лесно –
с правилна посока!

ТИКВЕНИ ХРОНИКИ И ДРУГИ ХРОНИЧНИ НЕБИВАЛИЦИ

Духът – чудесата държи зад вратата
в света ни глобално екстремн.
Но някой написа: „Сезам, отвори се“ –
и втурна се тиквено време.

Недъзи, скинари, мутанти, поквара.
Печатът... – Алиса ще слиса!
Човечност с лимит, нескрит геноцид –
по-страшен... от мутри в мотриса.

От цицата вълча – преял, Ромул хълца.
Плебеите са с празни кореми.
„Бюджетната пица“ е твърда „десница“ –
патриций от Рем заплатени.

Асфалтови писти, народни нудисти –
вървим гол след гол, няма срама!
И Бог да ни пази – не стигат гавази!
Гавазите карат „Нисани“.

От пуст глобализъм подметки все лижем.
На Марко народа юначен!
Велики войници! А мием с ибрици
„елитните“ части на НАТО.

Със „Лего“, от млади, дворци и огради
градиме – томсойерска участ!
Боядисваме, мразим и с цел да ги пазим –
пред прага им връзваме куче.

С краченцата къси все време носа си
във нечий дълги чорапи.
Живеем джуджешки, наместо човешки
да берем плода на труда си.

Немил и недраг в божествен джихад
препуска Земята напук.
И лява, и дясна – пристягат ужасно
пантофките малки на Мук.

На Оз из земите – изцъклил очите,
задъхва се бизнесът малък.
С лобистка магия слугите на „Злия“
отнеха ни сетния залък.

С шивашкия метър – по-хитри от Петър –
си мерим одраните кожи.
Забравили Йово, сме „йес“ и „готово“ –
за „свои“ и чужди велможи.

Към Хензел и Гретел в следи самолетни
пилеем трошиците благодат –
гурбети, уикенди, мечти, хепиенди –
с бохчица от „облаче бяло“.

Във доби „моторни“ – тенори офшорни –
напяват „На многая лета“!

Пази, Боже, Царя! Народът се справя,
привикнал на робска несрета.

Дотук с тая приказка! Къде ѝ е смисълът?!

Търпиме – „Каляска“ за цар!

Мишоци! Горили! Принцеси крадливи! –
в Пандорския тиквен буквар.

ПИНОКИАДА

Докат' се правех на поет
в словесния талаш
и с автографите зает
натрупвах трудов стаж,

не осъзнавах – със замах
издавах стихосбирки,
а днес ме мъчи съвестта –
Убих!... гора от свирки.

Цял саркофаг лежи пред мен –
кубик и четвърт книги.
Отварям ги опечален –
трупът не се въздига.

И само острите игли
папироса прорасли,
заплитат в мумийни мъгли
покрова му надраскан.

Във смях и скръб едно дърво
е радост за очите,
тъгата – птица от сълзи –
от клоните отлита...

Лирично... – пак ли ще простя?
А исках с остра брадва –
додялано да отмъстя,
за тоз' живот откраднат.

Отчаян търся буца пръст –
във себе си дълбая.
И хвърляйки... от клонка кръст
ще сложа, и призная:

Сред листите трупът е скрит!
Тук Бора потърсете –
възкръснал чрез „убийствен“ стих...
във кòвчег – за поета.

ПРЕМЕЖДИЕ

Накани се Бай Вътьо
днес гъби да бере
и бодро се запъти
към близкото даре.

Щом първата откъсна
и се наведе пак,
едно теле го блъсна
във шипков гъсталак.

Бай Вътьо се затресе,
реши да сложи ред
и смело се понесе
със „мамата“ напред.

Бащата на телето
обиди се до смърт,
препусна през полето
и вече няма път.

Напред, назад, надясно,
наляво – накъде?
Бикът препуска бясно,
налита да боде.

Злощастният поборник
във чудо се видя.
Обувки, дънки, потник
са цели вир-вода.

А май и още нещо –
дори бикът се спря.
Защо така се блещи,
бай Вътьо не разбра.

Разбра, едва когато
по пътя за у тях
премина махалата
сред взрив от бурен смях.

МЕРАК

Мераклия се навърта
край прозореца отвънка,
ту се дръпва, ту надзърта –
с влизането има спънка.

С мъка слюнката преглъща –
чак душата му ридае.
Предпазливо се обръща –
някой да не го познае.

Как да влезе – дума даде
на жената: „Няма вече!“.
С кой акъл страстта предаде
и от нея се отрече!

„Ех, проклетнице, защо ли
си навлякох с теб белята?
Не можах да те измоля –
непреклонна е жената.

Каза: „Късаш и това е!“
Нищо – хайде за последно!
Може и да не познае,
че постъпил съм нередно.“

Влезе с колеблива стъпка
мераклията във бара
и с една голя-а-ма глътка
потуши завчас пожара.

Кротко доизпи шишето,
заклатушка се към вкъщи.
Неговото си е взето,
пък жената – да се мръщи!

БАРТЕРНА СДЕЛКА

Продан Продев беше добър съпруг, добър баща, добър съсед, добър компаньон, добър човек. Много четеше и поуците от прочетеното прилагаше на място. Винаги беше готов да помогне на другите, но не знаеше как да помогне на себе си. Тъща му живееше при него, а той не можеше да я понася.

Един ден поуците ли му дойдоха в повече, чашките ли – натовари приспаната си тъща в колата и бръмна към съседния квартал. Тръгна по улиците и завика, както в приказката (почти така):

— Тъща за сме-ет! Тъ-ща за смет!

За момент настана мъртва тишина. Чак птиците се умълчаха.

— Тъ-ща за сме-ет!

Разгеле! По улицата се зададе як мъжага с чувал на рамо.

— Не ти ща сметта, грабвай тъщата и бягай! – тупна той чувала пред смаяния зет.

Вдигна се олелия. Раздадоха се писъци, шум от тътрене и от борба. До първия чувал се замята втори.

Злополучният новатор излезе от вцепенението си и хукна към колата. Останалите зетьове също яхнаха конските си сили и по улиците се разигра същински екшън. Накрая, като във

всеки екшън, главният герой се отскубна от своите преследвачи. Едва-що паркирал, побърза да прикрие следите от провалената сделка, преди тъща му да се е събудила и преди жена му да се е прибрала.

Вечерта хвърли домашните си в паника. Не можеха да го познаят. „Мамче, това – мамче, онова!“ И все кима с глава. На следващия ден – същото. И на по-следващия... И хвали тъща си наляво и надясно. А е изпуснал думичка – а мераклиите са го открили. Какво ще прави с толкова тъщи?

И все кима ли, кима ...

МУЗА В КРИЗА

Мечтаех си блажено подир пладне –
хем в унес благ, хем с творческа нагласа,
но ето, че преди нощта да падне,
яви се Тя, а с нея – и Пегаса!

Дойде ми голичка, дори без риза –
по златна лира само във ръката:
„Брей – рекох си, – аман от тая криза,
закъсала е Музата, горката!”

А иначе, така, добре изглежда –
осанката ѝ, формичките... Всичко!
Пък на Пегаса виснали крилата
като големия мерак на чичко!

Помислих си: „Сега ще се разплаче!
Дали да не отскоча до битака
за дрешка все ще събера петаче,
но тя направо ме срази с атака:

„Не искам повече да се излагам
с Пегаса, тая стара, куца кранта!
от утре искам мерцедес да яхам,
пò ми се връзва, някак си с таланта!

Или за лимузина дай заявка –
от упор някак строго ме изгледа –
или веднага ще подам оставка!”
И палаво намигна на съседа!

Пък аз си мислех, Музата ми щура
тъжи, че кризата не отминава,
а тя, МИСкинката, дошла в натура,
защото модата била такава!

РОДНА БЪЛГАРСКА КАРТИНА

Ние сме си ги създали –
ние сме си ги избрали –
олигарси и вандали,
за богатства полудяли!

Политици с „постни пици“,
мутри с атрактивни „жрици“,
дилъри и наркотици,
и народ от мъченици!

Що бе годно си замина,
що бе старо се спомина!
Страх! Опоскана градина –
РОДНА БЪЛГАРСКА КАРТИНА!

ПИСМО ОТ ЧУЖБИНА ДО МОЯТА СТРИНА

Мила, моя стрино Пено,
ша ти кажа откровено!
Чудиш се къде се дянах –
ми, и аз Европа хвана!

Откъде пари се взеле? –
Най-напред се справих с Геле –
с Драго сложих му рогата
и го пратих у гората!
Тъй де, убедих го пича,
че на млад елен прилича,
той с рогата се премени
и офейка без проблеми!
Виж, с децата беше сложно,
но не беше невъзможно –
с малко хитрост ги продадох –
вярно, ефтинко ги дадох...
После в „нета“ – ала-бала,
в профил, в гръб, в анфас и цяла,
с малко фотошоп и хъс,
отговор получих бърз:
„Уе-уе-е! Цеуа Мона Уиза!
Тъебе да ти пъата виза,
а и знаци финикийски“ ...

(пишеше ми на английски)
Поуудех по твоя хъс,
твоя погуед, твоя... анфас,
чакам те с гоуема стъас,
само двама – Ти и Аз!
Поуудел съм от нощес,
щото ти ми хакна стъес!"

Не дочаках чек и... хопа,
се запътих към Европа
и след месец или два,
срещнах моята мечта!
Ала нещичко познато
мернах в тялото косматото,
и осанка на вампир –
беше моят Драгомир...

Та ти думам, стрино Пено,
пак се хванах за „зелено“ –
ни за здраве, ни за цер,
става тоз „зелен хайвер“ ...

НАЙ-ДОБРИЯ ЧОВЕК, КОГОТО ПОЗНАВАМ

(Всяка прилика с днешни лица и събития не е случайна.)

Въобще не е за вярване, но още не бе захванала славната му кариера и край него се навъдиха какви ли не душмани. И начаса се нахвърлиха да го корят за щяло и нещяло! Един от тях, дето околийският началник прие най-любезно още в първите дни подир назначението си, след оказаната му чест бръщолевеше наляво и надясно, че от ръцете и краката му стърчали конци?! Дотолкоз здраво вързани за глезените и китките, че имал синьо по месата си...

— Представяте ли си? – завърши с гадна усмивка неблагодарникът.

— Кой му ги дърпа? – веднага побърза да попита друг душманин.

— Какво му дърпа? – на свой ред му рекохме ние, дето нищо не разбрахме.

— Как какво? Конците – ухили се насреща ни той, сетне намигна многозначително.

Додето се чудехме какво става, трети душманин се обади зад нас:

— Викат, че някакъв си шпионин ги дърпал...

— Какъв шпионин? – прекъсна го на минутата първият душманин, сетне наново попита. – Да не е оня с двете нули?

— Не е. Тоя не можел да кара ни трен, ни подводница. Бил най-обикновен. От тия, дето снасяли...

— Яйца ли бе, чичо? – намеси се един дангалак, озовал се случайно край възрастните.

— Ха, ха, ха! – засмя се в лицето му душманинът, подир което важно-важно притури. – Други работи снасял, чичовото, другиини...

— Какви други работи? – не се сдържа момчето.

— За близки, роднини и познати – задоволи изцяло любопитството му мъжът, сетне побърза да му покаже пътя.

— Значи затуй навремето шпионинът се писа от БРП, партията на околийския! – прошепна вторият душманин.

— Затуй! – отвърна му онзи, без да мигне.

Като чух какви врели-некипели говорят за него, им обърнах гръб и се отдалечих, защото не повярвах на нито една тяхна думичка. И как да им повярвам, когато знаех колко свестен челяк е околийският.

Спомних си как навремето ми предложи да оглавя гимназията в околийския град, но понеже бях се главил за едно селско училище, с голямо неудобство му отказах. Абе, добър че-

ляк беше. И още е! Ето и сега, когато наново се върна в Околийското, лично се уверих какви добри люде докара със себе си.

Най-напред доведе Големия Макс¹, както на- часа го кръстиха душманите заради ниския му бой. Вярно е, че се понадигаше на пръсти като говореше с другите, но пък рече ли: „Как сме, г-н Еди-кой си?“, ти ставаше едно топло-топло, че чак пот те избиваше от оказаната почит. Сетне, когато враговете видяха как добре си върши работата, го нарочиха, че не различавал плàта² от дневни пари, щото уж си бил купил тапията. На мен обаче ми бяха казали, че е търкал за малко чиновете на някакво си стопанско училище, та въобще не повярвах, че е броил даже и петак. И как да им повярвам, когато освен всичко друго той бе и добър християнин, който даваше мило и драго за другите. Може да не вярваш, но Макс не чакаше да го ударят по едната буза, а направо си подлагаше и двете... Веднъж с очите си видях как незаслужено отнесе едни яки шамари, дето бяха нагодени за околийския. Друг път някакви занаятчий от областния град му ритнаха кросното, преди да си е изтъкал платното. Той толкоз много се ядоса, че им рипна неподготвен, но само си изяде боя, горкият. Третия път не помня

1 Големия Макс – 380-милиметрово немско морско оръдие от Първата световна война, наричано още „Дългия Макс“

2 Плàта (нар.) – заплата

за какво го биха, но пак нямаше вина човекът ...

Месец подир него околийският доведе Добрата Бета. Да, ама да не мислиш, че душманите спяха – още не бе прекрачила прага на Околийското и мигом взеха да ѝ викат Дебелата Берта¹. Че жената бе мъничко по-пълничка – дума да няма, ама биваше ли да я наричат на оня немски топ от Европейската, дето громеше всичко по пътя си...

— Тая ще направи поразии до четиринайсет километра – изсъска злобно още същия ден някакъв глас на чаршията, дето след работа отидох да напазарувам едно-друго за вкъщи.

Додето разбере кой е злословецът и онзи се скри някъде. И как няма да се скрие, когато бе гнусен лъжец. Мало и голямо знаеше, че още при първите си пълномощия в Околийското преди години Добрата Бета доказва, че е два пъти по-далекобойна...

Да не говорим обаче за другите, че думата ми е само за околийския. Преди да дойде на работа при нас, се знаеше, че е тих, вежлив и мъничко срамежлив. Е, вярно е, че вечер обичаше да жонглира с какви ли не чаши, ама кой ли си нямаше някаква занимавка? Инак обаче

¹ Дебелата Берта – 420-мм оръдие на заводите „Круп“ с тегло 42,6 т., предназначено за громене на укрепени отбранителни линии.

бе добър челяк! Адамлия¹ и половина! Затуй и никой не се учуди, че още като прие длъжността, обяви на всеослушание на мегдана:

— Подавам ръка на всеки, който милее за доброто на околията.

Ей туй негово встъпление го запомних все едно „Аз съм българче“ на дядо Вазов, защото бях сигурен, че на главата си ще се изправи, но ще го спази.

И го спази!

Първо подаде ръка на секретарката си... Подир нея – на жената на предишния околийски. След това се здрависа още с една дузина други люде. Мъже и жени. Но да знаеш, че всичките си бяха виновни до един, щото не бяха от неговата партия...

Какво питаш? Докога околийският подава ръка? Ами додето околията ни се катурна... И ни туриха към съседната, която ни беше открай време баш душманинът.

Ама началникът пак нямаше капчица вина, щото тая уйдурма ни спретна правителството в София. Уж околията е малка и не работела по държавен аршин. Глупости на търкалета! Малка, малка, ама околийският ѝ стори най-гиздавия мегдан в царщината. Вярно, че струваше пет пъти повече отколкото трябва, ама го направи той, а не министър-председателят, който бе до-

¹ адамлия – човек, който проявява адамлък (човещина, човечност)

толкоз голяма скръндза, че силом му отброи парата за него... Отгоре на всичко с триста гласа му заръча да си опича акъла къде ги слага! Представяш ли си? Като че ли околийският не знаеше... А пък това, че околията не работела, въобще не беше тъй, защото всички в Околийското се моряхме от изгрев до залез. А околийският направо не излизаше от зданието. Не ти се вярва ли? Знаеш ли, че лампата в канцеларията му блещукаше до ранни зори! Сетне гостите му се изнизваха криво-ляво от портата и се претрепваха из сокаците, додето си намерят къщите. А околийският продължаваше да работи...

Ама чакай да ти разправам какво стана преди да падне околията.

Мало и голямо знаеше, че околийският е много добър челяк, но скоро стана ачик-ачик, че той е два пъти по-добър християнин! Макар да се говореше из къшкетата, че партията му почита Господ само на ужким...

На връх Рождество обаче всички чиновници от Околийското получихме поздравителни депеши. На моята пишеше: „*Весела Коледа и щастлива 1928-а!*“, а най-отдолу стоеше едно умилително: „Г-нъ Папазовъ“. Как да не се разплачеш от радост?

И знаеш ли, че всичко, дето го пишеше в депешата, се сбъдна... Едно към едно! 1928-а бе много щастлива и за мене, и за невестата ми.

Вярно, че годината въобще не почна, както ми се щеше, щото цял месец лежах на системи в пловдивската болница. Ама още същия ден, когато ме изписаха и се върнах на работа в Околийското, гледам, че г-н Папазов е назначил и милосърдна сестра. „Да сме здрави!“, викам си аз и ми стана едно драго-драго. Още не бях му казал: „Сполай ти!“, когато ме споходи и друга радост. По-голяма. Каква?

Като ме видя бял като платно, околийският тутакси ми подаде ръка... И още същия час ме прати да се доизцера. У нас. Кога ми подаде ръка ли? На Разпети петък, 1928-а...

Ама да не мислиш, че това е всичко, дето стори за мен околийският. Ами! След няколко месеца подаде ръка и на моята невеста. Тя – горката – по цял ден се потеше с едни малки дечица, а околийският какво прави – какво струва, той си знае, но я отърва завинаги от тях! Как ли? Ами премести забавачницата в друго село. И както си е редно, с нея се здрависа не кога да е, а баш за Коледа...

Затова казвам, че околийският е християнин и половина! Та ми се ще да се провикна като Пилата:

— Ессе Номо! (Ето Човека!)¹

Сетне да притурия от мене си:

— Ето го най-добрият човек, когото познавам...

¹ С тези думи Пилат Понтийски посочва Христос на евреите

МЪЖЕ!?

„Боже, в какво се забърках? Това не може да се случва!“, мислено възкликна Иванова и се ощипа. Заболя я. Изохка, но мъжът до нея не ѝ обърна никакво внимание. Изцяло бе погълнат от играта по телевизора. То хубаво, ама се предполагаше, че ще участва в по-друга игра, след това петстепенно меню, което му спретна като по книга. Специално проучи афродизиаците сред храните и се постара все едно е шеф-готвач от френски ресторант. Да не говорим за изтънчената музика, ароматните свещи. И що пари даде за тази нощница. И нищо, само защото му каза да се чувства като у дома си, докато тя се приготви. Капитална грешка! И сега май той наистина си беше като у тях – коментираше високо играта и се сърдеше, че тя го разсейва. Толкова се беше отпуснал, че не чу прещракването на ключалката.

— Иванов! – изкрещя тя. И го избута към прозореца. Добре, че бе облечен.

— А, бе ти луда ли си? На 10-я етаж сме! – този довод бе разумен, за да се откаже да го изхвърли през прозореца. Нямаше да влизат в новините, я! Отвори гардероба, но там никак-

во място. Откъде толкова много дрехи, а като ѝ затрябват все липсваха. Едва успя да го натика под спалнята, когато вратата се отвори.

— Здравсти! – кисело я поздрави Иванов, но видя работещия телевизор и погледът му блесна. – Добре, че гледаш. Нещо да изпуснах?

— Нали беше в провинцията и там щеше да оставаш...

— Да, бе! И да пропусна това. Кажй де, станали ли нещо вълнуващо. Един полицаи ме спря баш като обявиха дужпа, после загубих обхват. Да се не види и късметът ми.

То ситуацията е доста вълнуваща, помисли си тя, когато се чу един глас:

— Нищо съществено. Не можа да вкара.

— А, добре. Ама той и съдията един...

— Така е, къде гледа... – пак се чу гласът.

Иванова бе застинала. „Май наистина ще влезнем в новините“ ѝ мина през ума. А онзи простак продължаваше да разсъждава изпод леглото:

— За да са съдии на такова първенство, не трябва ли да са минали по-специален курс?

Иванов се усмихна широко и се разкрещя:

— Знаех си, че е смарт този телевизор, ама чак толкова. Ох, струваш си всяко левче дето платих за тебе, съкровище мое. Виж ма, той си говори с мен и то по футболни теми – телевизорът бе последен писък на технологиите и беше тяхно притежание от началото на световното.

Иванова благоразумно замълча. В това време тя на полето взеха, че вкараха гол. Иванов подскочи, но онзи идиот отдолу и той реши да се радва, забравил съвсем къде е. Цялото легло се затресе. И нещата се развиха доста бързо.

— Земетресение, съкровището ми – втурна се към телевизора Иванов. Мъжът под леглото, подвластен на инстинкта за самосъхранение, също изскочи.

Минута-две всички се гледаха безмълвно.

„В какво се забърках? Е, сега вече наистина влезохме в новините“, просветна в главата на Иванова.

— Не е това, което си мислите – пелтечеше изкочилият мъж, а Иванов... След още минута-две констатира:

— Разочарован съм.

— Виж, скъпи, нека ти обясня – заумилква му се Иванова.

— Какво ще ми обясняваш? Очевидно не ми е говорил телевизорът. Не е бил толкова смарт... А онзи от магазина как ли не ми го хвали...

— Ами, тя жена Ви, господине...

— Знам каква е. Похвалила се е какво сме си купили. Винаги е така... Всички научават за нашите покупки и все настоява да ги показва, да се фука... Сядай. Тъй и тъй си тук, да го догледаме. Че, ей на, изпуснахме да видим онова положение...

— Но можем да го върнем. Аз разучих упътването, има една функция „футбол“...

„Боже, и упътването разучил“, помисли си Иванова. Че тя стоя в банята само някакви си 30-тина минути. „Ама да си имам късмета“, разочаровано заключи Иванова и се понесе към вратата.

— Ти къде? Я, донеси по една биричка.

— Ако може и малко мезе, че нещо прегладнях, почти нищо не съм ял... – обади се и натрапникът.

Неблагодарник с неблагодарник, наруга го наум Иванова. Ама къде все такива ги намираще. Да не оцени изящните френски блюда. Простак и половина.

— Да се не види и ние какви домакини сме. Има разни мезелъци в пътната чанта. Набутахам ги в знак на благодарност едни клиенти – разпореди се главата на семейството. – И, виж, загърни се. Какво е това дете си го облякла. Ще вземеш да наистинеш. И после пак мърмори, че не мисля за теб.

„Това не може да е истина!“, за пореден път помисли Иванова. Ощипа се пак. И пак я заболя. Вече с цялата си душа ѝ се искаше да са влезли в новините и презрително си помисли: „Мъже!“ .

ПРОФИЛАКТИКА

Явно деколтето ми е по-дълбоко от нормалното. Ако се съди по господина отсреща, който вече 5 минути зяпа в тази посока. Някоя кокона би се радвала на такова внимание, но аз не съм някоя кокона. Направо се притесних. Да му се не види, днес точно не взех и някаква жилетка, да се наметна, въпреки 35°C на сянка. Сложих ръце на гърдите си.

— Любе, да не ти е лошо? – реагира веднага баба. – Вода искаш ли?

— Сигурно е кръвното – предположи друга възрастна жена. – На мен непрекъснато ми се вдига от жегата.

Господинът невъзмутимо погледна часовника си, после плъзна поглед и... Спря го върху бюста на девойката до отсрещния прозорец. Е, това вече е прекалено! Ще задиря беззащитни момичета.

— Господине, Вие сте перверзник! – възмутих се аз. Пътниците в автобуса веднага наостриха уши, усетили интрига.

— Май някой завижда – намеси си дамата с кръвното.

— Ами, като е сложила блуза с деколте до пъпа – възмути се друга лелка, не че тя беше

облечена като монахиня. – То сега младите срам нямат...

— Абе вие нямате ли си друга работа – неопределено хвърли девойката във въздуха и изскочи от автобуса.

Мъжът най-невъзмутимо ми каза:

— Ами Вие като скрихте Вашите с ръце, а на мен ми остават поне още 5 минути.

— Моля?!? – не можех да повярвам на ушите си, а баба веднага се включи:

— Че защо ма, Любе, се криеш? Видяхте ли, че е предпочел моята Люба първо – триумфално се обърна към дамата с кръвно. – Жените в нашия род сме такива...

— Вижте, госпожо, разбирам недоумението Ви, но действам по препоръка на учените... Вижте – добави мъжът и ми подаде таблета си.

— „Гледането на женски гърди удължава живота на мъжете“ – прочетох с невярващ тон.

— И по нататък ... – подкани ме мъжът. – „Предотвратява риска от сърдечен удар и инсулт“. Виждате ли? И то от немски учени. Знаете ли, че в моя род мъжете са обременени и като го прочетох сутринта, направо реших да го изпробвам. Вие бяхте под носа ми.

Хората от автобуса, разбрали, че няма да има по-голяма интрига, се върнаха към ежедневните си разговори. Аз какво да направя, засрахих се от моето подсъзнание. А той, чо-

векът, само профилактика правел. Провалих му я. Вече трябваше да слизаме, когато баба му тикна една бележка в ръцете.

— Вижте, господине, разумен и интелигентен човек сте. Явно се интересувате от новостите. Това ми е телефонът, моля, обадете ми се, ако прочете ответните мерки и за жените...

— Бабо! – възмутено я издърпах.

— Че какво ма, Любе? Ние като сме жени какво – да мрем ли? А такава профилактика не иска ни здравна каса, ни осигуровки. Господине, да не ме забравите... – успя да извика преди вратата на автобуса да затвори.

ПТИЧИ ИСТОРИИ

Преди години баба ми имаше голям кокоши двор – бели и червени, здрави носачки, които час по час огласяха махалата след поредното снесено яйце. Петелът беше един – червен, наперен, тежък. Час по час ухажваше госпожите и госпожиците (последните баба ми ги наричаше: „полатки“, такива, дето все още не снасят), привикваше ги за някое червейче, след това се усукваше около тях, разперваше крило и се качваше на някоя от харема си. Явно и те нямаха нищо напротив, а аз се чудех как успява да пази равновесие, докато прави любов с дамите. По-старите не ги закачаше и ако тогава бяхме в Европейския съюз, те можеха да се оплачат на омбудсмана, че са дискриминирани и да търсят обезщетение някакво, а те се въртяха около него с надежда за интимност, но уви. Видеше ли наблизо по-младичка, лигите му потичаха и ги преследваше из целия двор. Петелска му работа, кокоша им работа...

Веднъж донесох на баба петле, ама от тия японските, малките. Баба ми рече, че от него няма файда – нито гласът му е глас, нито фигурата – фигура – големият ще го смачка, но няма да допусне конкуренция (то пък една конку-

ренция), а и не знаеше нищо за свободния пазар, за пазарната икономика. Трябваше обаче да го пуснем при другите, не можеше да живее като бекярин.

Една сутрин, когато червеният петел си продра за сетен път гласа, възвестявайки на всички, че слънцето се е събудило и идва, решихме, че е време да опознае птичия двор, та дано другите го приемат, тоя, дребния, пък и черен беше, знам ли какво щяха да си рекат госпожите и техният господин. Пуснах го, затворих вратата на двора, където имаше хранилки, легалки, гнезда за снасяне и всичко необходимо за едно птиче общежитие.

Имаше в село един човек (баба му викаше „яйчаря“), който обикаляше къщите и купуваше яйцата, а баба ми ги събираше в една голяма върбова кошница. Този човек носеше едни метални пръстени, които показваха колко е голямо яйцето, ако минеше през пръстена, значи беше малко, ако не минеше, значи беше голямо – цените им бяха различни. Най-едри и най-скъпи бяха яйцата на пуйките, едни такива напръскани. Всички яйца обаче бяха щастливи, защото ги снасяха щастливи и ошастливени домашни птици.

Та пуснах петлето и минах отстрани да гледам през мрежата как ще го посрещнат. Японското се спря по средата на двора и не мърдаше – нова обстановка, непознат свят. Червеният,

както си се дереше, изведнъж млъкна, засили се срещу малкия и застана на една ръка разстояние, гледайки го отвисоко, високомерно и недоволно, че е навлязъл в чужда територия. „Кой си ти, бе, какъв си такъв, дребен и черен?“ – вика му. „Ами тука ме пуснаха – какво да правя!“ – отговаря дребният. „Я да изчезваш, откъдето си дошъл!“ – наежи се тарторът. „Глей си работата, кво ти преча!“ – ежи се и малкият.

Гледам ги отстрани и си викам, че това мъничкото сега ще подвие опашка и ще хукне да бяга, а оня ще го гони като империалист из двора и ще го кълве, където го барне. Да, ама не! Японското стои и не мърда, същински самурай, наежено, готово да се бие и да покаже на останалите, че не е страхливец. Целият харем беше наоколо и с любопитство гледаше двамата гладиатори и се чудеше откъде се е взело това петле, и откъде тоя кураж да се опълчи на техния господар. Червеният нападна пръв, разчиташе на мощта си, толкова кокошки беше покорил, та тоя запъртък ли нямаше да подчини, пък и на свой терен беше, а както се казва на спортен език – у дома и стените помагат. Малкият очакваше атаката, не отстъпи нито педя, сблъскаха се във въздуха – гърди в гърди – петлето падна и оня искаше да впие нокти в него и да го накълве, но гостът светкавично се изправи и за секунда се озова зад домакина, който

се обърна и учудено изгледа своя малък противник, от когото не очакваше подобна тактика. Пак се сблъскаха, малкият пое и тоя удар и пак отиде зад гърба му, така започна да го обикаля, а червеният в своята тремавост не успяваше да го нападне и изненада. Така битката продължи около двадесет минути, пак се спряха един срещу друг и големият повече не го нападна, вероятно сметна, че го е сплашил достатъчно и е защитил честта и достойнството си пред кокошия свят. „Предлагам ти „реми“ – рече домакинът... „Приемам!“ – отвърна гостът. Японското петле завоюва своето място и в знак на радост изкукурига с тънкото си гласче. Кокошките се поуспиха и си помислиха нещо, но никоя не посмя пред своя султан да флиртува с новодошлия, а пък той не бързаше да направи неприлично предложение на някоя от госпожиците, не беше такъв, трябваше първо да се опознаят.

Оттогава всяка сутрин се чуваха два гласа, които се надпреварваха да възвестяват на света, че започва новият ден. С времето кокошките се сприятелиха с петлето, а то, като гледаше как домакинът ги ухажва, започна да опитва, но нещо не се получаваше, като се качеше на някоя госпожица, губеше равновесие и падаше долу, което много разочарова женския птичи свят. Всички му стискаха палци, но уви – не сполучи. А голям мерак го гонеше, а червеният се

усмихваше под мустак, иронизираше го, цитирайки една мисъл на герой от произведение на български автор: „Едно е да ти се иска, друго е да можеш, а пък трето и четвърто – да го направиш.“ Малкият не отговаряше на провокацията и посрещаше всичко с хладнокръвие, знаейки, че рано или късно ще му излезе късметът.

Рекох на баба да му намерим другарка, не е честно някой да има цял харем, пък друг и една кокошчица да си няма. Баба рече, че ще му купим от пазара две, а не една, пак такива малки, дето ще са си лика-прилика. Черно-то петле остана предоволно, имаше с кого да си общува, кого да ухажва и не се срамуваше да покаже на останалите птици, че и то е мъж, макар че големият петел продължаваше да го гледа снизходително, малкият не се засягаше ни най-малко, защото беше безумно влюбен в двете малки бели кокошчици, а те му отвърщаха с взаимност...

Та, ей такива, птичи истории...

РАЗВОД

Михал Михалев, дребен чиновник, нисък на ръст, с малки тънки мустачки, семеен от 20 години. Жена му, 45-годишна рускиня, Наташа Михалева, по баща – Безсмъртна. Михал я докара преди години от бившия Съветски съюз, тогава младичка, крехка като брезичка, със сини като чисто небе очи и руси коси. От всичко това сега бяха останали само очите, но и те не бяха вече същите...Г-жа Михалева беше безработна от N-брой години.

Този ден господин Михалев се реши, изкачи бавно трите етажа на сградата, погледна дългия неугледен коридор и плахо запристъпя по него, поглеждайки вратите вдясно и табелките по тях. Най-после се спря пред една от тях и прочете: „Адвокат – Надежда Елпидова – бракоразводни дела“. Почука на вратата внимателно, почака да му отвърнат отвътре, деликатно отвори, поздрави почтително и се загледа в жената, седяща зад бюро, на което имаше монитор и дузина папки, химикали, два мобилни апарата чинно стояха отгоре, а отстрани имаше стационарен телефон, старинна изработка.

Адвокат Елпидова го покани да седне, тя беше жена на зряла възраст, тъмноока, с кестенява коса, хубаво лице, но уморено, което си личеше от големите кръгове под очите.

Тъкмо щеше да се представи и единият телефон иззвъня, адвокат Елпидова се извини и господин Михалев трябваше да изслуша онова, което тя говореше и обясняваше на клиент, че няма начин да не спечелят делото, защото аргументите са железни: мързелива била жената, не работела, не се грижела за къщата, пушела и пиела, пък и била хваната веднъж на местопрестъплението, налице били и свидетели. Всичко е тип-топ. Разводът бил сигурен – да му мисли отсрещната страна...

Разговорът приключи, от чутото господин Михалев бе обнадежден, че е попаднал на точния човек, че и неговият проблем ще бъде разрешен и ще се освободи от оковите на брака – тези тежки пранги на нозете му, които не му позволяваха да полети.

„Кажете сега, г-н...“, обърна се към него адвокат Елпидова. „Казвам се Михал Михалев и идвам при вас да заведа дело за развод, а причините са много, аз ще изброя най-важните: жена ми, Наташа Михалева, по баща Безсмъртна, руския, не изпълнява своите задължения, като ми нанася физически, морални и материални вреди – не ходи на работа, а и не е активно търсеща, не се грижи за малкия ни панелен апартамент, не готви, не чисти, пуска само пералнята, ходи с приятелки на кафе, пуши въщи, което е в разрез с европейските директиви и нашите закони да не се вреди на другия до теб, злоупотре-

трябва с алкохол, няколко пъти ми посегна, за което имам и медицинско свидетелство и...”

Вторият телефон извъня и прекъсна пледоарията на господин Михалев, адвокат Елпидова отново се извини и проведе 10-минутен разговор по служебни дела. „Продължете, моля!”, подкани клиента си отново след края на разговора. Господин Михалев продължи: „Отношенията ни с годините охладняха, занемари външния си вид и дори си пусна брада и мустаци, отвратително е това, госпожо адвокат, липсва ми емоционалния контакт, нямаме сексуални взаимоотношения, въпреки че спим заедно, но от това пък вредата е пак за мен, защото хърка безобразно и аз не мога да се наспя, а съм трудов човек и съм част от икономическата брѐнка на обществото. Най-последното, което искам да ви споделя, че преди месец мои колеги са я видели да...”

.....
Силен непрекъснат звън огласи стаята, примесен с неразбираеми звуци, идващи някъде отстраня на Михал Михалев. Уж звънеше стационарният телефон, но звукът му беше познат, до болка познат... Съзнанието му долови звуци като от давящи се кучета вляво от него, отвори залепналите си клепачи и осъзна, че е тъмно, че звъни будилникът, а грухтенето отляво беше на половинката му...

Трябваше да става, беше понеделник – началото на новата работна седмица!

РОДОВА ТРАДИЦИЯ

Казвам се Курти Пенчев Куртев. Държавен чиновник, отслужил, женен, с две деца, единият ми син, и той е женен, и сега чака дете. Приятелите ми викат Куте или Кутето. Понастоящем се гордея с името си, но преди време имах големи гайлета. Питате ме защо?! Ами от подигравки, ама най-добре ще е да разкажа...

Кръстен съм на дядо ми по бащина линия. Трябвало да се продължи родовата традиция. Дядо цял овен заклал в моя чест и че ще нося името му. Радост голяма, обичаха ме много, ама селски хора и приказваха, както им дойде. Като малък нашите често ме водеха на село при баба и дядо: хем да ме видят, хем да напълнят чантите: месо, мляко, яйца... Баба ми цялата засияваше, целуваше ме с беззъбата си уста и гальовно се обръщаше към мене: „Ох, на баба, Курчето, колко ми е пораснало! Пу, пу, целият на дядо си!“ По някое време и дядо ми се прибираще от къра, чобанин беше, и той: „Охоооо, кой е тука, ела, Курче, да те видя!“ Бях малък тогава и не ми правеше впечатление как ми викат, ама когато тръгнах на детска градина, почнах да разбирам, че обръщението на баба и дядо не е по реда си и рекох на мама, че не трябва да ми викат така. Започнах да се при-

теснявам за името си и се чудех как може да ме кръстят точно Курти, останалите деца от градината все с красиви имена, кръстени на велики личности, на актьори, певци, музиканти, пък аз – продължител на родовата традиция. Нашите от малък искаха да ми внушат, че не името прави човека, а обратното, ама моят все още недоразвит мозък не ги разбираше тия философски твърдения. Учителките бяха добри, възпитани и се обръщаха към мене пак гальовно, но не както баба и дядо. Викаха ми Куртенце или Куртенце и особено, когато баща ми идваше да ме взема, едната от учителките с многозначителна усмивка, гледайки баща ми захласнато, говореше: „Вашето Куртенце е много хубаво и послушно. Всичко изпълнява. С жена ви сте щастливци...” Баща ми мазно отвърщаше, усмихвайки се: „Така е, госпожице, хубав и послушен е...” Веднъж чух нашите да се карат, майка ми крещеше, че повече баща ми да не ходи да ме взема от градината и че ако го види още веднъж с оная „флърца“, не знаех кого имаше предвид и какво е значението на думата, ще си събере багажа. След тая случка мама вече ме прибираще от градината.

Като тръгнах на училище, нямаше проблеми, но някъде към четвърти клас някои взеха да карат ранен пубертет и да се правят на интересни, фокусирайки се върху името ми. Има-

хме упражнение по български език за личните имена и всеки трябваше да напише умалителните на своите съученици. Имахме един зубрач, който и бързо работеше, вдигна ръка и започна да чете, ама по едно време вика: „Госпожо, на Курти не мога да се сетя за умалително, освен Куртенце“. Госпожата се позамисли и каза, че и това е достатъчно, а оня напират: „Госпожо, госпожо, сетих се – Курчо!“ Стаята гръмна от бурен смях, тя се изчерви, всички взеха да повтарят: „Курчо, Курчо!“ Едвам ги озапти госпожата, пък аз умрях от срам и притеснение... Тука за първи път ме хвана яд на нашите, дето са ме кръстили така, че да бера ядове сега. Както и в детската градина и тука всички с хубави имена, само аз на топа на устата заради пустата родова традиция.

Плаках вкъщи, не исках да ходя на училище, нашите ме убеждаваха, че името ми е старинно, българско и е хубаво, така че да не се притеснявам. Ходихме при Директора, с психолога разговаряхме, влязоха в класа и там също говориха и обясняваха значението на името, че е от старобългарски език и означава вълк, а той притежава редица качества като сила, издръжливост, упоритост, смелост, умен е, следователно и аз ще ги развия тези неща във времето. Тогава взеха да ми викат Вълчо, но това се търпеше, а когато и момичетата ги хвана пуберте-

тът, многозначително ми намигваха и викаха: „Ела, Вълчо, изяж ме!“

Веднъж в класа ни дойде нов ученик, бяхме някъде седми-осми клас, на моя чин имаше свободно място, седна при мен и учителката го покани да се представи, той стана, леко притеснен, и рече: „Казвам се Ташо и съм....“, бурен смях заглуши всичко останало. Попикаха се от смях, а госпожата се чуди на какво се смеем, смеех се и аз с пълно гърло, а един образ подвикна: „Госпожо, тия двамата сега си пасват на сто процента!“ Отново стоята кънти. После всички свикнаха и гальовно ни викаха Кур/т/ето и Ташето. Двата наистина си паснахме и станахме добри приятели, а в горните класове взеха да ни завиждат, защото момичетата много ни се лепяха, не вярвам да е било само заради имената ни. А когато си поделихме две близначки, най-хубавите момичета на випуска, останалите позеленяха от завист, ама почнаха да ни уважават, така е, когато и името работи за тебе...

После дойде казармата, там нямаше проблеми, щото всички бяхме пердета, само един старшина, кой ли го беше направил такъв, ни разсмиваше. Имаше проблем, заекваше, а ние трябваше да маршируваме, да стоим мирно, а оня: „Хоодомм мааааа...или Миррр...“.

Особено го затрудняваше моето име и все запечваше на него. Бяхме строени и който чу-

еше името си, трябваше да излезе две крачки напред, дойде и моят ред: „Редник Курррр....“, а останалите: „-тев, теv“, господин старшина“. По едно време взе да ми вика на малкото име, ама все го бъркаше – ту Курти, ту Курте и, като запечнеше, се чудехме кой е – ти и кои са – те, след като изговореше най-после втората сричка от името ми.

После се ожених, работа, деца, миналата година оженихме големия ми син. Сега чакаме внуче, докторите рекоха, че ще е мъжко, та умуваме вкъщи всички за името му – дали да продължим родовата традиция, а?

СТРАХ

Не съм женен и не знам дали скоро ще стане тая работа. Проблем, братле, ти ме познаваш отдавна, ще ти обясня, дано ме разбереш.

Притеснявам се от жените, ще ме попиташ сигурно как така и откога – да ти кажа и аз точно не знам, но тоя киндилик май ми е още от ученическите години. Притеснявах се от хубавите момичета, та чак страх ме обхващаше. В рода няма такъв друг като мене – ни дядовци, ни баща, ни брат, последният сума жени смени. Та в училище, като ни подреждаха по чиновете, се паднах с най-хубавото момиче да седя – бонбонче ти казвам. Останалите момчета направо ми завидяха, ама аз на тръни през часовете, потя се, червя се, дума не и обелвам. Остави, ами се появи и една много красива учителка по литература, не смея в очите да я погледна, като вземе да ме изпитва, запецвам и край.

Рекох на нашите, че ми е много притеснително в тоя клас, ходиха при директора, прехвърлиха ме в друг клас, та криво-ляво завърших.

На абитуриентския бал голям зор изкарах пак, една моя съученичка нямала кавалер, та се лепна за мен и цяла вечер все до нея, като се понапи, взе да ми се натиска, па и иска да се целуваме, рекох и, че не обичам да правя таки-

ва неща, тя пък се засегна, че вероятно не я харесвам и затова. Как да и обясня страховете си!

После в казармата нямах проблеми, зер там са все мъже, ама имахме едни срещи с разни училища, провеждахме нещо като забави, където наборите се спукваха да танцуват и да се натискат с ученичките, пък аз оставах доброволно наряд, ама си бях спокоен.

Като почнах работа, много жени и момичета около мене, колежки, задяват ме, чатлак дават, аз – пас. Пуснаха ми приказка, че съм мека китка, ама кво да направя, трая си. Пък годините вървят, нашите се надяват да се задомя, снаха да им докарам, внучета да имат.

Притесних се, реших да ида на лекар, да споделя проблема, да разбера какво ми е. Отидох, правят ми изследвания, нищо ми няма, здрав, прав и с ерекция, така да се каже.

Викат ми, момче, бягай на психотерапевт, белким ти помогне. Отивам, споделям проблема си, връща ме назад във времето, цял месец сеанси, накрая ми рече и диагнозата – гинефобия (страх от жени), а пък дето съм се потял при красиви жени и съм мълчал като пукал, ми рече, че е калигинефобия, демек страх от красиви жени.

Казаха ми, че лекар трябва да съм си аз, да спортувам, да общувам, да се занимавам с йога и т.н. и да ходя на контролни прегледи. Добави-

ха, че жените не са никак страшни, а са дар от Бога за мъжа. Хубави приказки, ама на тях им е широко около врата.

Майка ми, като разбра какво ми е, вика, ще те водя на врачка – да видим що ще рече.

Още от вратата оная се развика: „А бре момче, оти те страх от мѝми, бре? И почна да ми бае, на карти да ми гледа, на бобени зърна и най-накрая ми рече: „Ке се оправиш, синко, ама време ке мине!“ Препоръча едни билки да пия, на минерални бани да ходя и пак при нея да отида след време.

И сега изпълнявам, пия горчилки разни, ходя на бани и се надявам...

Наближавам трийсетте и ми е време вече, братле, иначе пиши ме стар ерген след някоя година. А ти как си, как е жена ти? Развел си се, така ли! А, пак си женен, браво! Хайде да пийнем по още едно, па да ми кажеш някой мурафет, щото, братле, някои си сменят жените като носни кърпички, пък за такива като мене и една няма. Акъл ми дай какво да правя! Хайде наздраве!

СТУД

Да не се чете от хора със слаби нерви!
Авторът

Наскоро след празниците стана тя, каквато стана. Дали преядох, или препих, или ми бяха свършили дните, ама взех, че се гътнах. Както викат младите днес – тоя хвърли топа или гушна букета. Пък може и булката да ми е сторила нещо, знам ли! Дядо ми викаше: „На змия и на жена вяра да нямаш“ и „Жена и прасе не се избират, каквито се случат“. Харна булка, ама имаше интерес – завещанието е изцяло на нея. Нямам кой знае какво, ама два апартамента на морето и два в София... другото е тайна, майна, както викат филибетата, щото СРС и НАП са навсякъде. Та женската душа е дяволска: „Мило, това, мило, онова..., много те обичам, всичко си за мене, без теб не мога да живея, ако нещо се случи, няма да мога да те прежаля и т.н.“, ама си имам едно наум.

Стегнаха ме гърдите, линейката дойде бързо, грабнаха ме докторите, мъчиха се, струваха, викат по едно време „изтърваме го“ и ме изтърваха. Явно Св. Архангел Михаил не им е дал никакъв шанс, свършил си е перфектно работата, за която е бил изпратен. В смъртния ми акт написаха, че съм умрял от масиран инфаркт.

Бях чувал и чел някъде, че човек като умре, душата му излиза и тръгва през някакъв тунел, светлина имало, но при мен не беше така. Гледах как докторите се мъчеха с мен, как казаха: „Свърши!“, как съобщиха на жена ми отвън, как плаче горкичката, значи, може би, ме е обичала. Прилоша ѝ даже, че и нея взеха да я свестяват.

А на мен ми стана едно леко, леко. Всичко виждам, чувам, минавам през врати и прозорци, а мен никой не ме вижда. Хубаво било, както го бяхме учили в училище при вълшебните приказки – слагаш шапка невидимка и си навсякъде, където пожелаеш. Ама по едно време ме наобиколиха такива като мене: и познати, и непознати. Родители те ми, баби, дядовци, чичовци, лели, вуйни, вуйчовци, сума народ, и взеха да ме поздравяват с „Добре дошъл“. Аз, понеже друг път не ми се беше случвало да умра, отговарях с „Добре заварили“. Почнаха да ми обясняват, че до 40-я ден ще съм свободен да си поскитам на воля из всичките места, дето съм бил, а после съм щял да се възнеса на друго ниво и щели да ме преразпределят според броя точки, които съм натрупал по време на земния си живот. Имало червени точки за хубавите постъпки и черни точки за лошите постъпки. Всичко го имало записано, нямало да се явявам на полиграф. Човек съм, грешил съм, така че, каквото кажат, това ще е.

Трябваше да ме погребат на другия ден, ама децата бяха в съседна държава, та докато дойдат,

щяха да минат два-три дни. Сложиха ме в количка, покриха ме с бял чаршаф и хайде по коридорите към моргата и камерите. Гледам и други има, явно и те чакат някого от чужбина. Набутаха ме вътре в една клетка. Успокоих се, че съм на сигурно място. Жена ми изчезна някъде, сигурно е отишла да оправя документи, партиди. То едно погребение си е цяла сватба. Наскоро даже се шегувахме с една реклама: „Божик! Вече имате избор“ – погребална агенция. Егати избора!

По едно време ми стана мъчно за тялото ми. Каква несправедлива природа! Раждаш се, растеш, учиш, работиш, ядеш, пиеш, веселиш се, любиш се (с когото можеш), това тяло, дете се е катерило по планини, дете е плувало в море, вълнувало, чувствало, мислило... сега в хладилна камера като замразено бразилско говеждо... Мамка му!

Уж съм си отделно от тялото, ама взе нещо да ми става студено. А така! Душата нищо не усещала, вятър. Мъчно ми е за тялото и взе да ми става още по-студено. Затраках със зъби чак, макар че нямам такива. Моргаджията, дете цял живот все с това се занимава, взе нещо да се ослушва, ама на мен ми става направо ледено и тракам ли, тракам, а оня пребледня, взе да дава гъзнем към вратата, бързо я отвори, с трясък я затвори и заключи. Пък аз тракам със зъби и взех да се смея... Всичко кънти.

„Ей, ей!“, дочувам далечен сякаш глас. После още по-силно. Отчетливо чувам сърдит женски глас: „А бре, мъжа ми! Какво ти е! Смееш се на глас като луд... Я се завий хубаво с юргана, че цял трепериш, ще настинеш...“

Ха, ха, ха! Жив съм!

ВТОРИ

Не знам дали е игра на съдбата, или пък случайност, но в живота си много често съм бил втори. По-точно, числителното бройно две и числителното редно втори са част от моята същност.

Имам брат близник. Когато майка ни реши да ни ражда, първи тръгна брат ми, но тъкмо се показва и пак се върна, и така бая време – напред, назад. Викам му „Кво става, братле, давай напред, много си нерешителен“, и го сръчках отзад. Измъкна се и вместо да се зарадва, се разрева с цяло гърло. Аз много не му мислих, където брат ми – там и аз, и смело се гмурнах във въздушното пространство. Ококорих се и гледам, че го мият, теглят и повиват, а една лелка в бяло вика на другата: „Този, вторият, не проплаква – какво да правим?“ Явно не разбиха много, сигурно е била стажантка, щото другата ме хвана, плясна ме по дупето и така се разревах, че се успокоих чак когато ми дадоха да хапна зърното на една цица, както по-после започнах да осъзнавам, че било на майка ми. Брат ми яко сучеше, страхувайки се да не го изпреваря и за него да не остане.

И оттогава във всичко съм все втори. В училище бях втори номер, в „Б“ паралелка, седях

на втория чин с брат ми, в стая №22. Оценките ми, тогава имаше количествени оценки и в началните класове, гравитираха около двойката и класната ми никак не се притесняваше да ми ги пише, без да се съобразява дали ме стресира, или – не. Във втори клас щях да повтарям, ама понеже близнаци не се разделят, преминах с брат ми в трети клас. Така покрай него изкласих.

Като бяхме в пети клас, се записахме да играем футбол – брат ми като първи го направиха вратар, а аз станах десен бек и носех фланелка с №2. После тренирахме лека атлетика, гладко бягане на 400 и 800 метра, но все излизах втори – явно съдбата ми беше такава.

Като кандидат-студент бях втора резерва, но благодарение на брат ми и аз станах студент в много титулуваната тогава специалност българска филология. Както в училище, така и в университета не блестях с особени знания за езика и литературата, бях втори по успех в групата, но отзад – напред. Трябваше да се явявам на изпит по езикознание. Изтеглих билет №2 и тема №2 – за еволюцията на човека. Мислих цели два часа и най-накрая професорът ми вика: „Хайде, колега, втори влезе, а предпоследен ще излезеш. Кажи сега как така маймуната станала човек...” Не бях стъпвал на лекции, нито бях чел, пък и не вярвах в тази теория за произхода на човека, но трябваше да се спа-

сявам някак. „Те, маймуните, били най-напред по дърветата, там живеели, хранели се, с една дума – всичко там правели. Но постепенно се увеличавали и храната не достигала, та част от тях, по-будните и креативни, слезли на земята да търсят храна и почнали всичко там да правят, като постепенно започнали да се поизправят, за да имат по-добър хоризонт, после започнали да използват тояги и камъни за самозащита и като примитивни оръдия на труда. Разбрали, че на земята има повече храна, отколкото по клоните на дърветата, започнали да разсъждават, мозъкът им се развил повече и се обособили като особена група маймуни, чиито наследници сме днес. В заключение, другарю професор, (такива бяха обръщенията преди 10-ти) трудът е направил от маймуната човек.“

„Добре, колега – вика ми професорът, – един допълнителен въпрос, от чийто отговор ще зависи оценката ти. Може ли човекът да се превърне в маймуна?“

„Много често – отговарям категорично – и мога да се аргументирам, другарю професор!“

„Благодаря, колега, няма нужда, пиша ти тройка за откровения отговор на допълнителния ми въпрос...“

Когато с брат ми си хващахме гаджета, за него не знам, но аз често чувах мелодраматичното излияние на съответната госпожица, че

аз съм ѝ вторият, че първият бил много гаден, подъл, че бил я измамил, бил се подиграл... В началото вярвах и много им съчувствах, заедно са ги наранили тези лоши мъже, но когато и второто, и третото, и т.н. гадже ми казваше все това, разбрах, че, може би, съм двајсет и втория, но не и втория...

.....

Към днешна дата съм женен, с брат ми си разделихме две близначки, на мен се падна втората, имам две деца, два заема, работя на две места за по две минимални, обличам се от магазини втора употреба, карам кола втора ръка и наскоро (само жената да не разбере) си хванах втора любовница. Съдба – какво да се прави!

ОТНОВО НА ЗЕМЯТА

Дългият и напрегнат работен ден беше приключил и Жената влезе да се поразсее в галактическия Фейсбук. Разглеждайки снимките на приятелите и споделените материали, попадна на реклама, която силно я заинтригува. Беше за магазин, предлагащ ценности и то в родната ѝ Земя, откъдето бе емигрирала преди години. Въодушевена, Жената веднага излетя за там. Обекта намери лесно, благодарение на зададените координати и голямата му светеща реклама. Влезе в модерния лъскав магазин и се нареди на опашка пред един от щандовете. Беше чакала на много опашки, но тази бе особена. Напоследък ценностите бяха изчезнали от обществото, в което живееше, затова и се зарадва, когато видя рекламата, най-после някой се бе сетил и за тях! Докато чакаше, неволно слушаше разговорите на опашката.

— Получили са нови филми, продават ги на килограм – казваше мъж на събеседника си.

— Знам – отзова се другият. – Вчера си накупих от екшъните, пълни са с насилие и секс, другото е някакви си грамове, тъй че няма да ги купувам оттук като ценност, по-евтино излиза!

— Така е – съгласи се първият. – Трябва да прибавиш само малко кокетен кич – прасенце, плъх или някаква друга гад и филмът ти е готов!

— Имам предвид нещо по-екзотично, не ме питай какво, трябва да е изненада.

— Ходих до аксесоарите – каза добре соанираното момиче зад нея на приятелката си, визирайки явно щанда „Аксесоари за таланта“. – Свършили са силикона.

— Тъй ли? – изненада се приятелката. – Добре че ми каза да не чакам напразно там!

— Е, има ботокс и хиалуронова, взех от тях, щото продуцентът ме иска перфектна! Намерил ми чак учител по солфеж – представяш ли си! – оплака се певицата.

— Прекалил е наистина, колко години вече пееш на сцена, а той сега се сетил. Моят държи само на силикона, слава Богу!

— Абе ти си нова в бранша, докато аз трябва да мисля как да се задържа.

— Най-добре е да станеш водеща в ТВ, ама къде ще се вредиш, в момента всички са се юрнали за водещи... Ма, що не вземеш да напишеш една книга?! Няма да си първата, някои колежки вече го направиха и как само им тръгна бизнеса!

— Знаеш ли, че идеята ти никак не е лоша!

Групичка йоги или някакви източни културтрегери оживено обсъждаха новополучените източни техники.

— Утре в града пристига новият гуру, ще има сеанс в Аулата, ще питаме него – опита се да внесе яснота в спора им единият от йогите. – Бил третият ли, петият ли човек по влияние в света!

— Там сме! – отзоваха се другите.

Най-после дойде и нейният ред.

— Какво ще желаете? – учтиво я запита продавачката.

— Красота – плахо каза Жената.

— Каква по-точно?

— Естествена, ако може.

— Съжалявам, такъв артикул няма. Нея всеки я има, ама не вярвам да сте толкова запусната жена, че да останете на нивото ѝ. На съседния щанд има богата гама от аксесоари, има и цели комплекти – Мадона, Лейди Гага...

— От Гага са останали само маските – услужливо се обади едната певица. – Нямамо вече да носят от месните ѝ тоалети, защото бързо изтичал срокът им на годност.

— Ако не е Гага, ще е някоя друга креативна идея! – репликира продавачката.

— О, те със сигурност имат и други Гаги, които да Ви предложат! – ехидно подхвърли мъж, с дълга коса и шапка идиотка, стоящ встрани от опашката.

— Не му обръщайте внимание, това е един нелоялен клиент, когото са ни забранили да

обслужваме!

— Охрана, изведете мъжа с идиотката! – прозвуча глас от високоговорител.

— Разбира се, че ще ме изведат, неудобен съм за уважаемия Глас. Защо не питате на кого е гласа? – обърна се мъжът към опашката. – Кой ви продава ценностната стока? Само питайте и ще видите ще останат ли така учтиви, дали няма и на вас да кажат, че си завирате гагите където не трябва и да ви изведат като мен!

— Да бе, кой ни продава всичко това? – започнаха да се питат на опашката.

— На кого е гласът? – обърнаха се към продавачката мъжете с филмите.

— На собственика – отвърна тя.

— А кой е собственика ?

— Това и аз не зная. Никой не го е виждал.

— Има ли значение кой е, важното е, че бизнесът му върви, стоката се продава и човекът си трупа печалбите – заключи солиден господин, който държеше с коланче светлобежов пор – негов домашен любимец вероятно.

— Така е – съгласиха се кинаджиите.

А продавачката се обърна към Жената:

— Избрахте ли нещо?

— Да, вяра.

— Вярa няма, но имаме религии – източни, мюсюлмански, християнски и най-различните им разновидности.

— Не, благодаря! Трябваше ми мъничко истинска вяра, колкото синапово зърно щеше да ми свърши работа...

— Съжалявам. Вие май не сте идвали при нас друг път, кажете за какво искате ценности, за да знам какво да Ви предложа?

— ?!

— С какво се занимавате – политика, имиджмейкърство, гадания, театър или искате да се занимавате с нещо ново, например с бийтбокс? Сега той е последен писък на модата, представителите му се радват на голяма популярност и слава, медиите се избиват за тях!

— Не се интересувам от тези функции на устата, всъщност пиша.

— Практическа психология, психарски книги, поезия за тоалетното казанче?

— Не пиша за телесните пространства, а за духовните.

— Грешите. Трябва да си купите от щанда за аксесоари малко естествена проза и поезия, те ще ви помогнат да развиете цинизма си, вулгаризмите са много фешън и в момента се котираят изключително добре! Може също да си вземете елементи на авангардна техника с бабешко суеверие, да се ориентирате малко как вървят нещата! Като казахте че пишете, минахте ли през щанда „Лоби“? – запита продавачката.

— А трябва ли?

— Може и без него, но не е професионално. Кой ще Ви чете, ако никой не лобира за Вас и кой въобще ще разбере, че сте написали нещо? Казвайте по-бързо какво решихте да купите, че опашката расте!

— Любов и истина – отрони Жената.

— Каква любов, хомосексуална? Не? Другата не е престижна, а истината отдавна не е модерна. Сега е актуална играта!

— Още ли не е минала модата ѝ? – осмели се да попита Жената. – Не се ли задържа много сезони?

— Така е, доста станаха сезоните ѝ, а и в следващите не се чака промяна. Затова ви препоръчвам: купете си лудост, с тук-таме асиметрично щампована глупост – десенът е много оригинален и прекрасно имитира богато въображение!

— Не мисля, че играта е оригинална, има я вече навсякъде. Искам малко човещина!

— Искате, ама няма, няма и да има. Последната я продадохме миналата година на сезонната разпродажба.

— Да ви дам тогава – услужливо предложи Жената. – Аз всъщност имам, но ми беше недостатъчна и исках още... Ама вие щом съвсем пък нямате, мога да ви дам!

— Стока от непроверен доставчик не приемаме!

— Не ме разбрахте, не бих я продала, ще ви я подаря!

— Още по-лошо! Какво ще я правя? Ще я оставите тук тая човещина, ами ако вземе да експлоадира или да зарази другата стока? Сега с тия терористични заплахи, знае ли човек! Дръжте си я, не я искам! Вие да купите нещо ли сте дошли тук или да ми пробутвате стоки с изтекъл срок?!

— Продавач на щанд „Ценности“, докога ще се занимавате с тази клиентка? – прозвуча от-ново Гласът. – Охрана, помогнете ѝ да намери изхода, нека вън да решава какво иска и се информирайте за намеренията на потребителите на входа, връщайте тези, които представляват заплаха за сигурността и такива дето не знаят какво искат!

Жената се сконфузи и тръгна към изхода с празни ръце и сърце.

ЧАЙНАТА НА СЕДМОТО НЕБЕ

Има няколко мига между небето и земята, докато самолетът лети на изток от Гринуичкия меридиан, в които, потънал в мекото кожено кресло на Боинг 777, те обзема пълно щастие и спокойствие. Под краката ти са всички земни неволи, рееш се безгрижно като райска птица и се чувстваш всемогъщ като Господ...

Облаците плавно ни поглъщаха в гълъбово нежните си обятия. С колегите се шегувахме, че ако нещо се случи със самолета ни, заедно с нашата гилдия ще загине и 1/3 от брутния вътрешен продукт на България. На никой не му хрумваше и през ум, че не е хубаво да се шегуваш така с боговете. Но ние, полу-божествата от Братството на ЕБАНИ (Елитът на Българските Агенции за Недвижими Имоти), нямахме подобни страхове. Не бяхме и суеверни, освен в случаите, когато ставаше въпрос за подписване на договори за милиони. Не се молахме на никого, освен на данъчните. Ние изповядвахме не грехове, а нотариални сделки. Така че, когато турболенцията ни разтrese до мозъка на костите, на всички в самолета ни дойде като гръм от ясно небе.

Изначално идеята да летим за Украйна не

ни се нравеше, особено след като един клиент от Донбас ни писа в мейла си: „...идват едни украинци и стрелят по нас, после идват едни руснаци и пак стрелят по нас, не може да разберем кой какво иска...“.

Но ситуацията, от друга стана, беше като пир по време на чума – украинците масово започнаха да купуват европейски имоти. И ето ни и нас – цял отбор Юди, готови да продадат родината си за тринайсет сребърника, летим от сърцето на Кремъл към столицата на раздирана от политически страсти Украйна в самолет, претоварен с рекламни брошури...

Някъде в небето между Москва и Киев попаднахме в зона на силна турбуленция. Стюардесите се разтичаха да носят водка на изнервените пътници, които шепнеха тихо молитви: „Боже, помогни ми, обещавам повече да не надстроявам незаконно, да не надписвам общи части, да не лъжа общинските власти, да не застроявам дюните в Несебър, да не близвам водка с кедър, да не продавам ипотекирани парцели в Банско и да не пия галони с руско шампанско...“

Лично аз по време на полет съм в едно особено състояние на духа. Обичам, когато нещата са извън контрол. Вероятността самолетът да се разбие дори ми носи известна доза облекчение. Няма минало. Няма бъдеще. Няма таргети. След теб само пепел и лекота...

Понесена на крилете на необуздани ветрове, заслушана в монотонното ръмжене на двигателите, смирено затворих очи и се предадох на съдбата си... Нова вълна разтърси самолета... Когато отворих очи, пред мен, сияен и величествен в облачната си лекота, се извисяваше...

Раят.

Пред портите му, издигащи се към небесната синева, високи като стените на Кремъл, в очакване на своята съдба, се бяха строили колегите, стиснали в треперещите си ръце делови куфарчета с грехове.

Два ангела стояха на пост пред огромно златно яйце с дизайн на Фаберже, инкрустирано с милиарди, блестящи като звезди, диаманти. На върха му сияеше рубинена петолъчка. На всеки двадесет минути то разтваряше обсипаните си със сапфири врати и призовани един по един събратята ми по съдба влизаха в него. Странното е, че никой не излизаше... Не можех да разбера какво толкова дискутираха вътре, след като бе ясно, че всички трябва да ни изпатят с директен чартър за Ада.

В чакалнята останах само аз. Минаваха часове и имах чувството, че чакам в тази руска райска преизподня цяла вечност... Дяволски нетърпелива бях да пием чай с Боговете. Да отпиваме амброзия от златоткани чаши, да им разказвам за руските мамами, да изповядвам

черната си като хайвер душа, прилъгала хиляди братушки да купят парцели край морето в родната ми страна... Да ги омая със сладки приказки и да остана завинаги в райските градини, а след това да отворя агенция за движими имоти и да продавам облаци на ангелите...

Лъчите на залеза докоснаха яйцето Фаберже и то засия в пурпур и злато. Крилата му плавно се разтвориха и от него се подаде, нахилен до ушите, един колега, размаха в ръка някакъв Папирус и ме викна да вляза. Влязох. Вратите се затвориха след мен и със скоростта на светлината се понесох към диамантения купол – нагоре, нагоре и все по-нагоре...

Вратите се отвориха.

Озовавах се на Седмото небе. Пред погледа ми се откри красива руска чайна от началото на 17-ти век. В единия ѝ край – малко кристално езеро с бели лебеди, край него – под пищни арки от благоуханни рози – къдрокос ангел свири на сребърна арфа старинни руски романси...

В центъра на чайната – огромен кипящ самовар. Около него меки самурени кожи, в кожите полегнали колегите от брокерската гилдия в разточителни пози като езически божества. Белокрили ангели в златоткани кафтани пърхат около тях с ветрила от паунови пера, разливат в чаши от костен порцелан ароматен чай, сервират блинчици с черна като опашката на дя-

вола икра и наливат в рюмки от високопланински кристал водка „Bogosloff“.

Огледах се. Бог никъде не съзрях. Но в дъното на чайната ми се мярнаха дузина весели дяволчета, танцуващи казачок.

С фарисейска усмивка към мен се приближи колегата с папируса и ми го подаде. Хвърлих му бегъл поглед и избухнах в неудържим смях. Папирусът се оказа Нотариален акт за замяна на недвижим имот от днешна дата, заверен с апостил с червена райска петолъчка. Колегите пробутали на Бог парцел на Церера¹, убедили го, че е изключително изгодно инвестиционно предложение и той от своя страна им отстъпил своя дял от Седмото небе...

Адски добри са дяволите, не може да им се отрече!

¹ Церера е най-малката позната планета-джудже в Слънчевата система. Представлява небесно тяло от скали и лед с диаметър 932 km.

ПРЕДАТЕЛ

Видях отдалеч революционни пламъци и си казах: „Я да ида и аз, може да ме огрее и мене!“

Капан! Набирали доброволци за чета хайдушка. Отивам при писаря – щатът зает до деветия четник. Победата – близо, само мен ме няма. Ами сега?! „Виж, вика ми писарят, ако искаш, мястото за предател е свободно.“ Размислих се какъв ли ще ме изрисува историята, как всички ще ме кълнат и разпъват на кръст, полумесец и петолъчка, ама друга чета нямало да има до след победата... и се съгласих. Четата – сформирана вече. И щатен предател си има, т.е. – аз...

И се започна... При първото сражение утрепах знаменосеца и едната асистентка. Викат ме двамата воеводи.

— Ти нали си предател? – питат.

— Тъй вярно! – отговарям с пламък в очите.

— Ха иди ПРЕДАЙ на другата асистентка да вее знамето, че аскерът ни мисли за беззнаменни.

Предадох, каквото трябваше, бихме се юнашки и победихме. Вечерта ме повишиха в „старши предател“. При второто сражение пад-

на цялото четническо войнство и единият от войводите. Живият ме вика при него:

— Старши предателю, само с теб двамата останахме и знаменоската. Иди ПРЕДАЙ в града, че по мое нареждане събираме доброволци за петък вечер на Кривата круша и ПРЕДАЙ моите съчувствия на близките със загинали герои!

И това предадох успешно и пак – в Балкана. Прибирам се горе и гледам: асистент-знаменоската – убита, войводата – тежко ранен, вълк му ближе лютата рана и самодиви пристъпват полека... Прави ми знак с очи воеводата, отивам.

— Старши предателю, едвам шепне, ПРЕДАЙ последно „Сбогом“ на народа ни и ПРЕДАЙ завета ми да отмъстят за нас и Родината.

И умря.

Връщам се, покрусен, след цяла неделя скитане по баири, срещам в кръчмата дванайсет души, праведни като Христови апостоли, с чаши в ръце, празнуват победата и делят служби. Големите братя дошли и освободили юнашкия ни народ, додето четата гинеше из Балкана, а аз предавах, каквото ми наредят. И ето ти беля: щом ме видяха, вкупом ми викат:

— Ей го ГЛАВНИЯТ ПРЕДАТЕЛ!

— Чакайте бе! Само старши бях!

— Да се обеси! – крещят други.

— Не! Кожата му с плява да напълним!

— Жив да го запалим!...

Па като си плюх на петите – беж, лиске, да бягаме! Спрях се чак оттатък Европата. Те... защото съм емигрант, ако ви интересува де...

ПРЕДАЙТЕ на всички българи в Родината
моите поздрави!

МАЛКИТЕ НЕЩА, КОИТО НИ ПРАВЯТ ЩАСТЛИВИ

До вчера тъкмо се двоумях дали съм щастлив, или нещастен – и прочетох точно навреме съветите на една мила госпожица за малките неща, които могат да ми решат този хамлетовски въпрос. Накратко: според съветите от списанието трябваше да променя някои дребни неща в живота си, за да се чувствам неземно щастлив. Дребболии наистина – вечеря на свещи, закуска с кроасани и какао в леглото, семеен пикник в градината, променена мелодия в телефонния звън за събуждане, френски сирена и бутилка червено вино, цветя в кухнята и ориенталски видеозаписи с танци за настройване – все лесни неща в името на щастието.

Аз съм решителен човек и не се помайвам... Смених като за начало мелодията на телефона, която ме будеше сутрин, с един нов хит на състава „Куцо магаре“... После използвах знанията си по електротехника и прекъснах кабелите за апартамента с конски клещи. Едва не ме утрепа токът. Купих големи свещи от първата погребална агенция, която видях. Подготвих пейките за утрешния пикник и ги боядисах в резеда. Намерих предвидливо топли кроасани още от вечерта, та на сутринта да не ми губят времето

по опашки. Не съм спец по какаото, но един мургав латино ми продаде шоколад на малки кафяви парченца. Не знаех, че шоколадът толкова поскъпнал... Търсих някаква по-голяма саксия в цветарския, ама нямаше. Пред кметството имаше две гранитни с хубави цветя. С голям зор замъкнах едната до четвъртия етаж. Съседите ме гледаха странно, мисля, че ми се възхищаваха. От там – право в колумбийската фурна. Купих от техния хляб, обясниха ми, че вътре бил натъпкан с разни сирена, най-скъпото било на прах в найлоново пликче. Изръсих се 120 долара и за тази покупка, ама какво са парите пред щастието?! В Супера видях, че на една бутилка имаше нарисувана чепка грозде с подсигурителен надпис „винограда...“. Втората дума не я схванах, но интелигентен човек и от малко разбира... Прибрах се вкъщи и засвалях от някакъв сайт в компютъра едни хубави момичета, които трептяха и пърхаха като пеперуди около една тръба. Видя ми се ориенталско и ги оставих „на запис“. Нямах много време за четене на заглавия, ама започваше с XXX. С тия нови размери в конфекцията съвсем се обърках... Аз съм си XL, но карай да върви! Нямах вече никакво време, а в плод-зеленчуковия трябваше да споря да ми свалят червените ябълки от витрината. Петдесет долара в джоба на продавачката решиха въпроса в моя полза.

Приготвих бърза закуска за сутринта и мушнах чинията с мармалада, маслото и пържените филийки в леглото с твърдото намерение да не ставаме с жената поне до обяд и да се намързелуваме. За последно оставих собственоръчно писмо на масата: „Мило, обичам те! Като се прибереш от работа, лягай при мене. Утре те чака ИЗНЕНАДА!“ Бях изпълнил всички предписания за „Малките неща, които ни правят щастливи“ и горд от себе си, съм заспал....

ИЗНЕНАДАТА започна с писък. Жената се върнала, кой знае какво си помислила, но се мушнала гола между чаршафите. Не видяла нашата закуска и се омазала цялата в кроасани с масло, мармалад, пържено олио с чубрица и червен пипер. Нали бях прекъснал тока, разчела писмото ми на пламъче от запалка, а после в израз на недостатъчно възпитание ме налагаше по главата с едната свещ, а тя си тежеше към две кила. Хубаво, че още ги правят от восък... За да я успокоя, реших да ѝ наляя чаша вино от бутилката с гроздето на етикета, а тя след първата глътка като облеци ей такива очи – викам си: „Много бързо я хвана!“. Да, ама не! Като ми счупи бутилката в главата, замириса на оцет. Децата се събудиха, за да не ги тревожа, им мушнах по една ябълка да гризат и те веднага ги ухапах. Изреваха, а в ябълките останаха по четири зъба. „Те са млечни – викам си – време

им си беше..." Ама и тук не познах – ябълките били от пластмаса, от рекламните... Защо оная ми взе 50 долара за пластмасови – не разбрах... В това време пуснах на жената видеото с ориенталските ми записи и след малко тя крещи: „Ти к...ви ли гледаш, докато аз се трепя от работа?! И половината от парите къде са??? При тях ли ги остави бе, мръсноко??? Искam веднага развод!!!“ Въпроси и отговори – да не ви разправям! Цяла нощ! Тъкмо я поуспокоих и децата заспаха без предни зъби – и „Куцото магаре“ изрева от телефона за „Добро утро“.

— Чалгаджия! – ревна пак жената. – Простак си беше, простак си остана! Край! Не издържам повече!

Угасих телефона, но звънна някой на вратата. Отварям – полиция. Бутнаха ме вътре и почнаха обиск. Взеха ми и гранитената ваза с хубавите цветя, а дали и не бяха закусвали, та зарязаха и хляба. Извадиха сиренето на прах и викат озадачено:

— Прави се на бунак, а я къде бил дилърът на коката!

Прибраха и шоколада, дето купих от латиното, и ме оставиха без провизии за пикника...

Сега пиша обяснения, кроим стратегии със служебния ми адвокат, а той е добър човек, успокоява ме:

— Ще гледам да те оправя само с десет годинки. Нищо не са – ей сега ще минат!

На свиждане жената идва сама.

— Къде са децата? – питам.

— Целите са от горе до долу омазани в резеда, дето си боядисал пейките на двора. Зелени са като теб! Дано поне тук да ти узрее кратуната!

— Тя ми узря вече – признавам си, – повече на такива писаници за щастието от модни женски списания НЕ ВЯРВАМ!!! С бира, кебапчета и мач – пред телевизора като истински мъж си бях добре!

ТИ НА ВРАТАТА, А АЗ НА КРЕВАТА

— Хей... Мъник си, значи...
Знаеш да се перчиш!
А си толкоз безопасен!
Само с лапата си ей сега
ако искам – ще те фрасна.
Нищо, че си коте толкоз
пухесто и малко, а пък ядно.
Знаеш ти... как от страх
тук да ми просъскаш
и се гордо ерчиш....
Но аз езика ти не знам,
явно просто те разбирам
как пред мене реагираш.
Хайде... предложение
към тебе вече имам –
приятели да станем
и тук да сме двамина.
Че живеем с тебе тука...
Виж... паркетът ни
пързалка лъсната е сякаш,
а вън е сняг и зима люта.
Хайде... приятели добри
със теб от днеска да сме тука.

А котето тъй малко с яд
застрашително просъска
през бебешките зъбки:

— Да не си посмял... Сега...
уговорки да ми правиш!
Този тон не ми харесва
и ако искаш тук да знаеш,
слушай ти и обица си закачи.
Нищо че на бой съм малък –
в този дом страшилище съм
и трябва на мен да ми личи,
и дори да сториш ми поклон!
Ти ще пазиш до вратата,
а аз ще се изтягам на кревата.
И помни... във всеки миг,
а после и във всеки час...
Малък съм... Свиквай бързо
и така ще бъде.
От този ден и от този час.
Примири се, че командвам АЗ!!!

НАРИСУВАЙ МИ, ХУДОЖНИКО, ТИ, МЪЖ!

Нарисувай ми, художнико, ти, Мъж!
И затова Херкулес чак да му завиди.
Да ме задуши в прегръдки като дъжд.
Любов да ми дарява. Да не му се свиди.
Нарисувай ми, художнико, ти, Мъж!
С устни, дето като пиявица ме пият.
Който с поглед ме попарва изведнъж,
а аз не чувам вън как гургулици вият.
Нарисувай ми, художнико, ти, Мъж!
В прегръдката му да съм път незнаен.
Да ме пие с глътки дълго и наведнъж.
И по него в жажда все да се удавам.
Нарисувай ми художнико, ти, Мъж!
От мечтите ми красив, голям, чаровен.
Да го любя до насита в цъфналата ръж.
А Бог да ми прости порива греховен.
Нарисувай ми художнико, ти, Мъж!
Рисувай ти, след това ще се покаем.
Ако не можеш ти, художнико, се дръж!
Че тебе взимам... без шегата... на заем!

ЕХ, ЛЮБОФ, ЛЮБОФ...

— Их, бре, Марче, как си се наконтила!... Баш на Стамбулска кокона мязаш. – Марчето се изкикоти, червейки се като домат в оранжерия.

— Ама и ти си един бе, Иване...

Иван подръпна мустак замислено, гледайки харното девойче. Е, добре де, не беше барем девойче. Марчето бе чукнала вече третото десетилетие и за толкоз време бе успяла да изпроводи двама съпрузи в гробището. Според клюките в селото, вече бе хвърлила око на хаджи Генчо, дето притежаваше всякакви социално-икономически блага, радващи националната икономика и банковата му сметка. Е, че кръшна мома беше!... Тъй, де! Кръшна жена в разцвета на силите си – спор нямаше. Дето трябваше да си го има, си го имаше, че даже нахалстваше да туря и бонус отгоре, ама естествено никой не ѝ се сърдеше. Дето се казва, жена и половина, ама тая половина бе съсредоточена, както думаха селските зевзеци, „и у първио и у вторио етаж“. Към всичката тая визуална блага бяха и златните коси, дето направо можеха да накарат онуй кръглото на небето да го хване затъмнение от срам. Очите ѝ пък бяха толкоз сини, че направо не можем да измислим такваз метафора, за да покажем, баш

колко са сини. Устните ѝ пък... Мали, мали, мали! Сякаш Бог ги е създал по цял ден да прави свир... тъй де, да целува малки дечица.

Абе откъдето и да я погледнеш наш'то Марче, беше направо версия 3.0 спрямо обикновените Марчета. Нямаше мъж в селото, който да не ѝ е наточен. Даже на дядо Колю Чекръка, дето още помнеше времената, в които юнаци и змейове са се млатили по полетата, му се втвърдяваха патериците, като я видеше.

Че и не само мъже я бройкаха като агънце покрай Гергьовден. Гина Доячката, само като я видеше на мегдана, започваше да си глади мустаките и да се облизва.

В общи линии Марчето беше в устата, гащите и мокрите сънища на всичко живо над онази възраст, под която, за каквито и да е било цели, обикновено води до едно място, където трябва много да внимаваш със сапуна. При това нямаше ограничения за видовата принадлежност. Пегас – магарето на Кочо Шнапса, неведнъж или два пъти бе показвало какво си мисли за Марчето, за огромно смущение, любопитство и удивление на селските девойчета.

Мда!... Марчето определено беше както казва хит Номер 1, не на сезона, ами на цялата геоложка ера. Сред бленуващите по прелестите ѝ бе и нашият герой Иван Гегата. Той бе овчар, откакто се помнеше, и прекарваше половината

година по ливади и поляни далеч от цивилизацията. Тъй че дойдеше ли време да слезе от планината, разпускайки овцете в зимна ваканция, по древна овчарска традиция бе тъй загорял, че даже и блеещите хайванчета му се струваха натрапчиво изкусителни. Затуй като мярна Марчето, направо мустаките му се накъдриха като след три часа при фризьора, а пред очите му заплува една мъгла – направо не е за разправяне. Хукна към къщи, сякаш самият данъчен го гонеше по петите, но въпреки това не успя да скрие помислите си от околните. Комшият му Гинка, като жена с опит и седем деца, си рече, че на гегата му спокойно мож нареди единадесет гевречета, три казанлъшки понички и щеше да остане място за един айран.

— Брех, брех, тия млади... – помисли си Гинка със завист, мислейки си за своя мъж, който за последно бе имал нещо твърдо по себе си още от времето, когато Сталин беше генсек. – Дано на някоя ѝ излезе късмета. Срамота да се прахосва таквоз нещо!

Сред случайните свидетели бяха и неколцина млади девойки, които успяха само да се ококорят след наш Иван. Бяха виждали кочош-напсовия Пегас в най-забележителните му анатомични мигове, ама хайванчето губеше и по дължина и по обиколка от гегата на Гегата.

Докато успее да се прибере, нещата тол-

кова се бяха натопорчили, че Иван успя да отвори вратата си без да използва ръце. Целият разтреперен и плувнал в пот, измъкна шише зехтин – най-верният приятел на овчаря в самотните овчарски нощи. Аха, аха да отвори капчката и да се отдаде на дива страст със себе си и себе си, когато спря. Замисли се дълбоко, по овчарски, и накрая прибра зехтина. Избърса едрите капки пот по челото си и изръмжа с одрезгавял като на Шварценегер в „Конан Варварина“ глас.

— Ако тая не я раздрусам като земетресенията на Фукушима, името ми да не е Иван Гегата!

Нашият Иван можеше и да е селско чадо, ама дето се казва, беше природно надарено момче... Всъщност Мара Дашната – една от предишните най-първи моми на селото, оцеливила не един или двама местни младежи, можеше да се закълне във всичко свято, че това е самата истина. Иначе щеше ли да му прави баница всяка Коледа от има-няма два-сет зими? Ама в момента иде реч, че Иван е надарен в интелектуално направление (без да подценяваме останалите аспекти естествено. За повече информация Мара Дашната, третата къща вдясно от хана на бай Койчо) и затуй измисли хитър план. Ама толкоз хитър, че направо на Хитър Петър да му се накъдрят мустаките от завист.

Беше добре кътана тайна, че наш'то Марче обича честичко да ходи в селската баня. Там пък се срещаше със своя трети подред обект на вечната ѝ любов... Или поне докато смъртта не възрази по въпроса – хаджи Генчо. Хаджията вече беше на години, ама дето се вика, то мерака ЕГН признава ли? Затуй и честичко от банята ехтяха разни подозрителни шумове от сорта на: „О, да!“, „Толкова е хубаво!“, „Шнеле, шнеле!“ и „Дас ист фантастиш!“. (Марчето си беше лингвист и половина, питайте учителя ѝ по френски как се справя с владееенето на езика). След като замлъкнеха, хаджи Генчо излазваше на четири крака и запълзяваше към вкъщи с вид на Сизиф след първия милион години бутане на оня пуст камък.

И този път хаджи Генчо се завтече към банята, където се съблече в съблекалнята, измъкна скришом едно блистерче със сини на цвят хапчета и верен на принципа, че във войната и любовта (и малко по-задъханите аспекти на любовта) всички средства са позволени, смело глътна две. Само, че хаджи Генчо си падаше малко недоскив и хич не си направи труда да забележи, че хапчетата са малко по-различно сини от обичайното. Вече таман се канеше да нахлуе в банята при своята възлюбена като побелял Аполон и да покаже, що е то американска фармацевтика, когато коремът му изкъркори като баскервилското куче, скивало Шерлок

и компания. В следващия миг тази част от анатомията му направи онова, което бе направил и Спутник едно време, хвърляйки американосите и всякаква друга империалистическа паплач в ужас – няколко весели обиколки на планетата в името на социализъма и другите му там коми – идеали. Хаджи Генчо нададе вой и рипна като трийсет години по-млад към нужника. Иван Гегата, хилейки се доволно, изскочи след няколко секунди и завъртя ключа, но тъй като обитателят на въпросния инфраструктурен обект бе твърде зает да върши принудително онуй, дето казват и царят правил сам-самичък, при това плачейки за майка си, не обърна никакво внимание.

Иван Гегата се разпищоли в съблекалнята и гордо, показвайки на света обилно телесно окосмение, което караше овцете му да ревнуват и размахвайки, предвкушаващата си триумфа, гега, нахлу в банята. А там парата бе изпълнила всичко и беше по-непрогледно и от столична дискотека в петък (с тази разлика, че миришеше далеч по-добре).

— Ти ли си, скъпи? – обади се сладно, скритото в мъглата Марче.

Без да каже нищо, Гегата я обхвана с яките си ръчища и я притисна към голото си овчарско тяло.

— О, мило, ама защо не си си съблякъл пуловера? – изчурулика Марчето.

Потискайки напирания издайническия вой на стар вълк, сграбчил младо агне в косматите си гърди, Иван притисна Марчето в стената, разчекна ѝ краката и я подхвана като стар калугер млада нива, давайки воля на страстта, която бе потискал в продължение на шест месеца при това само със зехтин и овце.

В крайна сметка всичко завърши добре. Иван се прибра у дома, доволно пафкайки лула и с усмивка на Големия лош вълк след срещата му с Червената шапчица в тъмно къошенце. На бай Генчо стомахът му мина само след седмица, а колкото до Марчето... Е, тя доста време не можеше да седи на стол. Абе, дето се казва, накрая всички заживяха щастливо...

Е, добре, не! Не заедно, ама пак се брои.

ТЪЙ КАТО ПОЕТ КЪЩА НЕ ХРАНИ

За да оползотвори чудесния пролетен ден, завърналият се наскоро от чужбина Хаджи Минчо, предпочете да се разходи по чаршията. Обикаляйки насам-натам, се озова пред къщата на своя стар побратим чорбаджи Йото и реши да го навести. Почука на вратата и домашната помощница Илка му отвори. След като ѝ се представи, тя го заведе при стопанина, който изключително се зарадва от визитата му и любезно го покани при себе си. Същевременно нареди на прислужницата да сервира почерпка.

Докато чакаха кафето да се свари, двамата запалиха лулите си и се заприказваха:

— Сподели. Какво се случва по белия свят? – попита чорбаджи Йото.

— Винаги има какво да се види, но ти е известно, че пътуването ми предполагаше по-скоро работа, отколкото развлечения. Търся начини да реализирам висококачествения си манов мед на още външни пазари.

— И при мен положението е подобно. Реколтата обичайно се оказва в изобилие и ми се предоставя явна възможност да продавам извън страната.

В онзи момент, докато обсъждаха своите начинания, се появи и господарката на дома г-жа Димитрина, която се прибираще от разходка. Тя вежливо поздрави госта, предлагайки му скромна гощавка:

— Илка вече се зае – уведоми я съпругът ѝ.

— Все пак ще отида да ѝ помогна – заяви учтиво домакинята и се запъти към кухнята.

Преди да излезе, мъжът ѝ я попита:

— А Златка къде е? Тръгнахте заедно. Не се ли върна с теб?

— Тук е – отговори стопанката. – Остана в задния двор, за да си поиграе с котката – разясни тя и напусна помещението.

Проявявайки недоверие, чорбаджи Йото надигна леко перденцето на прозореца и надзърна скришом навън. Действително рожбата му седеше кротко в градината и милваше сгушилата се в скута ѝ животинка:

— Прекалено силно се тревожиш за дъщеря си, чорбаджи – провокира го шеговито Хаджи Минчо.

— Ако и ти вместо синове имаше красива дъщеря, също щеше да се безпокоиш! Откакто стана мома, бял ден не съм видял! Изневиделица рояк сластолюбиви котараци започнаха да се навъртат наоколо! Само за миг да я изпусна от поглед и все някой мераклия ще се намери да ѝ намигне похотливо.

— И ние като млади вършихме същите лудории – подметна му поклонникът. – Нима вече забрави, как омайвахме девойките с цел да ги покорим?

— Помня, помня! – отвърна разтревожен приятелят му. – Точно по тази причина ме е страх!

— Въпреки всички неволи трябва да се чувстваш благословен, задето имаш толкова прелестна дъщеря.

— Вече се питам това щастие ли е или проклятие?!

— Не разсъждавай така! Жените са блаженството на тази земя! Те даряват на мъжа любов, нежност и подкрепа!

— Напълно си прав! Същинска благодат са за съпруга и несравним мор за баща си! Освен това, откакто се изучи в града, дума не позволява да ѝ се рече! Като се замисля и преди имаше инат като на магарица, ама сега е съвсем неуправляема! Напълно своенравна и непокорна е! Всъщност няха намерение да я правя вироглава! Образовах я с идеята да помъдрее, а не да се възгордее!

— По този начин пък по-лесно ще я задомиш. Носят се слухове, че първенците на селото искат ръката ѝ. Някои от тях дори и правели серенади вечер под прозореца.

— Грънци! – ядоса се стопанинът. – Аз поне чувам единствено гюрултия на гъдулка!

Гостът се изненада:

— Хубостницата ми си е загубила ума по един нехранимайко! – обясни гневен домакинят. – На теб също ти е известен. Казва се Лальо – синът на общаря.

— Знам го Лальо и доколкото си спомням е добро и възпитано момче.

— Така ти се е сторило! – опонира чорбаджията. – Абсолютен безделник и непрокопсанник е! Досега сериозна работа не е захващал!

— Е, все с нещо се занимава?!

— Вагабонтият пише стихове! За тях обаче никой не плаща! Не малко пъти всички съветвахме родителите му на занаят да го изучат, ала те все се правеха на глухи! Знаменит поет щял да стане и затова се нуждаел от свободно време, за да твори! По таланта му се прехласна и моята умница! Хитрецът я впечатли с ласкателствата и римите си и сега за него иска да се жени! Не мога да я вразумя! Изобщо не слуша, какво ѝ говоря! По цял ден препуска като ухапана от конска муха и дебне удобен случай да се видят, понеже аз ѝ забраних!

— Може би ако момчето има сериозни намерения спрямо Златка, когато се венчаят, ще стане отговорен?!

— Той опита, ама не му провървя! Реши пастир да бъде. Още същия ден, обаче, щом слънцето силно напекло, седнал на сянка под

големия орех и се отнесъл в писане на прословутите си поеми! През това време, независимо че спокойно си пасяли, оставени без надзор, клетите овчици се разпръснали! Когато нехайникът се опомнил, вече липсвали! Спомням си, как вдигна цялото село на крак, за да ги търсим! Приключихме чак посред нощ, изморени и грохнали! Сега се сещам, че една част от тях дори намерихме в реката! За късмет нямаше пострадали! Върнахме ги на собственика всички до една живи и здрави, докато нашия герой беше отстранен поради немарливост и също така станал за резил на цялото село! Освен това никой повече никъде не го нае! Не, че той особено се притесни! Напротив, продължи да си пише прехвалените стихчета!

В онзи момент, докато страдалецът споделяше своите злочестия, наблюдавайки скришом през прозореца, дочу звук подобен на котешко мъркане. Стана свидетел, как дъщеря му мигновено се втурна развълнувана към плетата, където се появи един напет момък. Той ѝ се усмихна примамливо, докато тя, изчервявайки се свенливо, запърха изкусително с пленителните си мигли. Левентът пхна в ръката ѝ бележка, а тя я притисна силно към сърцето си. След това ѝ подари дивно цвете, с което любимата му се закичи. През това време палавникът се опитваше да я придърпа към себе си, за да

познае сладостта на апетитните ѝ устни. Девојката обаче се дърпаше, понеже се страхуваше баща ѝ да не ги разкрие.

Проследявайки следната непристойна сцена, чорбаджи Йото побесня. Възнамерявайки начаса да прекрати кулминацията на този произвол, тутакси в стаята влязоха съпругата му заедно с прислужницата Илка, които носеха поднос с лакомства. Осъзнавайки неподходящия момент и преценявайки, че не е редно да се застоява, хаджи Минчо ги извести, че ще си върви. Стопанката бързо му приготви от сладкишите за вкъщи и с домакина го изпратиха:

— Благодаря за сърдечното посрещане! – изрази своята признателност посетителят им. – Надявам се да се видим отново утре на панаира. Предполагам, че няма да пропуснете събитието?! Цялото село ще е там – припомни им предстоящия празник той, след което се сбогува и тръгна.

Непосредствено след това, Златка се прибра:

— Къде беше, злато мое? Що прави досега? – провокира я хапливо баща ѝ.

— Бях в задния двор и си играех с котката – отвърна му непринудено момичето.

— Пустата гадинка ще трябва да е голяма маскара, след като си зачервила бузите така?! – подметна докачливо чорбаджията.

— Ама и ти, татко, си един кавгаджия! Все тър-

сиш поводи за препирни! – разсърди се момата и се качи в стаята си.

Настойникът ѝ я последва и нахълтвайки без предупреждение в покоите ѝ, я завари да чете посланието от обожателя ѝ. Девојката се изплаши и побърза да скрие листа:

— Дай ми го – настоя сериозен баща ѝ.

— Кое? – престори се на разсеяна тя.

— Бележката, която ти връчи онзи пройдоха, а ти потули отзад.

— Не го наричай по този обиден начин, татко – упрекна го дъщеря му. – Той е прекрасен, двамата с него се обичаме и ще се оженим!

— Ще стане, ама когато цъфнат налъмите! – заяви категорично възрастният мъж, след което я принуди да му предаде записката.

Момичето плахо му я подаде. Той я грабна начаса и побърза да я прочете. Моментално очите му се уголемиха, а изражението на лицето му придоби мрачни нюанси, след което избухна като обезумял:

— Какво е това? – разкрещя се гневен той.

— Кое? – имитира недоумение Златка.

— Това, дето е написано тук?!

— Поезия – отвърна тя.

— Прямо новата мода по този начин ли му казвате вече?! Нека цитирам: „Точно както надарен скулптор с нежните си длани безпорочното ти тяло копнея да извая и да те въздигна в

шедьовър". „С ласките си мъжки от непоковарено цвете жадувам да те моделирам жена". Що за безсрамие са тези слова?

— Не, тате, това е любов! – опонира му остро момата. – С Лальо единствено за твоята благословия настояваме!

— Ще има да я чакате вечно!

— Защо не ни позволяваш да се венчаем?

— Понеже избраникът ти е неподходящ!

— За мен е идеалният и ако продължаваш да упорстваш, ще ме принудиш да избягам и да му пристана!

— Моля?! – изтрещя бесен баща ѝ като мощен гръм по време на буря.

Чула разправията им, Димитрина притеснена отиде при тях. Виждайки свидната си рожба разплакана, я прегърна, за да я утеши:

— Защо е тази врява? – упрекна тя мъжа си.

— Въпроси задавай не на мен, а на обичната си щерка, която с глезотиите си направи толкова опърничава!

— Какво има, чедо? – попита тя загрижена детето си.

— Тате упорства с Лальо да се вземем, а ние се обичаме!

— Само да видиш какви безобразия и е написал келешът, друго ще заговориш! – рече той на жена си. – Освен това да бягала при него ми каза, че замисляла!

Съпругата му като по-разумна запази спокойствие с цел да се нормализира обстановката:

— Искам Лальо, искам го! – ревеше с цяло гърло измъчената девойката, притискайки насълзеното си лице в скута на майка си.

— Май ти трябва един голям пердах, та да престанеш вече с обичайните си мурафети! – рече чорбаджи Йото на Златка, вследствие на което тя започна още по-силно да пищи. – Тихо! – скара ѝ се той. – Не викай така, че ще станем за резил пред съседите!

Осъзнавайки безнадеждността на ситуацията, Димитрина го посъветва да се оттегли, докато дъщеря им се успокои. Той я послуша и слезе в трапезарията. След малко жена му се появи сама:

— А детето къде е? – попита озадачен мъжът и.

— Разстроено е, не иска да яде.

— Инати се, но ако не се храни, ще се разболее!

— Да я оставим за известно време на спокойствие. Когато се почувства по-добре ще дойде.

Започвайки да вечерят, изведнъж дочуха благозвучна мелодия. Чорбаджи Йото изумен погледна навън и за ужас видя Лальо, който свиреше на гъдулка:

— Нахалник! – ядоса се стопанинът. – Отивам да го изгоня! – рече той и се втурна навън, за да отпрати нежелания ухажор.

Излизайки, погледна нагоре и видя щерка си да слуша впечатлена изпълнението. В същото време усетил стъпките му, младежът се изплаши и побягна начаса:

— Влизай вътре веднага, докато не са ни видяли комшиите! – заповяда чорбаджията на дъщеря си, при което тя моментално се прибра и затвори прозореца. – Ще ме погуби това дете! – оплака се той на жена си, когато се върна обратно. – Несъмнено в гроба желае да ме вкара!

— Преувеличаваш! – опитваше се да го вразуми Димитрина. – Пийни си малко винце и се отпусни – посъветва го тя.

— Ти да ме напиеш ли искаш?! – разлюти се отново съпругът ѝ. – Да не би със Златка да сте в комбина и да заговорничите зад гърба ми?! Помагаш ли и за Лальо? Докато я насърчаваш или си безразлична, лудетината може да стори някоя пакост! Ами ако наистина смята да избяга?

— Едва ли?

— Доколко си сигурна?! По-надеждно е, ако предприемем мерки по въпроса, преди да се е случил някой сакатлък!

— И какво точно смяташ да правиш? – учуди се съпругата му.

— Заставам до вратата на пост и, ако трябва, ще вардя през цялата нощ – заяви гордо храбрият закрилник.

Жена му се съобрази с решението му, но за разлика от него след като се навечеря, отиде да спи, докато той се зае да охранява. Преди това излезе навън и отвърза кучето:

— Слушай, Шаро, задачата която ще ти поставя. Нареждам ти да наглеждаш двора. Трябва да спасим скъпата ни мома от безнравствени сладострастници. Това се полага на мъжете в къщата, защото както изглежда единствени ти и аз се тревожим за репутацията на семейството.

В мига, обаче, когато освободи съратника си от бремето на железния синджир, той се затича волно из градината и съвсем забрави за ангажимента си. За разлика от него стопанинът се зае да надзирава входа.

През това време Златка се чувстваше изключително удовлетворена заради вниманието на любимия си, но дори и романтиката не успяваше да засити празния ѝ стомах. Изгладняла, тя тихо се запъти към кухнята, но виждайки баща си, ѝ се наложи да се върне обратно. Изпаднала в затруднение, взе да мисли евентуални варианти. Накрая изумува следната дяволия. Отвори прозореца и изхвърли дървената си играчка. Чувайки шума, бдителният пазач се втурна навън. На свой ред хитрушата прибяга

до бюфета, грабна малко храна и се върна отново в стаята си.

През това време чорбаджи Йото издирваше тайнствения нарушител, когато ненадейно се оказа атакуван от собствения си привърженик:

— Шаро, Шаро, аз съм! Успокой се! – опитваше се да го усмири стопанинът. – Как така не ме позна? Изглежда, че никакъв чорбаджия не съм, след като нямам авторитет сред жените си, а и собственото ми псе ме предаде! Освен това вярна излезе поговорката: „Храни куче да те лае“!

Унил той се върна на мястото си, за разлика от Златка, която се засити и заспа доволна.

На сутринта топлите слъчеви лъчи разбудиха стопанката. Тя остана доста изумена, след като отвори очи и не завари мъжа си до себе си. Веднага тръгна да го търси. Намери го да дреме на пост до вратата:

— Ти тук ли прекара цялата нощ? – учуди се съпругата му.

— Ако поне малко те интересува, щеше да забележиш, че ме няма! – отвърна заядливо той.

Тя обаче не опонира на негодуванието му, понеже през дългите години на съвместно съжителство трудният му характер престана да е изпитание за нея.

В този момент се появи Златка, издокарана с най-гиздавата си рокля. Блестящите си балда-

хинови коси бе прихванала с фина панделка, съответстваща на небесносините ѝ очи, които изразяваха нетърпение. За разлика от недоспалия си баща, девойката изглеждаше бодра и свежа:

— Вие все още ли не сте готови? – смъмри ги тя. – Хайде, време е да вървим! Не бива да закъсняваме за панаира!

Подчинявайки се на командата ѝ, двамата родители бързо се приготвиха, след което всички заедно се качиха във файтона и потеглиха към мегдана.

Още с пристигането, Димитрина се отдели при своите другарки, докато Златка остана под надзора на баща си. Въпреки това момичето не се отказа да открие любимия си. Съзря го сред тълпата и му се усмихна от разстояние. Той ѝ отвърна по същия начин, като същевременно уважително свали калпака си. Баща ѝ го видя и се разгневи:

— Не го гледай! Недей! – скара ѝ се той. – Стига си му давала аванси пред погледите на всички! Запази достойнство! Не искаме да се изложим пред хората!

Златка обаче не му обърна внимание и продължи да флиртува, а той се ядоса и я повлече със себе си при познатите си:

— Ех, чорбаджи, болен ли си? – попита го загрижен един от тях. – Какви са тези тъмни кръгове под очите ти?

— Един комар не ме остави да спя през цялата нощ! Опитваше се да влезе в дома ми и се наложи да му попреча! На паразита честна кръв му се приискало да вкуси! – подметна той, поглеждайки осъдително рожбата си, която съвсем не се трогна.

През това време кандидатите на Златка я наобиколиха, опитвайки се да впечатлят баща ѝ, за да заслужат ръката ѝ. Сред тях се нареждаха най-заможните момци в околията. Очите и сърцето на девойката обаче бяха отворени единствено за Лальо. Проявявайки смелост, той също застана важно пред чорбаджията, за да участва в съревнованието:

— Който е най-състоятелен, за да подсигури охолно бъдеще на дъщеря ми, той ще е избраникът – заяви горделиво чорбаджи Йото, поглеждайки презрително и високомерно към момъка.

Младежът търпеливо изчака всички претенденти да изложат предложенията си и когато приключиха, самоуверено обяви своето:

— За разлика от останалите аз нямам такава имане. Моите достойнства са духовни и ако за другите не са съществени, то за скъпата ми Златка са безценни.

Думите му предизвикаха интерес:

— Независимо голямата си любов, която е неоспорим приоритет – продължи той, – спря-

мо съперниците си разполагам с преднина и от друго естество...

Мигновено нозете на чорбаджи Йото се подкосиха. През главата му преминаха най-страховитите мисли, които можеха да му хрумнат. Предположи, че калпазанката тайно е пристанала на този разбойник и сега е трудна от него. За негово успокоение обаче Лальо извади един вестник и му го подаде, посочвайки страницата, на която да отгърне. Възрастният мъж действа според указанията, при което остана удивен. Във всекидневника беше поместена една от поемите на младия творец:

— Сключих договор с издателството да публикуват мои произведения – обясни Лальо. – На първо време хонорарът ще е достатъчен, за да издържам семейство и ако спечеля популярност, ще се увеличи. Освен това с баща ми говорихме да изтеглим заем от банката и да превърнем дюкяна във фабрика. Надявам се, че доводите ми са успели да Ви, убедят. Аз лично не акцентирам основно върху финансовите приоритети, които разбира се са основните за организирането на едно домакинство. Реално смятам, че ако домът е богат на любов, то благоденствието е безспорно.

Аргументите на решителния момък бяха неопровержими и несъмнено разчувстваха чорбаджията. Просълзен, той взе малката ръ-

чица на милата си дъщеря и я положи в мъжествената длан на любимия ѝ. От друга страна се налагаше да склони, инак рискуваше да се изложи като сноб и циник, затова накрая рече:

— Имате благословията ми, деца! Можете да се ожените и бъдете честити! – изказа им своето пожелание той.

Последваха бурни ръкопляскания. Хората провъзгласиха чорбаджи Йото за герой, а той, за да потвърди убеждението им, анонсира следващата си идея:

— Слушай, момче – обърна се той към бъдещия си зет. – Забрави за тази приумица със заем. Не се ангажирай с банките, аз лично ще финансирам проекта ти за фабриката.

Тогава хората отново го аплодираха, възхитени от неговото великодушие, наред с жена му, която остана изключително очарована от необичайната му отстъпчивост.

Младите се венчаха и на този етап историята получи сполучлива развръзка. Поне чорбаджи Йото смяташе така. Истинските кахъри за него тепърва започнаха, когато се появиха немирните му внучета, които по темперамент не се различаваха особено от своеволните си родители.

НОВИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА БАЙ ГАНЮ

Твърде много са наследниците на бай Ганю, а твърде малко – списувателите на техните геройски дела. Та рекох и аз да напиша тея малко редовце за един негов достоен наследник в наше време. Най-добре да го нарека на името на достойния му прародител да не се обиди. Пък, който се видял по-натам, нека да прощава.

Въпросният господин обичаше да посещава едно и също кафене и тъй научих прелюбопитните му приключения. Срегнах го един летен ден. Влезе в кафенето блед, изпотен и се заоглежда, гаче има да връща пари назаем. Като ме видя, лицето му придоби морав цвят и със слонска стъпка се понесе към масата ми.

— Скоро, скоро почерпи едно кафе, че умрях! – вика Ганю.

— Какво се е случило? – наведох се мило-сърдно към месечинестото му лице.

— Остави се, брате! Ходих на опера – бърше той врата си с огромната си синя кърпа.

— Че какво толкоз може да се случи в операта?

Събеседникът ми ме огледа смаяно.

— Абе ти не знаеш ли, че снощи беше финала за купата Левски-ЦСКА?

— Знам. Е, и?

— И!... И взех значи едно радио със слушалки на операта – да не изпусна нашите като ударят.

— Е, и? Ударили – чул си...

— Остави се, брате! Нашите като удариха, станах насред операта и викам със цяло гърло: Го-о-л! Резил!

Тъй ме изгониха от операта...

Но приключенията на Ганю на културния фронт продължиха. Малко съкрушен от неговия разказ, реших да го заведа на друга опера.

— Какво ще кажеш за „Атила“? – свойски го запитах аз. – Там римският военачалник наригва Атила накрая с меч.

— Наръгва ли го? – оживи се Ганю. – Хайде да видим тогаз...

Отиваме ние на операта, сядаме на най-хубавия балкон. Ганю извади пакетче семки и шумно ги люпеше под неодобрителните погледи на съседите.

— Тея какво са ме зяпнали? Да не искат семки? – объркан запита Ганю.

Взех тактично пакетчето и се заслушах в

ангелските арии. Най-накрая на сцената пееха римският военачалник и Атила.

— Хайде де! Кога ще го намушка? – нетърпеливо ме сръга Ганю и върна към земята от райските селения на музиката.

Най-накрая римлянинът докосна с меч гърба на Атила и той се строполи на сцената.

— Ех, на туй ли му викат мушкане? Калпава работа! Ни бой, ни кръв! – обидено запопържа Ганю. – А, не! Повече на опера не ходя!

Не се мина много време и рече бай Ганю да става депутатин.

— Слушайте сега далаверката – рече той на събраните си приятели. – Всички партии са маскари, ама нейсе. Ще си направиме една партияка, па като спечелим – за кого депутатство, за кого – министерство и прочие...

Следващите няколко седмици изминаха в изтипосване физиономията на Ганю на най-различни плакати и листовки. Останахме без крака да ги разнасяме и лепим.

Минаха изборите и гледаме нашия кумир – съвсем не омърлушен, стъпва напето и върти синджирче в ръка.

— Що стана? – питам неосъществения консуматор на евтини парламентарни кюфтета.

— А, нищо! Сега друга партия ме прикотка.

Да видят те бая си що ще стори...

Смутено му пожелах успех, простил се с хонорарите от изборния ден...

Веднъж бай Ганю реши да ме води на риболов с въдицата на чичо си.

Отиваме ние на Искъра, а там – плитко, те некии от водата стърчат. По-скоро някой ботуш да закачиш, нежели рибка.

— На какво ще ловиш? – полюбопитствах аз.

Под учудения ми поглед той извади една изкуствена муха, която собственоръчно беше направил.

— Видиш ли? Тоя звяр ще примами едрите сомове...

Минаха час, два – нищо. Гледам, че и на Ганю ентузиазма му съвсем се изпари и сладко е задрямал. Реших за майтап да се плюсна във водоема, за да се разхладя. Но плисъка разбуди печения риболовец.

— Брей, че голяма риба! – вика той и се хвърля за въдицата. Без малко да ме хване...

Най-накрая отиваме в близкия развъдник на пъстърви и вече предчувствах вкусната вечеря.

— Ей, момче! Я избери 2-3 по-едри пъстърви! – вика Ганю на келнера.

Но какво беше удивлението ми, когато Ганю

ги загърна в един стар вестник.

— И да знаеш! Сам съм ги уловил! – свойски ми прошепна той на прощаване.

Тъй стана бай Ганю пишман-риболовец.

Приключенията на Ганю нямат чет, ама сега не се сещам за други. Но сетя ли се за друго, непременно ще ви обадя...

БАЙ ГАНЮ – БИЗНЕСМЕН

Звънецът пищеше пронизително, като че ли го колят. След малко настойчивото чукане ме изстреля от топлите завивки на съня и с не твърде приветлива физиономия отворих вратата. Едър и пъшкащ силует залитна към мен и в последния момент успях да го подхвана. Това тяло, наподобяващо Крали Марко след Косово поле, ми се стори странно познато. С доста усилия се насочихме с охкащото създание към миндера, който също изпъшка сърцераздирателно под огромната тежест. Лицето на нещастника беше заприличало на непохватен опит на козметичен хирург, раздраният фамозен костюм навярно също криеше и други синини. Трудно беше да бъде разпознат в този клетник известният бизнесмен и мой приятел бай Ганю. Бързо се запътих към скрина, където беше домашната аптечка.

Демокрацията роди своите ентузиазирани деца и в нашето градче. Не малко бяха ония, които си мислеха да захванат нещо излеко, да направят алъш-вериша и да си гледат хаира с бързо спечелените милиончета. Сред тях беше и бай Ганю. По неведоми пътища същият беше успял да закупи старата баничарница до кметството и я ремонтираше. Цяла седмица може-

ше да се види как иначе непохватната му натура се щура между стените, събаря кофи с боя и стълби и благославя целия свят.

— Защо не си повикаш майстори? – запитах бялата фигура, която дишаше тежко на прага.

— Хм, та да ме оскубят ли? А, не! Бай Ганю не дава пари нахалос.

Внезапно нещо му прищрака в главата и той се обърна към мен.

— А ти що за приятел си? Я хващай четката!

С помощта на много кърпи, лед и търпение успях да свестя своя приятел. Подпухналото му и насинено лице вече не издаваше нечлено-разделни звуци.

— Какво се е случило? Кой така те нагласи? – загрижено го запитах аз.

— Остави се, брате! – прошепна раненият. – Отиде ми алъш-вериша...

Съкрушеният му вид издаваше, че е нужен и лек за душата. Такъв лек имаше скътан в килера – бутилчица коняк, съхранена за кръглата ми годишнина, но нейсе...

Миейки чашите за коняк с позлатени ръбчета, си спомних как бай Ганю гордо беше за-

качил новата табела над своето творение. На нея пишеше „Стройфаст“.

— Що за чудо е това? – дивяха се всички, минаващи покрай офиса.

Същият въпрос зададох и аз на новоизпечения бизнесмен в кафето.

Той повъртя огромните си ръце нерешително.

— Абе да ти кажа, що не? Ама... да не раздрънкаш идеята. Петър Керемидчията от нашето село знаеш ли?

Смутено поклатих глава, че не познавам такава велика личност, но въодушевеният левент продължи.

— Гледай сега как съм я измислил. Изкупувам от село керемидите и после ги препродавам на гражданята по-скъпо. И тъй и тъй всеки се захванал да строи...

— Че как тъй? Нали не ги правиш ти? – объркано запитах аз.

— Кой ти е казал? – заговорнически пошушна Ганю и забърка в огромната си торба. След няколко минути той извади един тежък предмет и го трясна пред смаяните ми очи.

— Видиш ли? Печат! На всяка керемидка ще пише „Стройфаст“.

— А защо точно такава име? – любопитно запитах аз.

Бизнесменът свойски извади цигара от ку-

тията ми и я запали, за да получи вдъхновение.

— Гледай сега! Чужбинско име... значи. Нейкой може да си каже, че сме ингилизи и я спонсорство, я кредит... Може гражданята да помислят, че керемидките не са наши, значи – ето защо са тъй скъпи....

Чашката за коняк се оказа неподходяща за подпухналите устни на пребития. Но, подушил ароматното питие, Ганю сам насочи пръстите си към шишето и гаврътна няколко юнашки глътки. Сълзи задавиха иначе ведрото му някога лице.

— О-о-о-х! Налагай, налагай леда!..

Спомних си как един ден беше пристигнал в кафенето с тежка пътнишка чанта. Без да избърше потта от челото си, той седна срещу мен.

— Какво си понесъл за офиса? – подкачих го аз след традиционно поръчаната му бира.

— Уф-ф-ф. Какво да ти река? Тея компютърджии са хаирсъзи! – рече бай Ганю, като изпи половината халба.

— Що за вина имат те към твоята особа? – удивих се аз, тъй като моят приятел никога не беше посягал към мишка и клавиатура.

— Ами рекох си – офис. Значи – има нужда от компютър. И те ми го дават и викат – пишеш уин и тръгва. Ама не ще и сега го връщам...

— А ти натисна ли Enter? – запитах нещо аз.
– Прочети, там в упътването всичко има...

След време го срещнах отново и го питам.

— Е, как е? Справи ли се с компютъра?

— Справих се.

— И как е?

— Купих си... секретарка.

— !?...

— Гледай сега – секретарката знае да пише, да прави кафе, да върти едни такива очи и да отпраща клиентите, когато ми се дреме. Не е бай Ганю прост – рече бизнесменът, отпивайки от кафето ми.

Ледът и конякът сториха чудеса с моя приятел. С удивителна бързина той измъкна една от пурите ми, оставени небрежно на нощното шкафче.

— А помниш ли английската далаверка? – запитах го аз.

Той поклати глава неодобрително. Тази страница от битието му не беше толкова славна.

Въодушевен от потръгналия бизнес, Ганю беше решил да опита и износ и не къде да е, а в

Англия. Прави той – струва и изпрати товар от своите керемиди. Мина се обаче време – никаква вест от мъгливия Албион.

— Мискини! Взеха ми керемидките и нищо! – ругаеше Ганю.

Един ден той донесе един факс и ми го подаде.

— Я, виж! Какво се оправдават? – запитва нетърпеливо той.

На факса пишеше: „Суровата глина некачествена. Връщаме обратно.“

Тъй Ганю не прослави нашенци в Албиона с нашенски големшки и сурови керемиди...

— Е, няма ли да разкажеш какво стана найсетне? – запитах нетърпеливо вече свързелия се приятел.

— Ами... той, Петър... не ги пекъл добре керемидите и... – измънка той.

— Не пекъл, ще опече! – рекох да го ободря аз.

— Ох, брате! Докато го видя, клиентите дойдоха да си искат парите обратно за суровите керемиди. Па, бой!...

Ганю отпи последната глътка от бутилката.

— И сега какво? Край ли? – запитах съпричастно аз.

— Как край? Не! – отсече бизнесменът стои-

чески. – Ще си купя, ще си купя... бодигардове!

Това заключение ме смая не по-малко от следващата реплика.

— Къде е другата бутилка?

Тъй Ганю стана пишман-бизнесмен...

БАЙ ГАНЮ В БОЛНИЦАТА

Никой не е от желязо и ето го на – и бай Ганю пристигна в Н-ската болница.

На вратата двама санитарни подкрепяха ох-кация великан.

Стовариха го на леглото, което изпъшка жалостиво от тежест, достойна за олимпийски шампион по щанги.

Смаяните от размера на пациента сестри се втурнаха към страдалеца.

— О-о-х! Боли! – викаше Ганю така, че сигурно са го чули и на гарата.

Премеенен в най-големите болнични дрехи, той стискаше портфейла си, въпреки болезните. Сетне го скри чевръсто под възглавницата си, като хвърли наоколо подозрителен поглед.

— Какво те боли? – попита го една млада докторка, като намести кръглите си очилца.

— Всичко! Всичко ме боли! Тъй пиши! – махна с ръка Ганю и се закашля.

Дребничката докторка реши да смени подхода.

— Ами... какви лекарства пиеш?

Бай Ганю извади един найлонов плик от багажа си и го изсипа пред загрижено-ужасените очи на сестрите.

Докторката подсмръкна, порови в планина-

та и вдигна с два пръста едно шишенце, което ухаеше подозрително.

— Това за какво ти е?

— Ами... пих го преди 4-5 години, даде ми го един билкар, ама не помня за какво.

— А това? – извади тя друго шишенце.

— Беше на покойната ми леля Параскева. Взех го, да не става зян. Знае ли човек кога може да му потрябва...

Пребледнялата докторка взе драгоценните медикаменти-реликви и ги изнесе. Върна се чак след час, видимо ободрена и с чаша кафе в ръка.

Междувременно Ганю стана неспокоен и не даваше да го овържат с кабели, да му вземат кръв и му сложат системи.

С невероятна за болестта си скорост, той стана и се затича към прозореца.

За съжаление огромното му туловище не можеше да мине от там. Ганю се заклеши на прозореца и изрева като ранен носорог, когато една спринцовка успокоително го улучи в задните части.

Дори и завързан за ЕКГ монитора, той пречеше на всяка манипулация, споменавайки роднините на персонала.

Трябваше да извикат невролог.

Плешив мъж с достолепни мустаци, неврологът огледа от глава до пети виещата особа.

Виещата особа огледа от глава до пети доктора.

— Хммм, хмм – рече неврологът и се почеса по темето. – А опитахте ли със... спирт?

Чашката със спирт бе донесена до носа на Ганю с космическа скорост.

Реакцията бе като на метеор – той отвори едно око, грабна стакана, гаврътна питието и... заспа.

С въздишка на облекчение сестрите се втурнаха към огромния заспал змей.

На сутринта бай Ганю отвори очи, реанимиран и склонен да хортува.

Той взе на прицел дремещия си съсед.

— А ти откъде си, байно? Бая ви Ганя е прекошил сума ти друмища и всичко знай...

Не след дълго цялата стая с пациенти слушаше гръмогласните му излияния в 5 сутринта за прадядо му по майчина линия.

Внезапно лицето на световния герой придоби зеленикаво изражение. Той спря тирадата и пошушна на другия си комшия.

— Абе тука... къде се... ходи?

За ужас на Ганю му донесоха стол с кофа отдолу. Той седна, обаче нищо не се получава. Тогава съгледа вестника на съседното шкафче, грабна го и се зачете.

Канонадата накара околните да запушат нос.

— Какво? – рече Ганю. – Аз всеки ден ям шкембе-чорба, много е здравословно.

Чисто новият вестник отиде за задни цели, въпреки протестите на притежателя му.

— Нищо! Ще си купиш друг, тоя е стар – рече великодушно Ганю и потупа болния по рамото.

За сутрешната визитация леглата и пациентите бяха опънати като струни.

Неочаквано игрива чалга-мелодия накара групата от доктори, стажанти, сестри и санитаря с парцала да застине като пластика, с право наречена „Изненаданите“.

Ганю бавно вдигна телефона си в настъпилата тишина.

— А?... Да бе, да.... Не... Абе ти разбираш ли?... Аха. А?...

Когато затвори, санитарят прошепна дрезгаво, пръв размразен от пиедестала.

— Ама тука не се говори на визитация...

— Че той ортака ми откъде да знай? – беше умният отговор на Ганю.

Най-сетне дойде време за обяд. Гладният Ганю с око на познавач гледаше двете малки кюфтенца, плаващи в доматения сос.

— Какво? Тука такова ли ви дават? – изрева той.

Сетне вдигна телефона си и започна гръ-

могласен разговор с готвача на близкия ресторант, като обсъждаше и най-малките подробности.

Не след дълго на вратата потропаха трима келнери, оставиха сребърните блюда пред Ганю и се наредиха в редица, очаквайки по-нататъшните му желания.

Като си тръгваха, оберкелнерът очакваше бакшиш, но получи само няколко монети.

— Гледай ги ти! Не стига, че съм си платил като поп, пък и бакшиш искат! Маскари с маски! – рече Ганю с ведро лице. После додаде:

— Хей! Аз май оздравях!

На изпроводяк младата докторка с кръгли очилца рече на Ганю строго:

— И да не забравяте да пиете вода, много вода...

— Мерси! – отвърна усмихнатия великан. – Аз пия бира!

Тъй свършиха приключенията на бай Ганю в болницата, но иначе те никога нямат край..

БАЙ ГАНЮ – ДЕПУТАТ

Най-сетне! След безброй кандърми, речи и обикаляне из паланките, именитият бай Ганьо стана депутатин!

Брей, че радост, брей, че възторг! Депутатите тежко влизаха за откриването на парламента, под френетичните овации на тълпата.

Пръв приятел на Ганя и беден списувател, исках да взема интервю от известния ни съгражданин.

След 3 месеца най-сетне той кандиса да се срещне с моя милост в една бирария.

Ама че зает човек! Мина половин бира време, докато най-сетне довтаса в обедната жега.

Ганю се стовари на нищо неподозиращия стол, гаврътна на екс бирата ми и посочи празната чаша, като дишаше тежко.

— Сипвай! Сипвай, че далдисах!

— Е, как е? Хубаво ли е да си депутат? – подкачих свойски парламентарния лъв на втората му чаша.

— А? Не е, никак не е зле. Само дето работим и следобед, когато ми се дреме.

— Е, сега взимаш и добра заплата...

— Гледай сега! Виждаш ли този пръст? – показва ми той тържествено дебелия си показалец. – Той е златен!

— Как тъй златен?

— Еми в парламента натискаме едни копчета. Я закон, я алинея – да или не.

Идат значи едни хора, носят куфарчета, санким зеления бутон да натисна, че и за тях от закона келепир да има...

— И ти какво? – прекъснах го аз. – Ами ако натиснеш червения бутон?

— А, не бери грижа – изпръхтя Ганю. – За червения, значи, идат едни други с куфарчета от опозицията. Ама като са будали – нека носят...

Кукуригане на петел огласи заведението и всички се обърнаха към нас. Беше джиесема на Ганю. С невъзмутимо лице той вдигна вряскащия петел.

— А? А, Маноле, ти ли си? Е, как върви строежа?... Ъхъ... Пари ли? Какви пари? Нали се разбрахме за оная заменка на горите? А, помниш, значи! Давай нататък тогаз!

— Направих къща на сина, а сега и на лелинка ми. Лесна работа, всеки иска услуга – рече важно Ганю и отпи от пенливата хладина.

— А какво стана с куфарчетата? – подсетих го докъде е стигнал.

— Ей, ти да не пишеш това, че ти откинах ушите! Ама ще ти кажа, що да не ти кажа: те швейцарците са много на рахат – взимат парите в банката, устите им с 3 ключа заключени – и

ни откъде, ни как, ни колко имаш – никой да не знай...

Минаха се пак 2-3 месеца и ето ги го на Ганю пак в кръчмата, нещо намусен.

— Е, как е, свършиха ли строежите? – питам аз омърлушения консуматор на евтини парламентарни кюфтета.

— Какво? – сепна се той. – Какви строежи? И да са ме подслушвали бръмбари, то е било само приказки. Е, правят ми една виличка на морето, точно на върха на дюните. А то едни екоактивисти пищят за някаква пясъчна лилия. Ами като толкоз я искат – да си я садят другаде...

— Ами куфарчетата? Носят ли, носят ли? – пошегувах се аз.

— Куфарчета ли? Ох, остави се – идат едни с куфарчета, ама ревизори. И де що заменки, офшорки и прочие – гледат под вол теле... – въздъхна той издълбоко. – Но ти се не бой... Бай ти Ганю на колко съдии я къща, я друго услужил...

През това време пред бирарията преминаваха граждани, които с френетични възгласи изразяваха народната любов към своите избраници. Само че вместо китки, носеха домати и яйца...

— Тия май не ви ги носят за салата – подметнах на побледнелия Ганю.

В ръцете на други имаше плакати, знамена и... камъни.

— Сега я втасахме! – Ганю стана бял като стена. После се сети нещо.

— Я ми дай... сакоето си! – нареди той.

За съжаление то не ставаше на достопочтеното му тяло.

С тюхкане Ганю свали модното си сако, фамозната си връзка на меченца и се сля с тълпата, без да се сбогува.

— Долу! У-у-у!– дереше се той.

„Я, че то било лесно – помисли си хитрецът.
– Пак ще видят те бая си Ганя у парламента...”

ДОКТОРКЕ!

Баба Рада на площада
срещна докторката Деси
и с въпрос я изненада,
като думите натресе:

– Докторке, на моя дядо
ти какъв съвет си дала?!
– Казах му преди да сяда
да яде, по чашка малка

да изпива със ракия...
– Ах, хитрец с хитреца дърти!
Значи затова, горкият,
вчера яде осем пъти!

ЛЮБОВТА МИ...

Любовта ми виртуална
тъй по кабела се пална
в моите пламенни гърди:
ненадейно появи се
ослепителна девица,
приласка и приюти
моя дух печално скръбен;
бързо грижите загърбих

и светът ми паралелен,
от неделя на неделя,
замени реалността.
Ежедневните задачи
вече нищичко не значат.
Тя е сбъдната мечта!
С нея всеки ден е празник,
всяка нощ безкрайна страст е.

С денонощните сигнали
от света – уж нереален,
като в рая съм щастлив.
Непрекъснато си чатим,
но изчезва тя когато
има в трафика ми срыв
или с пъклена жестокост
някой ми прекъсва тока!...

Как без нея да живея –
нямам никаква идея.
А и как ли съм живял?!...
Промеждутъците къси,
през които няма връзка,
преизпълват ме с печал.
Искам волност. Волност птича.
Вземам си модем безжичен!

И в батерии соларни много
скоро ще се барна.
Пък да видим как тогаз
в безлюбовието сиво
ще ме връщат разни сривове.
Антивирусът „Аваст“
като щит ми пази харда
от „Троянците“ коварни...

Точно в седем в парка днеска
чакам мойта поетеска.
Ще я видя най-подир.
Знам, на зомби ви приличам.
Но обичам я. Обичам...
Ех, любов... О, не! Сатир!!!
Виртуалната... наяве
се оказа грозен Дявол!

„ДВЕ СЪСЕДКИ – ДВЕ КОКЕТКИ“

Гроздена от балкона
към своята комшийка
провикна се: „Марийке,
у вас пък кой е болен,
та докторът прелита
самичък всеки ден“?!
– Ааа, тия не на мен!
Мълчи, че ще те питам
у вас преди година,
нали си с мъж в чужбина,
един пожарникар
що идваше по тъмно,
стоеше доде съмне,
пък нямаше пожар...
Военен, ето на,
до вчера ти гостува,
а изстрели не чувах,
ни тътен от война.
Мълчи и ще си трая!
Че... колко още зная...

ЕХ, ДА МОЖЕШЕ ТАТЕ ДА МЕ ВИДИ!

„Плажен дневник“ на една кифла от Горно
Одринци

Мило дневниче,

Казват, че човек е голям колкото мечтите си. Моите мечти не са кой знае колко големи, но за да се осъществят, трябва спешно да порасна. На мечти ли?... Не, не, на години! (Поне до осемнайсет. И тогава...).

Ех, мило дневниче,

Имам една огромна мечта. Миналото лято четохме с моята приятелка Ники „Плажният дневник“ на онази... ъ-ъ-ъ, българска писателка... ъ-ъ-ъ.. как ѝ беше името, не помня вече, но както и да е. Тя обича да ходи на плаж и е сладка като кифличка, затова я наричаха през цялото време „Плажната кифла“. Малко е тъпо, но... как да го кажа? Да си „кифла“ явно е много хубаво.

Четох, четох... И реших да стана и аз като нея.

Колко прекрасен може да бъде животът, когато си кифла! Колко вълнуващ!

Ето, вече свикнах с думата...

....

Мило, Дневниче!

Вече съм голямааааааааааа!...

Вчера навърших 18 години! Заминаваме на море с Ники. Естествено няма да обикалям всички морски курорти, освен ако някой рекламен агент не ме хареса за фотомодел и не ме заведе на Малдивите ;)...

Имаме само една морска дестинация с Никиту и тя е „Смокиня“! Вярно, че пътят от нащо село Горно Одринци до Смокиня е доста дълъг, но може ли един път да бъде пречка за каквото и да било?

Мило, Дневниче!

Сега ще си призная нещо много тайно! Никога не съм яла смокини. У нас на село всичко се ражда в градината, но смокини – няма...

Ура! Взех парите, дето с тати зимъска продадохме агнетата, и двете с Никиту сме вече кифлички!... Къси поли, 12-сантиметрови токчета, потничета със силиконови презрамки, оранжеви очила, розови плажни чанти (и книгата „Плажната кифла“ естествено). Ех, да можеше тате да ме види! Голям пердах щеше да падне!... Ама него го няма. Аз съм голяма!:) Дръж се, Смокиня!:)

Няма да описвам пътя до там. Стоповете, влаковете, автобусите.... Имам пет минути пре-

ди автобусът да спре на спирката. И тогава... Чао, дневниче, не знам дали ще се сетя скоро за тебе! Очакват ме истински приключения. Оф, не, не! Каква кифла ще съм, ако не си водя дневник! О, мило дневниче, ти си неразделна част от моя живот сега и навеки.

...Ъ! Дворът на „Смокиня“ прилича на Зърнено-фуражната кооперация в нащо село Горно Одринци. Само дето повечко пясък са навърляли. Навсякъде е осеяно с коли и едни малки къщички, като в приказката за „седемте джуджета"... Ма, аз Снежанка ли съм дошла да играя? Не! Аз съм кифличка!

Разпитваме с Никиту! Викат им „бонгала". Да ти призная, дневниче, на малката плевня зад къщи мязат, само дето са шарени... Питаме, за какво са тези „бонгала". Плажната кифла миналата година за никакви бонгала не беше писала. С Никиту решихме, че са явно нещо като гардероб за куфарите ни.

Ура! Външна баня и тоалетна като на село. Поне това им е на ред...

А смокини, мило дневниче, няма... Питаме къде да си наберем смокини? Имало наблизо „Градина" и „Каваци".

Да, де, да! Знаем ги ние Градините и Бостаните. Дошли сме на „Смокиня", бе! А смокините де ги?...

Е, като няма смокини, ще ходим с Никиту на кафе, че да видим някоя знаменитост в бара.

Божкееее, Калин Врачански! Пие кафе с тъмни очила на бара. Дневниче, трябва да се начервя... Никиту и аз се примъкваме на пръсти към него, ама токчетата ни много тракат. Я, да минем по пясъка! Уф! Гадост. Трудно е да вървиш с 12-сантиметрови токчета по плажа... Сега ще седнем поле-е-ека до него. И ще се запознаем!... Как ли? Имаме си разучени номера от плажната кифла.

Никиту поръча две чаши капучино. Трябва да отпиваме внимателно да не си изцапаме носовете. И е време да приложим онзи номер на двете кифли от „Плажния дневник“. Наве-е-еждаме се към Калин Врачански и-и-и... после наза-а-д. Па-ак се наве-еждаме към него. Ха! На Никиту ѝ се скъса силиконовата презрамка. Ужас! Калин Врачански ни се усмихва-а-а и си маха очилата... Опа! Това не е никакъв Калин Врачански!...

Хукваме с Ники ядосани!

А, леле!... Тука покрай нас минават едни, ама „топлес“...

Е как, бе!

Оф! Много е странно на тия Смокини, поне на плаж да идем! Намазали сме се с мляко за

потъмняване на някои места, че на село, нали разбирате, никой не се пече „топлес“. Онези жени, дето минаха най-безцеремонно покрай нас, сигурно са били много пияни, да се разхождат така сутринта. Ама, така се случва явно понякога. Курорт! Едно шкембе за изтрезняване няма.

Дневниче,

Никога не съм виждала толкова много голи хора на едно място. С Никиту седим като заковани и гледаме ту на ляво, ту на дясно.

Половината от хората са много окосмени, а другата половина без нито един косъм – дори мъжете.

Може би са два отбора, като Левски и ЦСКА.

Разглеждаме. Една част от окосмените имат косми и по гърба. Една част от неокосмените нямат нито косъмче, даже долу.

Да се бяха малко позакрили де, с по някое листо...

Ау! Смокиново листо! С Никиту чак сега загряхме защо тука на Смокиня смокини НЯМА!... Че това си е като в смокиновата градина на Адам и Ева.

Брей къде сме попаднали! Брей къде сме дошли! Ами сега?....

След кратко обсъждане, продължаваме с Никиту смело напред. Ако ще се мре, да се мре!

Опа! И тука всички са съблечени. Има едни дете даже са си боядисали космите по гърба. Сигурно е нова мода.

Ау! Това е моята пеплявочерна боя номер 69, Ланда Колор. И да искам, не мога да я сбъркам.

Опс! Видяхме една супер изискана дама с индийско сари, сребърни гривни на краката със звънчета и шапка. Ще седнем до нея.

След минута, обаче, се оказа, че това не било сари, а само два плажни шала. Постла си ги жената и остана само по звънчетата.

Всички са голи, а ние облечени, Взеха да ни сочат с пръст. Изчервихме се и двете! Решаваме бързо, че трябва да се слеем с тълпата. Никиту предложи да си съблечем потниците.

Лесно ѝ е на Никиту. Силиконовите ѝ презрамки и без това се скъсаха като сваляхме Калин Врачански в кафето. А уж целият „Стъклен дом“ били тука за купона на Радина Кърджилова. Четохме затова в едно списание. Пък Калин Врачански се оказа фалшив и миризлив.

Ми то, като си облечен, е май по-зле. Адска жег е. А така или иначе всички са голи. Ще се събличаме май и ние двете. Ще полежим и ще се престорим на заспали. Да можеше мама да ме види! Голям пердах щеше да падне! Ама нея я няма... Споко!

Лежим вече час голи и целите почервеняхме. Пушим пурети.

Един дребен мъж с прашки три пъти идва и иска огънче на английски.

После се извинява, че не говори добре езика, защото бил французин. Ми ние как да разберем как говори, като английски не отбираме. Френски пък – никак.

Затуй човекът включи езика на краката и ръцете. Бил на почивка сам. Оплаква се явно. В бара нито една дама не го канела. Загубеняк! Коя ще го покани, като не знае две думи на български. Никиту му се усмихва. Рита ме в кокалчетата. Ние ще го поканим довечера. Гледай я ти, каква е отворена! Нека го кани. Аз имам големи мечти от някакъв дребен френски селянин. Плажната кифла миналата година не разгледа въпроса с чужденците. Чакам да се появи някой като Жоро!

Французинът пак притича с огромна халба, пълна със зелена лимонада и три сламки. На село понякога ядем от една паница боб, но никога не пием от една чаша. Французинът се хили и вика: „Дринк!“ Може би така му е името. Я, това е мента, само че разрежена с вода. И тука в кръчмата лъжат, мамка им. и в грамажите кръщават питиетата. Ама, много са се оляли! Това дете го пием, е далеч от ментовката на тати! Чиста водица.

Мило дневниче! Французинът е досада. Гледа Никиту цял час само в „очите“. Скука! Оти-

вам да поплувам в морето.

Уф! Май трябва да събуя токчетата... Или не?... Чудя се силно. Гледам, че в морето има много голи хора. Съвсем като в селската баня.

Е, плувам вече. На плажа е скука! А във водата, досада! Ма, къде са готините мъже и великите приключения. До дискотеката има още много време. Гладна съм, а май нито един мъж не ме е поканил на обяд. И ако карат така, гладна ще си остана.

Опс, до мен в морето спря един, гледа ме и ми вика: „Ти като си от село, що щеш тука?“ „Ти откъде знаеш, че съм от село, бе?“ – сопнах му се аз.

Изгоряла съм била като потник, вика ми той. Щял на цяло село да разкаже какви ги върша. Подлец! Халосах го с розовата си плажна чанта, когато една вълна ме подмина и му казах да се разкара. Отивам да пия един коктейл на бара. Ох, че ме ядоса този!

Имам пясък и в сандалите, но това е най-малкия ми проблем!

Я! На бара сме аз и още една девойка. Барът празен, обаче, пустош. Кога ли ще пристигнат готините мъже?...

Боже, ама аз тази я познавам! Сияна от сериала „Стъклен дом“! Оу-у-у! И тя е чела „Плаж-

ният дневник на кифлата"! Какво ще прави иначе тука? Седи, пише и подсмърча... Сигурно и тя пише дневник. Давам ѝ носна кърпичка и я гледам мило. После пак я гледам мило.

„Ти от приятелките на Деян ли си?“ – пита ме Сияна. „Аха“ – успявам само да кимна. „Да те запиша за купона довечера, тогава...“ И ми дава пропуск за дискотеката.

Мило дневниче,

Тук на морето всичко се променя много бързо... Преди малко умирах от скука на плажа, а сега съм върхът на сладоледа.

Тра-ла-ла-ла-лаа-лаа! Ще ходя на купон! И ще се запозная с много филмови звезди и куп готини мъже. Не, че в наше село няма такива. Като се замисля, Киро от Долната махала никак не е за изхвърляне. И като ми каже: „Денке, Денче, мишленце"! Само че Киро го няма. Затова ще търся други готини мъже. Само да сложа една мини пола като Мадона, ще види, той!

Ами к'во да види? Модният неонов тренд днес всички го виждат. Даже връзките на кецовете са светещи. Ходихме с Никиту на шопинг. Е, не е шопинг в Милано, а в мола, ама затова пък бяхме навсякъде: и в Зара, и в Терра, и в Мара... Никиту искаше да влезем и в модната къща Село, пардон – Сельо, ама аз ѝ викам: „Стига простотии, бе Ники! На море сме, не на Сельо!"

Да ти призная, Дневниче, тогава си купих най-новата ми неонова розова чанта и сигнално оранжевите ми сандали с платформи. Адски са! А на купона ще съм с онази оранжева неонова поличка с дантелки, светещите ми зелени обувки с метален ток и лилавосигналния ми потник. (Дано да са му държливи презрамките). Защото довечера ще стана по-известна и от старата плажна кифла. Освен това, може би и за мен ще напишат книга. Не, че обичам да ги чета. Обаче са едни шарени.

Всъщност „Плажният дневник“ е третата книга дето прочетохме заедно с Никиту, след готварската книга на мама и за едни упражнения. Даммм. Сега се сещам. Направо ще идем с нея при Ваня Щерева да ни научи на „Плажни упражнения“. Но пък... може да минем и без упражнения и да ме снимат с Радина Кърджилова в няколко серии на „Стъклен дом“!

Дневниче, обичам те!

Бъдещето е розово и безоблачно като любимите ми неоновооранжеви очила. Мога дори да подскачам по пясъка, както си искам! Тра-ла-ла-ла ла-ла...

Даммм... Никога не пейте и скачайте с 12-сантиметрови платформи, защото можете да паднете върху някоя динена кора.

Ама те динените кори са на село, бе.

Никиииииииииии!!!!Медуза-а-а-а-а!

Мило дневниче,

Винаги съм мислила, че медузите са едни добри и красиви същества. Такива бяха някога в приказките на Ариел. Сега седя с чисто новите си прашки върху медуза и не мога да мисля. В прашките ми има гадост! Ужасна! Болии! Пари! Ох!

Французинът маха с ръце и крака и обяснява нещо. „Камон сава френчо, няма кой да те слуша!“ Оф! Сочи си пакета и вика. „Пи-пи!“ Никиту обаче му се води по акъла и наистина го гледа странно в онази срамна посока между краката, после клати глава отрицателно и ме поглежда. Той продължава да скача, да си показва задника, после показва огромната халба с разрежена мента и пак вика: „Пи-пи!“

Как ми се иска да го цапардосам, но нямам нищо друго под ръка, освен остатъци от гадната медуза, които извадих отзад. Ужасно парии, Ники! Помощ!

И, Дневниче! Никога не прави тази грешка, да вадиш жива медуза с голи ръце, след като си успял да седнеш върху нея.

Няма да разказвам повече. Франсето донесе отнякъде една много топла бира и поля новите ми прашки с нея. Олекна ми бързо, само не знаех, че когато бирата е топла, понамирис-

ва на бабиното цукало. Не, че след тази случка мога изобщо да пия бира! Нейният ужасен мирис ме преследва все още.

Боже! Прашките ми от лилави станаха жълти и взеха да се разпадат. Сандалите – също. Какво ще правя сега? Никиту ми се смее. Не трябвало да влизам в морето с тях и да ги поливаме със сок от медузи и топла бира. В Терра продавали дрехи-еднодневки. Дали да не ги събуя? Тук всички ходят или голи, или увити в кърпите си. Само дето французинът ме зяпа много любопитно.

А-а, не! Ще чакам готините мъже!

Плъснах се най-накрая и аз върху пясъка като всички наоколо с идеята да подремна. Никиту и французинът отидоха да пият по бира, но аз за бира не искам да чувам, а „бонгалото“ е далеч. Не знам дали не сгреших, но си легнах близо до силно окосмените и боядсани хора. Заслушвам се в разговора им. Скука. Все едно слушам баща си и майка си. Колата, къщата! Ех, да можеха нашите сега да ме видят. Наистина щеше да падне пердах...

Затова се преместих до неокосмените.

Седя и зяпам в морето. А там едни яхти. Чудо на чудесата! Гле-е-едам ги и си мечтая за малък круиз.

А! Ето ги готините мъже! До мене спират двама загорели мускулести мъже и един по-

тантурест. Прилича на Здравко от Биг Брадър! Ей, аман от призраци! Трябват ни, викат, хавайки за яхтата! Рекламен круиз.

Ама, че късмет! Естествено, че ще стана хавайка. Макар че не съм дошла на морето да работя, а да си намерим с Никиту мъже, дето да ни издържат. Майната ти, Киро!

Оу, дневниче!

Никога, никога повече няма да се кача на яхта! Първо тия излязоха големи простаци. Левият борд викат – мъжката тоалетна, десният – женската.

Второ хавайки значело мацки голи до кръста, окичени с гerdани и китки, да сновем на борда, за да привличаме туристите.

Трето, то това поне да беше яхта като яхта, а тя ветроходна.

Най-големият враг на яхтата е едно нещо дето му викат „гикът“. Ти бягаш, а той гледа да те цапардоса по главата. И никога не можеш да познаеш как и откъде. Другото нещо му викат „крен“. „Кренът“ накланя коритото ту на ляво, ту на дясно. Да, ама на десен „крен“ „гикът“ бяга наляво, а на ляв „крен“ – вдясно. Перна ме поне три пъти. После ми стана лошо и трябваше спешно да намеря женската тоалетна.

Ами сега! Къде беше тя? Дясно на борд или ляво на борд? Сетих се! Десен брод! За съжале-

ние, точно тогава лодката смени „крена“ наляво и цялата се омазах. Питам къде е банята, а те се смеят. Банята била „човек зад борда“!

Мило, Дневниче! Вързаха ме с едно въже и ме влачиха зад яхтата. Изгубих си неоновите оранжеви сандали. Останаха да плуват като оранжеви шамандури сред вълните. Вафличките по косата ми вече не са никакви вафлички. Счупих си три нокътя, докато стисках въжето. За малко да остана даже без оранжевите ми прашки...

После... после трябваше да изсъхна. Опитах като Леонардо ди Каприо и Селин Дион на носа. Тази сцена със сигурност е правена от каскадьори, така да знаете. За малко пак да станa човек зад борда!

И сега лежа по корем на една пружина в гардероба ни, наречен „бонгало“, пиша в тебе, мило дневниче и чакам да дойде времето за купона на Сияна.

Да, ама цялата съм разглобена. Не мога да мръдна. Как ще ида на купона, като не ставам за нищо? Приличам на комбайна на тати преди жътва. Сега разбирам колко умни са хората в наше село – никой не сее смокини. Смокините носят само неприятности.

А да си кифла, хич не е сладко. Трудно е. Започнах да заспивам и май в просъница чух гласа на тати и Киро:

— Денкееееееее! Дено, мари, покажи се, убих та! Прибираме се веќе на село... Покажи са ма!

— Деноооооо... Не са криј.

— Ох, тате, тате, да можеше наистина да ме земеш... Да можеше да ме видиш!

КОЙ СЪМ АЗ

Не съм девица,
а съм „Дева“.
И знам сто вица.
Обичам лева.
В душата – добряк.
В работата – як.
Нескиф, очилат,
но зрящ и окат.
От плът и от кръв,
но винаги – пръв.
И добър, и лош,
но не съм галош.
От тревата по-тих,
в ръката със стих.
Косата – бяла
и много видяла.
Често нападам,
на гръб не падам.
От всяка драма
правя епиграма.
Тих съм работник,
под ризата с потник.
Пия даже „Кола“...
Казвам се НИКОЛА.

СТАНО, МЪРИ, СТАНО

Стано, мъри, Стано,
беличка ми, Стано,
що ми, мъри, газиш
пряко през бостано?

Що ми, мъри, тъпчеш
дините узрели?
Ти ми палиш, Стано,
устни загорели.

Гледам тебе, мъри,
в пазви залюлени
и надуваш, Стано,
мъжките ми вени.

Стой, почакай, мъри,
диня да ти скъсам.
Спри се, мъри, Стано,
пазви да разкъсам.

НААКАНОТО ВРАБЧЕ

поетизиран виц

И както бе така... на жица
и то с премръзнала душица,
врабчето в миг от нея падна
по воля на съдбата гадна.

Над него се изаака крава.
Под туй лайно, като жарава,
горкото ни врабче възкръсна
и гордо тялото си тръсна.

Надигна се... Зачурулика...
Съдбата грозно предизвика.
Една котана с вежди рижи
за него бързо се „погрижи“.

И тука с доводи опорни
си има изводи безспорни:
– колкото да си наакано,
недей да се държиш нахакано;
– не всеки, който те наака
ти мисли винаги и злото;
– не всеки, вадещ те от лайното,
ти мисли винаги доброто.

НА СПИРКАТА НА СТОЧНА ГАРА

Ще те чакам, мила, тук – на Сточна гара.
На кафенце – знаеш – и на по цигара.
Ще си кажем два-три лафа за загрявка.
После два-три вица за задявка.
Ще те гледам в черните очи искрящи.
Ще потъвам във вулканите ти врящи.
Ти ще се усмихваш срещу мен примамно
и ще ми тушираш чувството измамно.
После, мила, ще те водя на капанче
в тиха пряка до любимото фонтанче.
Там ще хапнем и от пържената цаца,
бира ще изпием даже цяла каца.

Чакам те да дойдеш с двойката – тролея.
Вятър на асфалта тук ще ме отвее.
Станаха очите мои на кюфтета
да се взирам къмто университета.
Но къде си, мила? Вече час те чакам!
Тука се изнервих, как да те дочекам?
Доста от цигарите изпафках вече...
Ти къде се губиш? Някъде далече?
Чувствам се излъган. Даже изоставен!
Щурам се на спирка, като изоглавен.
И реших за тебе стихче да напиша,
и във него отчаяние да диша.

БЪЛГАРИО, МОЯ

Макар със вековна история,
ти днес си една бутафория.
Макар и с вековна култура,
ти днеска си само халтура.

Отвсякъде тебе те цакат,
нахално избутват те с лакът.
Земята ти вече пустее
и малко във нея се сее.

Загубих по тебе възторга,
защото ти стана на морга.
Народът измира без време...
На кой ли за тебе му дреме!

ЕПИГРАМИ

1.

КОЙ

Бог е взел, Бог е дал.
Тогава кой го е обрал?

2.

КРОТКИЯ

И кротува, и мирува,
но на всеки козирува.

3.

ЧОВЕКЪТ

Той се измива от кал,
но си остава от кал.

4.

БЕЗРАБОТЕН

На светофар червен премина
и с работата се размина.

ЕСЕМЕС-ИГРИ

Един съсед ми се оплака вчера:
„Жена ми полудя по Есемес-игри.
Спокойствие не мога да намеря –
и ЕГН-то си изпратила дори.“

Набрах ѝ номера и се представих ловко
за водеща известна от екрана.
Тя не разбра коварната уловка
и бързо във капана ми се хвана.

Горещо я приветствах, че е победила:
спечелила е уикенд „СПА за двама“.
Тя бе възторжена, щастлива, мила –
въобще не подозираше измама.

С печалбата я чака изненада –
редях ѝ мазни думи с хумор чер –
понеже умна е, красива, млада,
във СПА-хотела е предвиден кавалер.

Той ще изпълни всяка нейна воля
и с радост ще е неин верен роб.
Дори, ако тя много го помоли,
със нея ще остане чак до гроб.

Навярно сецате се как приключи всичко:
мъжът ѝ чакаше я във хотела
и наш'та руса, лековерна птичка
съвсем се бе стъписала, оплела.

Съпругът ѝ разведе се и беше кратък.
Съдът набързо делото разгледа.
Не знам дали да ви споделям по-нататък...
Щастливо се омъжих... за съседа!

ПЪРВОАПРИЛСКО

Излъгах аз съседката Стефанка,
че с друга нейничкия съм видяла –
по-млада, слабичка като фиданка,
с коса до кръста и с поличка бяла.

Стефанка попримига глуповато,
зачупи пръсти, после се навъси.
Представям си какво ѝ бе в главата:
кроеше как да излови мъжа си.

„Мръсникът му с мръсник, нещастен, жалък!
Тъпкано аз всичко ще му върна –
за смях ще стане (а градът е малък),
във секс-хиена като се превърна!

И рече – стори го. Без капка угризения.
Смени си гардероба, боядиса си косата.
С диети и със фитнес-упражнения
свали тегло и завъртя главата

дори и на младежите в квартала,
на куп все още здрави пенсионери.
Дотолкова бе славата ѝ нашумяла,
че скоро и любовник си намери.

Шушукаха в градинката квартална
бабите над плетките модерни,
че цялата история скандална
нечие семейство ще зачерни.

Ухо не давах на такива сплетни.
Минавах си със царствена осанка.
И бяхме си приятелки коректни,
разказваше ми тайните Стефанка.

Така споделянето навик стана.
„Ден на лъжата“, чукна пак на прага.
Излъгана безкрайно си останах:
Стефанка... със съпруга ми избяга.

УРА!

Ура, не съм аз вече домакиня.
Не бъркам манджи и не режа лук!
Не съм готвачка, нито съм слугиня.
С парцала и престилката – дотук!

Въобще не се изнервям по опашки.
Промоциите с трепет не следя.
Не бърша прах и не пера юнашки.
Картофи и домати не садя.

А съм принцеса в лъскаво возило
и ме ухажва готин кавалер.
Все маркови парцалки и мазйла
купува ми с шампанско и хайвер.

И ходя по купони и забави.
Ту на Хаваите, ту в Ню Йорк, ту в Париж.
От щастие съвсем съм се забравила.
Не помня, че съм родом от Мъглиж.

Ох, стреснах се... Къде ли се намирам?
Пред телевизора, задрямала съм май...
В леглото твърдо, в старата квартира...
а на екрана мига дума КРАЙ.

ПРЕДОСМОМАРТЕНСКО

Предосмомартенски отбих се при една колежка,
набързо да ѝ честитя, на крак.
Тя изненада ме в оскъдна дрешка,
със ароматни свещи, с качествен коняк.

Във разговор потънахме интимен
и заиграхме се до сутринта.
Ще бъда джентълменски анонимен
и някои неща ще ви спестя.

На сутринта аферата ни блесна.
Прегърнати заспали сме напук.
Безжалостно вратата някой тресна.
И този някой беше ѝ съпруг.

Защракаха камери и обективи:
грехът ни бе увековечен.
Лежахме – ни умрели, нито живи –
мишени на съпруга разярен.

А после натовариха ме във багажник
горили две – брат`чеди на Кинг-Конг.
Успях докрая „Отче наш...” да кажа
и вече чувах на камбани звон.

Свестих се ненадейно във прекрасен,
елитен и шикозен ресторант.
Мъжът ѝ ангажирал беше маса,
покани ме възторжено засмян.

„Седни да пием, мъжки, няма грешка.
Отдавна искам да се разведа.
Била е твойта нощ с жена ми тежка,
но... от нея ти все пак ме отърва.

Че имам младо гадже като пъпка,
а все не мога да се разведа...
Добре, че ти направи тази стъпка...
И снимки имаме... за пред съда.

Да пием, друже мили, за жените!
Без тях мъжете никак не вървим...
Макар че триста дяволи във тях са скрити
обичаме ги. И боготворим!”

МАДОНА И АЗ

Не съм Мадона. Вчера го разбрах.
Мъжът ми каза ми го много ясно,
когато рано в къщи се прибрах –
със секретарката му хванах го натясно.

„Е, случва се...“, ми заусуква той,
докато търсеше си панталона,
„за съжаление не си от сой...
и никак не приличаш на Мадона.“

„Така си е...“, сърцето ми се сви
като наристано, като сираче...
Но много бързо сълзите изтрих,
че няма смисъл тука да се плаче.

Карминено бельо си купих аз,
и изрусих се. Стайлинг много моден.
При козметичка си запазих час,
на фитнес тръгнах всеки ден свободен.

Поканих си колегата у нас.
На 30 бе – красив и атлетичен.
Избрала бях нарочно нощен час
и съблазних го... с порив неприличен.

Мъжът ми ни завари. С поглед див
крещеше: „Ще те хвърля през балкона!!“
Не вярвах, че е толкова ревнив...
„Почакай, скъпи, вече съм Мадона,

а този тук е истински Брат Пит...
Съветвам те: Не си търси белята!”
(Сияех, че накрая бяхме квит).
„Мълчи! И си пази поне... рогата!”

ДОКАТО ЧАКАМ СУПАТА

Понякога имам усещането, че дълго време съм живял доста далеч – около привлекателен северен паралел. През девет планини в полите на десета. Да кажем Стокхолм. Винаги съм искал да остарее там и, когато приятно хладната балтийска меланхолия слезе на пристанището, да паля фенерите. И когато вечерта, позната скандинавска поетеса, даде светлина на прозорците, да събираме кроткостта на уличките. Странички от несподелени приказки.

Боже, как се размечтах! Чак хората от метрото ме загледаха с разбиране. Вероятно, защото се качват на тротоара. Но нали казах, че и аз съм се върнал току-що. На един площад. По поетични съображения го наричам площад „Поезия“. За мен, някъде дълбоко, на дъното на всеки сезон. Близкият пасаж е малкият щрих за всяко заглавие на стихотворение. Сега наричано стих, стихо, утре изглежда сти или ст. Нещата се опростяват. Лесно се четат и различават. Ето криза било. Ама каква криза, не мога премина улицата от преминаващи коли. Защо във всяка има само по един човек? От икономия ли? Е, може би са несемейни. Възможно ли е половин София да е несемейна? Вярно мегаполис, но много коли. Ах, пак се изхвърлих с мисли и едно огладняване

е до мен на тротоара. Какво трябва да направи един поет? Да, да седне на странична маса и да се успокои. С материална храна. Може супа: за първо – до трето. Доста се забави... Ето идват хора и ще седнат при мен... Поети ли?!

— Приятелю, стихът ти ме разби! А поанта – ме срина. Гениално.

— Ама каква поанта, тук е закусвалня!

— Приятелю, ти растеш с всеки стих – продължава другия поет.

Гледам нагоре. Има окачен таван, тип „Арм-стронг“ и много лунички. Една от тях ми намига, тя е забелязала разликата между поета и тавана. Ах, тези лунички – като очи на котка. Казват, че имат по 8 живота, а ние какво имаме? Поезия... Поне... Точно в този миг вторият поет поразя неговата супа върху ръкава ми. Без да чакам извинение тръгвам към санитарния възел. Ама на вратата пише: „Само за приятели“. Като поанта, като вик, като позиция. Знам, светът стана приятелски и всеки самотник е над него... Излизам.

— Приятелю здравей! – топъл женски глас към мен, на тротоара.

И една отворена врата. По скандинавски. Меланхолично и с дъх на възшебство. Е, как да не искам да остарея там, с поетеса на най-широкия паралел! А вечерите да бъдат принцеси от синия салон на този (тук) живот...

Да бъде!

ПРИКАЗЕН ФЕЙЛЕТОН – ИЛИ СРЕЩА С ДВЕ ФЕИ

Понякога аз имам приказни вечери. Градът е свят от условности, които бързо преминават в наивности. Или кратки приказки за мечтатели.

Няколко джуджета пресичаха улицата, когато една бяла каляска профуча почти до тях. Обикновено пада някоя малка обувчица или балонче, но този път беше малка ръкавичка. Аз се наведох и я взех, а джуджетата си казаха нещо смешно. На ръкавичката имаше текст. Познат почерк от една фея. Тъкмо завършвах четенето, когато светлината се промени. Вдигнах очи и една наситеночервена пелерина спря всяко движение.

— Приятелю, това е покана.

Наистина, небрежният текст върху плата бе покана.

— Ти си мечтател – продължи тя с небесен поглед.

— Аз исках само...

— Не, мечтите са питие за благородници.

Всъщност аз познавах тази фея. Тя бе различна заради дъжда. Винаги правеше къщите почти невидими. А сега и стъпалата бяха като бисквитки, небрежно намазани с мед и боровинки. В каляската, която ни чакаше, имаше

още една фея. Заедно преминахме заспиващите черти на града. Там, където хоризонтът бе бяла линия заради една Вселена, ние спряхме. Тогава успях да попитам за какво е поканата. Беше толкова тихо, че въздухът бе спящ наивник. Тогава те ми посочиха звездите. Да, зная. Скоростта на светлината... Докато пристигне до човешко око... тези звезди, може би са угаснали.

— Приятелю, когато си избираш звезда, попитай някоя фея! Колко близка е нейната далечина.

Тези феи бяха две, защото бяха миналото и бъдещето. А аз бях само познат мечтател.

НЕГРАЖДАНСКИ ФЕЙЛЕТОН...

Беше догарящият завършек на 14 февруари. Не помня годината, освен последната цифра – 0. Може да се тълкува различно: пълна нула, пълнолуние, обич в графика и куп други преодолими овали.

Повече от лиричните фейлетони започват неусетно и по правило на стъпала, а този на театрални. Валеше дъжд като във филм на Фелини и аз бавно изключих прожекторите. Уличните лампи заспиваха и се събуждаха в усмивка от различни сърчица, които изпълваха въздуха и се гордееха със своя любовен въздух, някои се пукаха, а други си играеха на птици. Опитах се да отворя чадъра и в унисон с целия празник – той завърши въздушния си път, замлъкна и вече не слушаше ноти от белия ресторант, а тъгуваше. Трудно ми беше да преценя къде да го оставя – дали в разделното събиране или в събраното разпиляване.

— Приятелю, дамските чадъри имат едно предимство – създават щрих за двама и минувачите им завиждат – чух добре познат женски глас.

Пропуснах да отбележа, че завесата на пиесата се спусна твърде бързо и излъчи тайнство,

което всеки поет, който не е ангажиран с писане на гражданска поезия, както и зает с лична позиция, би събрал, като лунички в шепата си. Тя бе една актриса от неопределимо поколение, онова, което не брои годините, а когато стъклата се изпотят, си рисуват взаимности, разни знаци – разбираеми само от тях.

— Благодаря за лиричния покрив и играта, която ме развълнува – продължих разговора.

— Аз не играх, а живях няколко мига – вмествана замислено тя.

— Ах, тези капки, които липсваха на сцената. Навярно те са мото, а навън – музика за сенки и дървета – опитах една тънка поетична нишка.

Точно тогава се превключиха светофарите, дрехите се оцветиха пастелно недокоснати и пулсът стана друг. Тишината пресече в бяла пелерина, а часовника над „Гарибалди“, този стар войник, се опита да разкаже за последната си битка. В победата на звук. Обичам този звук, защото винаги е ключ за първата линия. Всъщност – на афиша, между слънчогледите, имаше сълза. От моя джоб. В крайна сметка винаги съм вярвал, че сълзата е усмивка! А тази нощ стана око в короните на старите дървета.

— Приятелю, и без това всичко е за депо, били обяснил къде е утехата на началната спирка – ме погледна тя доста смело, с лек нюанс на неразбиране.

Знаех си, че бялата котка, топла знакова топчица, която ме чака почти редовно, външно, ъглово – ще се появи в акцентираща божественост.

— Е, тази вечер няма приказка – казах на очичките в кротък блясък.

— А, няма! Защо тогава си с муза?

— Фея – успокоих се аз, защото крилата на поетичното бяха свалени наполовина и чакаха небето на идващото...

МЛАДЕЖКИ ЗАДЕВКИ

— Хей, момиче, стига хвърка!

Прецъфтяваш вече ти...

— Теб това какво ти бърка?

Изкуфялник, без мечти.

— Хей, момиче, ще ти скръцна,
ще те бодна с шиш на жар...

— Ха, опитай! Ще се връцна...

На ергени – бол пазар!

— Хей, момиче, шип-кокòнка,
много скачаш навъззём¹!

— Цвят съм аз от дива клонка,
диво расла сред Едем.

— Ще останеш сам-самичка,
моме щура с тоз език...

— Ще си бъда волна птичка!
Теб дан стяга те чепик?

— Моме малка, ветрогонка,
ще те вкарам във ярем!

— Ха опитай! Амазонка
ще зажегли теб, серсем!

— Силиконка, хей момиче,
ще си взема у домà.

— Що се маеш? Хайде, тичай!
Ставам ти завчàs кумà.

¹ навъззём – нависоко

И КАК ?

Вторачени във хляба едnodневки,
в Едѐма на Вселената сме дим...
Не пеем, че защо ли, на засевки.
Живеем в свят горчив, необясним.

И ден след ден кръвта ни избледнява.
Заветът на дедите ни линей...
Не расне днес наследството ни в слава,
с ключешки ритми хаосно живеи...

И душеядци някакви първични
се ширят из земята ни навред...
Какви ти тука пориви епични,
когато без душа си късче лед?

А с вълчи кожи псевдodemократи
народа ни превърнаха в тапър¹,
а те блаженстват в приказни палати
и всеки миг за тях е сладък пир...

Войводите ни вече са миражи...
Мърцина никой днес не ще да мре.
На Ботев кредото, уви, не вàжи.
Халтурата сега е минарè².

И как сред блато вяра да посееш,
и как да бъдеш истински човек,
и как без болка стихове да пееш
във този млад, но безчовечен век?

1 тапър – в смисъл на изчезващ род;

2 минарè – в смисъл на висша цел

БЯГАЙ, БЯГАЙ, ОПАШАТИ!

Скоро-скоро ще останем
само с гълъби, врабци и врани.
Бури зли, неоседлани,
Бог ще ражда в есенните длани...

Бягай, бягай, Опашати!
Няма да си дам сега душата.
Вън пияна е мъглата,
празни са на птиците гнездата...

Пей ми, пей, щурче във джоба!
Теб ще пратя, Опашати, в гроба.
Нямам аз страха на роба,
нито вярвам в лекарска прокоба...

Бог не ще, не иска още
щурите ми грехове да пощи,
нито да си бъбри нощем
с тленните ми непокорни мощи...

Чувай, чувай – зад горите
хор от славеи безброй долита.
Аз съм в тяхната сюита –
здрава, волнокрила и честита!

В БЕЗДУХОВИЕ ТЪНЕМ ДО ШИЯ

Ветровѐи кръстосаха шпаги
и безродни – фучат ли, фучат...
Радостта от земята ни бяга,
в съсипия е родният свят.

И кръвта ни – немила-недрага,
избледнява по чужди стъгдѝ¹.
Душегубица мъка ни стяга,
че топи се родът ни в беди.

А твърдта под нозете ни стене
и нишани² ни праща в съня...
Но поставени век на колене,
не четем Майчин зов през деня.

И кълнем своята зла орисия,
някой друг все неспирно виним.
В бездуховие тънем до шия,
общността си безумно делим.

И прегръщаме лъжепророци –
Приоданци³ – джамбаз до джамбаз⁴.

На Паисий светите уроци –
да си спомним, дошъл пак е час!

1 стъгдѝ – площади

2 нишани - знаци

3 приоданци – натрапници, дошли от някъде си, без да са викани

4 джамбаз – търговец на добитък; преносно – циркаджия

ДВАМА ЛУДИ...

Мѝжа, мѝжа – каканижа,
де що думи зная.
Нижа, нижа – после стрижа –
стихче да извая.

Нощ отмина, утро грейна,
мъж ми се събуди.
Гледа, мисли – после зейна –
стихчето прокуди.

Ядно хукна, в двора щукна –
луда ме изкара.
Слънце рукна, гълъб гукна
в сладката омара...

Хвърлих листа, невестулка
тиха се престорих –
мъж ми вързал пѝстра люлка
между двата бора...

Смàтря диво и щастливо,
с обич ме люлее...
В мен игриво стихче живо
ражда се и пее...

Бог се чуди двама луди
как е сбрал във хàта¹...
Пърхат в мене пеперуди...
Смях цѝфти в росата...

¹ хàта – кѝщурка

ДИСЛЕКСИЯ

Паун Керкенезов беше бесен.

Неочакваният десант на инспектори от Районния инспекторат на образованието от областния град опна нервите му рано-рано в понеделник, преди още да е изпил сутрешното си кафе.

„Що за овца е шефката?! Никакво разузнаване, никаква интуиция за нашествието на бившите дружинни ръководителки, преквалифицирани набързо преди години в инспекторки...” – негодуваше в себе си учителят по български език и литература – Керкенезов.

Но като видя кой ще инспектира него и колежките му, си отдъхна, усмихна се и даже си затананика тихичко любим шлагер...

Оказа се, че дамата е бивша дружинна ръководителка, подопечна някога на баща му – директор на Основно училище в съседната община. Беше хубавелка и скоро след назначаването ѝ на работа – дали от завист, или пък беше истина, в градчето тръгна слух, че не била наред с пипето си...

„Как ли се е добрала до инспекторското място?” – зачуди се Керкенезов.

Той беше идеалист и все още вярваше екзалтирано, че мирната революция в България,

като жар птица, ще снесе златните яйца на Демокрацията.

„Може пък и Вера Мирчева да е едно от тези яйца“ – реши той и се усмихна приветливо на инспекторката.

Тя обаче не припозна сина на някогашния си шеф, а може би умело прикри този факт, и делово, със струя хлад в думите си, рече:

— Колеги, тук съм, не за да ви инспектирам как провеждате учебните си занятия, а да прегледам папките ви с проверени, оценени и рецензирани домашни, контролни и класни работи, подписани от учениците и родителите им. Затова преди да влезете в час, оставете тази ваша документация на масата в съседната стая.

След като изпълниха, каквото се искаше от тях, Керкенецов и колежките му взеха дневниците и се отправиха към класните стаи. Но едва направили крачка, гласът на Мирчева ги спря:

— Желая ви ползотворна работа, колеги! Ще се видим отново в четиринайсет часа след приключване на учебните занятия. Тогава ще направим разбор на свършената от мен днес и от вас през първия учебен срок работа. Как искате да протече разговора ни – с всеки поотделно или всички заедно?

Керкенецов искаше да каже „поотделно“, обаче трите му колежки го изпревариха и валидно остана тяхното „заедно“.

В уречения час четиримата учители по български език и литература бяха седнали около масата с папките, в очакване да чуят тежката дума на Вера Мирчева. И отново колежките на Керкенецов надделяха и на въпроса на инспекторката с кого от тях да започне резюмето си по работата им с писмените текстове на учениците, трите българички посочиха Паун Керкенецов.

Без каквото и да било предисловие, Мирчева изстреля към него въпроса:

— Колега, Керкенецов, знаете ли какво е дислексия?

Той изгледа пренебрежително и с досада инспекторката и отговори:

— Разбира се, че знам. Учили сме в университета.

— И все пак ми дайте някакво определение.

— Защо? Нима вие не го знаете? – ехидно я попита той.

Инспекторката обаче го смрази с погледа си на хищна богомолка, готова да откъсне главата му, засищайки нагона си да властва над него. И той побърза да ѝ отговори:

— Щом настоявате, добре. Дислексията, накратко, е психофизиологично нарушение, което влияе върху способностите на даден индивид правилно да чете, пише, смята, притежаващ обаче оригинално мислене. Защо ми задавате този въпрос?

Мирчева не му отговори. Но след минута тягостно мълчание, попита:

— А имате ли ученици с дислексия във вашите паралелки?

— Не! – твърдо отсече той.

— Сигурен ли сте?

— Да!

— На ваше място не бих била толкова категорична – смъмри го Мирчева.

Паун Керкенезов я изглежда с недоумение и неприязън. Но тя не умееше или не искаше да чете чувствата му и продължи:

— Оказва се, колега, че вие цял учебен срок не сте разбрали проблема на един от вашите ученици – Сергей Маринов. Той е дислектик, а вие, не отчитайки този факт, оценявате всичките му писмени работи със слаб 2.00.

Адреналинът на Паун Керкенезов стигна критични граници, но той намери сили да се овладее и защити:

— Никоой не ме е уведомявал за това – нито родителите, нито медицинското лице, нито класният ръководител, нито директорът – каза твърдо той и продължи. – Ако беше дислектик, нямаше да „изяжда“ знаците на гласните, когато работи с компютър, а той и тогава допуска същите правописни грешки... А що се отнася до оригиналното мислене...

— Не е вярно, че не сте уведомен! – прекъсна

го Мирчева, без да обърне внимание на думите му – ето копие от документа, потвърждаващ, че ученикът ви Сергей Маринов е дислексик. Копие от него е изпратено по пощата и на вас.

— Може и да е изпратено, обаче имате ли документ, че съм го получил? Нямате. И няма от кого да го вземете – взря се със смразяващ поглед в Мирчева Керкенецов.

Гледаха се цяла минута, без някой от тях да продума. След това неочаквано учителят каза:

— Простете, но имам записан час за преглед при кардиолог... Ще говоря лично с родителите и джипито на семейството и едва тогава ще мисля как да работя занапред с ученика Сергей Маринов. Довиждане – изрече задъхано Паун Керкенецов, стана, запъти се към вратата и машинално премина през нея...

Спусна се по стълбите и се отправи към външната врата на училището, но го спря веселото подвикване на колегата му по география Хемус Балкански.

— Чакай, драги ми, Керкенецов. Къде си се понесъл като торнадо? Ела да те черпя у дома едно уиски, да се посмеем и вдигнем наздравица за изобретателността на бай ти Хемус, който днес праметна хитро инспекторката си по география...

Колкото и да беше ядосан, Керкенецов се спря да изчака колегата си и двамата тръгнаха през гъстия воал от снежинки, падащи от сиво-

то февруарско небе.

Учителят по география живееше наблизо. Дъщерите му от десетина години работеха в Австрия, където от седмица бе на гости и съпругата му.

— Ха, добре си ми дошъл! – рече домакинът весело, след като седнаха във фотьойлите около камината. На малката масичка имаше фруктиера с шоколадови бонбони, чаши и бутилка уиски. Хемус Балкански го отвори, сипа в две чаши от огнената течност и вдигнаха наздравица с Керкенезов. Отпиха по няколко глътки и през смях Хемус заразказва:

— Ама упорита се оказа моята инспекторка. Зор да влезе в пети Б клас, нали го знаеш, че и ти преподаваш там – дето са Сергей Маринов и братовчедите му...

Кожата на Керкенезов инстинктивно се наежи при споменаване името на Сергей. Домакинът забеляза този факт, но бе набрал инерция да разкаже какво му се бе случило и продължи:

— Аз ѝ казвам да си почине първия час и я каня на посещение във втория – в пети А клас – вундеркиндите, обаче тя не отстъпва. Така ли, викам си, вземам дневника и учебника и се отправяме към кабинета по география, пред вратата на който се боричкат братовчедите. Обаче, виждайки мощната ми фигура и чаровната млада инспекторка Вихра Градобитова, ведна-

га се мушнаха между съучениците си и ни лук яли, ни лук мирисали влязоха и седнаха кротко по местата си в кабинета. Представям им аз инспекторката, казвам няколко хвалебствени думи по неин адрес, поглеждам я дяволито, както само господин ти Балкански си знае, и тържествено съобщавам:

— Драги мои, ученици, госпожа Градобитова изяви желание днес да ви предаде новия урок „Ветрове“ вместо мен. Предлагам на онези от вас, които са подготвили презентация на тази тема, да сътрудничат активно на нашата гостенка.

— Ама как посмя?! – недоумяваше Керкенезов.

Гърмян заек съм аз, момче. Ама новата ми инспекторката излезе печена! Мислех, че ще мята мълнии по мене, а тя като разтвори ония ми ти сладки устица, на мига укроти не само братовчедите, ами и мен самия... Ха, наздраве! Ти що си увесил нос?

— Заради дислексията – изпъшка Керкенезов.

— Какво каза? Да нямаш дископатия бе, брат?

— Не дископатия, а дислексия, драги ми Балкански – дис-лек-си-я...

— По-кратко, де. Знам какво е дислексия, чел съм... Айнщайн, Леонардо да Винчи, Том Круз, Силвестър Сталоун и куп други големи

личности са белязани с този Божи дар... Ама ти и дислексия! Не пропускаш нито един препинателен знак, нито една буква... Чел съм твои ръкописи и съм се възхищавал на почерка и правописа ти.

— Не аз, Хемусе, Сергей Маринов е дислектик. Цяло медицинско свидетелство ми навря в очите инспекторката... Той бил дислектик, а аз, видиш ли, не съм разбрал, че е като ония, за които Американската правителствена агенция, отговорна за националната правителствена програма за космически изследвания, има изискване във всеки научен отдел на агенцията да работи по един дислектик...

Домакинът стана, разходи се из хола, по едно време се цапна с длан по челото и рече:

— Че Серго не е дислекстик съм сигурен на двеста процента. Ама да знаеш тази измишльотина ще е по идея на бездетния му чичо, който от двайсет години живее в САЩ. И май работи в НАСА. Чувах, че се канел да осинови Серго... Негова, на чичото ще е тази хрумка за дислексията. Я, чакай, чакай... Май преди седмица момчето носеше негова снимка, но я забрави в кабинета по география и аз я сложих в учебника си. Чакай да я потърся.

Хемус Балкански отиде до рафтовете с книги и измъкна една от тях. Разтвори я и от нея на масичката падна цветна снимка. Паун Керкене-

зов я взе в ръце и занемя.

— Я, че твоята инспекторка била много гъста с чичото на Серго, бе, Керкenezов! – разсмя се домакинът, надничайки във фотографията. – Виж в каква страстна прегръдка са си направили селфи! Пък ти се кахъриш, че не си забелязал дислексията на Серго... Ха-ха! Пиши му някоя тройка, пък може и петица на този нехранимайко... Дай, Боже, чичо му да го вземе, барабар с инспекторката ти в Щатите! Ха-ха... Пък, ако Фортуна е решила да го прави световна знаменитост, и ние може да се прославим като негови учители... Ха, наздраве още веднъж! Я гледай какъв хубав сняг вали навън!

ДЕЖА ВЮ

Сбраха ми се пет етърви, пет етърви – пет свекърви, пет свекърви – пет клюкарки, пет клюкарки – пет пожърки: дърта Мика – зла в езика, църна Цана – повлекана, тънка Нушка – люта чушка, кипра Пашка – богаташка.

Сбраха ми се под жасмина на етървата Ирина.

Първа рече стрина Мика, с дяволчета под езика:

— Де отиде, мари Цано, тази сутрин рано-рано дъщеря ти, дълга Вѐца?

— Ще ти кажа, како Мико: Вѐца пòйде у кумеца – искал да му побабува...

— В̀х, не думай! – скокна Мика – кум ти да не би да ражда?

— Пепел да ти й на езика! Мъж е Лазе, знам го азе... Глух е, Мико, и не чува...

— То на глух се не бабува, ам се бае, мари Цано – чурулика хитро Мика.

Прихнаха, ракийка пиха, с бяло сладко се гостиха, после хурките вземаха и вретената запяха...

Цана, под очите църни, мисли Мики как да върне. Сети се, че след Девети, дѐверко й, Микин Цвети, беше хванат на камара с даскалицата Тамара...

— Мике, ма – започна Цана, – що му биха

барабана на мъжа ти – Цвятко кмета – из селото, на пазара, братята ѝ на Тамара?

— Ууу, сестрице-деверице, късофуста, хлевоуста! С хули хорски ли се храниш, вместо мъжов брат да браниш? – викна Мика разгневена. – Питам ли те аз за Гена, твоята сестра коварна, що се върна ошкембена лятоска без мъж от Варна?

Скокна Мика подлютена, бодна Цана със вретено. Бързо ги сподире Нушка – Цанината варна дружка. И на Мика се развика:

— Да мълчиш, че ако рекна, тутакси от зор ще клекнеш! Твоичкият повелител, овчийт осеменител, знаеш ли какви ги върши, щом пред него стан разкърши всяка селска бездеткия? Я, каква ми стана синя!

Мика в миг се ококори, чудеше се що да стори, що на Нушка – люта чушка да рече и да озори. Вместо нея стана Пашка. Фигурата ѝ юнашка стресна Нушка с реч-градушка:

— Ти на Цана адвокатка ли ще ставаш, патка с патка? По-добре си виж децата – скитат гладни из махлата. Я, мъжа си, девер Ристи, поспретни със ризи чисти, че свекървата Калина, щом се върне от чужбина, може да ти каже: „Чиба, беж в бедняшката колиба на баща си Тодораки, дето въди само свраки!“.

Разтревожена Ирина, хукна вкъщи, бръкна в скрина, взе в ръцете си икона и кутия с пет бон-

бона. Спря се. Грабна и пищова, мир да въдвори готова. Върна се набързо в двора и видя откъд стобора да надничат чужди хора...

Под жасмина, в люта свада, в някакъв етюд от ада, сякаш нинджи-костенурки, се сражаваха със хурки нейните пишман етърви, целите одрани, в кърви... Огън мяхаха с очите, скубеха си с бяс косите, а езиците им люти клетви бълваха нечути:

— Тъй, била съм, Пашке, патка! Ти дан' си пък депутатка, кат'онази адвокатка – в парламента като квачка, дето клочи – съща врачка? Нек' кат нея си с гавази, ам' народът да те мрази!

— Теб, пък, Нушо, жълта крушо, дето в партии се мушиш – нека с подкуп да те хванат, изборите щом настанат – викна Мика, зла в езика.

Не стърпя се веч Ирина, стигна бързо до жасмина и в ръцете със икона, като попа от амвона взе за мир да каканиже, за да им спаси престижа. Спря и вдигна си пищова с него да гърми готова:

— Стига сте се драли с думи, като депутатски чуми – цял ден, дето им в ума как да правят парлама... С нас играят си на жмичка и със пòпова лъжичка ни разсипват във паничка постна бобена чорбичка...

Ала лютите етърви, жадни за карбї и кърви, с хурки погнаха Ирина в разцъфтялата градина.

Смях разля се зад стобора, весело жужаха хора – тумби, сбрани за сеир – бой подклаждат вместо мир, като в парламента роден, дето четвърт век негоден, скапа цялата държава, а народът обеднял пита се не проумял, де е пуста Демокрация в тази родна ситуация. Вижда само плутокрация със навирени гърди, върху клетата ни нация опосумски да смърди...

ЕПИГРАМИ

АДАМ И ЕВА

Адам и Ева – двете птички божии,
днес мразят змии, ябълки, дървета...
Бог смъква от гърба им триста кожи,
откакто ги изгони от небето.

+++

От чуждици покварен
е езикът ни свещен.
Щом детето диплома докопа,
хваща самолета за Европа.

+++

Българинът завистлив е.
Все за нещо се тревожи.
Не го дразни само този
там, на смъртното си ложе.

+++

Без цар може и да може,
но не може без велможи.
Кой е читав, мили Боже,
щом си сменя по сто кожи.

+++

Остарял си, братко, бавно,
щом при вида на гола жена
ти се вдига само кръвното
и те втриса от горещина.

+++

Има два вида мъже.
Едните са под чехлите на жена си
и си го признават,
а други не си го признават.

+++

Ако Бог реши да си оправи грешките,
човек не ще да е на тортата черешката.

+++

Всеки ден ми вадят душата
хората с голяма заплата.

+++

Не отваряй широко устата,
ако днес са ти болни краката.

+++

Липсата на мисли
може да се докаже
с много думи.

+++

Тупат ли те по гърба
и ти се тупаш по гърдите.

+++

Не викай крадеца,
той сам ще те намери.

+++

Човек не винаги си избира свирката,
по която да играе,
но не може да играе без свирка.

ДВА МЕЧА СРЕЩУ НЕВЪОРЪЖЕНА РЪКА

1.

Слънцето се показва на хоризонта – същински червен домати за шопска салата. Но без сирене, защото млечните продукти са вредни за възрастния организъм.

Огнена пътека пламна под Калафат откъм румънския бряг. Гаснеше едва на десетина метра от зидовете на крепостта „Баба Вида“. Като бистро червено вино разлюляната светлина хвърляше искрите си и трептеше, отразена от ситните, почти невидими вълни на Дунава.

А сетне небесното светило засия с оранжево-бяла светлина, сякаш бе нажежен нит в клещи на ковач.

Като под прожектори светнаха тогава крепостните стени, в каменно бяло и сиво, тук-таме прошарено с кафявите чертички на единични вградени тухли.

На пясъчната площадка между крепостта и широката река съдия Калдъръмов привършваше последните си сутрешни упражнения. Мършавото му тяло хвърляше върху пясъка великанска сянка, седем-осем пъти по-голяма от ръста му.

— Я замахни да ме удариш! – каза кротко на своя приятел Миро, който също като него се въртеше, размахваше ръце, приклякаше и дишаше дълбоко пречистения през нощта дунавски въздух, с мирис на вода и крехка зеленина.

— Не мога. Не, не мога! – отрязва го категорично верният приятел, с когото бяха отрасли от малки. После поясни:

— Не ми дължиш пари! Не си ме обидил с нищо. Как да ти посегна?!

— Мо-жеш, мооооооооожеш! – настояваше магистратът, облечен с бяла тениска и бяло късо панталонче, с които приличаше на съвсем обикновен човек.

— Знаеш много добре ти, Миро, колко години вече тренирам Таекуондо... Все нещо съм понаучил! Удари ме, хайде!

Отразената слънчева пътека вече стана невъзможна за гледане, със силата на много волтови дъги от електрожен. Остро заслепяваше очите!

Ударът бе нанесен внезапно, без предупреждение. Плесницата дойде някъде отстрани. Лявата буза на Калдъръмов пламна от отлив и прилив на кръв. Мозъкът му се разтърси. Причерня му. Очилата му мръднаха накриво, но се задържаха.

— Така ли се удря, бе! – проплака обида в гласа му, сякаш писък на кукумявка. – Само простаците бият така... Трябваше първо да замахнеш!

— Ама аз... Ти... Нали искаше?... – пристъпваше от крак на крак нападателят, готов да удари още веднъж.

Това копеле – Миро, със самочувствието на действащ митничар, бе средно на ръст, но с прекалено широк гръден кош като на шампион по плуване и с черни, мощни мускули. В сравнение с него съдията имаше вид на мъченик, подложен на строга диета.

Тръгнаха си.

„Копелето“ – по единия тротоар, а „мъченикът“ – по другия.

— И да знаеш, че най-малко една седмица ще съм ти сърдит! Няма да ти говоря! Не ме търси за нищо... – избързал напред, провикна се младият мъж.

— Гооооляма работаааа – презрително проточи митничарчето.

В сградата на съда тая сутрин не посрещнаха новия съдия с никакви особени овации. Но за всеки случай дежурният на пропуска превантивно му се усмихна. Защото в практиката си бе виждал много шушумиги досега, станали после важни хора!

Полицейският служител, също назначен наскоро, го опозна преди малко повече от месец. Магистратът бе категория „муха“. Имаше усмихнато лице – за приятелите и със свирепо изражение – за неприятелите. Профилът му бе сърповиден и строг, като на Мефистофел.

„Ако изкуството да раздаваш право, има нещо общо с бръсненето“ – мъдро си помисли полицаят – „то това дребосъче има още много да се учи да бръсне, докато стане истински факир в занаята си!“

Като вдишваше от позастоялия въздух на кабинета си – някъде в началото на втория етаж, изправил се в цял ръст до барикада от дела, натрупани върху бюрото, Калдъръмов съвсем неочаквано си зададе странен въпрос: „Така ли ще мине целият ми живот?“ После се усмихна и заприлича на велик френски пълководец от миналото, присвил самоуверено устни.

Започна да тренира удари с гола длан върху една тежка дъска, като за рязане на зеленчуци.

В този момент амбициозните му занимания бяха прекъснати от някакво почукване върху вратата.

— Влез! – каза бодро и енергично.

В разширяващия се отвор на тежката врата видя най-напред да се показва само главата, а след нея

и слабеещото тяло на колегата-адвокат бай Недялко, както всички му викаха. Беше патил-препатил в професията, с над 40-годишен стаж. Един стар, умерен тигър, сред млади и енергични расови песове и помияри. Оредяващата му коса обаче бе въглено-во черна, с червеникави ивици и с отделни розови косми тук-там, поради скрит дефект на боята, която редовно използваше.

До преди броени дни този същият – бай Недялко и самият Вергил Калдъръмов, се трудеха заедно в една кантора, бюро до бюро.

— Добро утро, господин съдия! – изрече възрастният традиционната формула на уважение към почитаемия съд. – Как спяхте?

— Не е твоя работа! – отрязва го съдията. – Не се занасяй! Я ми кажи, какво трябва да направя, ако долу, в съдебната зала, някой ме напсува на майка?!

За бай Недялко настана звезден миг. Тоест – такава частица от секундата, в която лети и се пръска падаща звезда, същински бенгалски огън! Съдията беше допуснал до себе си него – обикновения адвокат, сякаш бяха съвсем равни, току що му беше доверил свой личен проблем!

Като суеверно си пожела да спечели някое от следващите си дела при Калдъръмката (а защо не и всичките?!), Недялко Делийски придърпа най-близкия стол и седна тежко, с дълбоко замислено лице и с уважителна усмивка:

— Ами... Според мен, трябва първо да го протоколираш! Да го запишеш в протокола! Всичко!

— С какви думи?

— Буквално. Точно така, както е казано!

— И защо!

— За да се потърси отговорност на този тип! Да бъде осъден! За доказателство. Не може така да се обижда съдът... Кой е този мръсник, ако мога да попитам?

— Засега никой! Но може и да се случи. Народът е луднал...

Малко разочарован, Делийски напусна и тръгна надолу по стълбищата.

Точно в девет Калдъръмов нахлу в съдебната зала. Никой не се помръдна. Насядали като в чакалня на автогара, седем-осем човека сякаш чакаха да пристигне автобус. Най-отпред седеше Делийски и важно прелистваше вестник.

— Е, каква стана тя! – прокънтят живият глас на съда, с тембъра на Вергил Калдъръмов, като чукната камбана или по-точно като писък на ударено парче от релса.

— Защо никой не става, когато съдията влиза!?

Бай Недялко изпусна вестника. Чу се тъпясен звук в настаналата гробна тишина.

После започна бавно да се изправя. Напомняше на растение, заснето с много кадри, което постепенно се развива и се издига нагоре, при подходяща светлина и влага.

— Вижте какво ще направим! – продължи съвсем кротко и напълно спокойно съдията. – Излизам навън, броя до десет и пак се връщам! И ако някой и тогава си позволи да нарушава реда в залата, ще има глоба. Санкция!

Обърна се и излезе.

Когато след десетина тревожни и стресиращи секунди съдия Калдъръмов се появи отново в залата, сякаш за пръв път в тоя ден, всичко живо се изправи пъргаво, като при игра на ръченица и застана в стоеж „Мирно“! Само адвокат Делийски не стана. Той изобщо не беше сядал.

Нататък делата преминаха при образцова и съзнателна дисциплина. От прочелите докрай „Под игото“ не се намери нито един, дори такъв като Мунчо, който да протестира.

2.

След седмица-две на Калдъръмов възложиха дело за ухапване от куче.

Беше го завел бай Недялко, от името на някаква баба, нападната от кръвожаден вълк – домашния любимец на митничаря Миро-о-ооо...!

О-ооо, нататък бащиното и фамилно име, ЕГН-то и адресът на виновния напълно съвпадаха! Това беше същото онова гадно копеле, уж стар приятел, което се опита да му нанесе съкрушителен шамар на плажа пред „Баба Вида“! Сега щеше да види този мошеник какво е безпристрастен съд!

— Но защо с двама адвокати? – обърна се младият съдия към възрастната дама, след като даде ход на делото.

— Един не е ли достатъчен? – и с някакво престорено огромно уважение кимна театрално към Делийски, който само сви рамене и направи горчива физиономия на подценен.

— Така съм преценила, така съм направила! – отвърна му госпожа Господинова, изсъхнала реститутка с възвърнато самочувствие. Гледаше уж скромно на малобройната тълпа в залата, от няколко човека, вероятно безработни и безимотни, принудена да диша един и същи въздух с такива като тях. И обясни надутото:

— Смятам, че адвокат Делийски и адвокат Карамфилова – двамата заедно, ще ме защитят най-добре! Те прекрасно се допълват!

Синкавата ѝ коса, белите ѝ изкуствени зъби и обличеният от нея многоцветен непостижим тоалет, отвлечащ вниманието от опустошенията на старостта, допълваха картината.

На левия фланг адвокат Роза Карамфилова – съвсем не цвете за мирисане, чакаше да започне битката. За тая Роза бе чул Калдъръмов, по данни от вътрешното разузнаване, че била отмъстителна като невестулка, от ония, дето плюели в стомните на жътварите, когато е имало защо.

Бе тежка тялом – същински бронетранспортьор, минаващ през всякакъв терен, а духом бе готова на всякакви премятания и извъртания, достойни за ефирна циркова звезда. Гласът ѝ беше ясен, самоуверен, с тембър на фолк-певица.

— Ами Вие, Миро Пейчев Джамбазов, защо сте без адвокат!? – попита съдията подсъдимия, сякаш никога досега не беше го виждал в живота си.

Митничарят лениво отвори уста. Дъвчеше дъвка, но скрито, на паузи.

— Не ми е нужен никакъв адвокат! Ще се защитавам сам... С голи гърди!

И се започна.

В този горещ летен ден климатикът в залата астматично се задъхваше.

Адвокат Делийски бе в апогея си и даже малко по-нататък. Светеше и прижуряше!

Колегата Карамфилова произтощи присъстващите със своя неукротим стремеж да се раз-

крие обективната истина, „върху която се гради целият морален свят!“ – както обичаше да повтаря в почти всяка една от речите си.

Като ги слушаше, Калдъръмов без да разбере защо, си представяше два страшни меча (от арсенала на божествената Темида, то се знае!), единият от които – тежък, ощърбен на няколко места и затыпен от много битки, но от благородна стомана, а другият – остра катана в десницата на самурай (или някаква самурайка!).

Изправени бяха в замах срещу главата на жертвата, която всеки момент можеше да тупне долу и да заподскача...

О, ужас!

Неравна битка, предварително обречена на неуспех – за този, отбраняващия се, с голите ръце.

Нима съдът щеше да наблюдава безпристрастно такава екзекуция?!

3.

Още тогава, в същия ден, когато климатикът в съдебната зала окончателно спря да работи, макар и включен, съдия Калдъръмов прочете присъдата, според него обективна и съвсем справедлива.

С нея съдът признаваше за невинен собственика на песа-ухапвач – подсъдимия Джебазов и го оправдаваше по обвинението, че

причинил умишлено лека телесна повреда на пострадалата Господинова, като насочил опасното куче да си хапне мръвчица от нея.

Най-интересни обаче са мотивите на оправдателната присъда, изстрадани и записани от магистрат Калдъръмов в „законния срок“ след гледане на делото. В тях има бисер, какъвто трудно би извадил от дълбочините на мисълта си дори най-късметлията от всички ловци на перли, участващи някога в кандидат-студентски изпити.

След като прави блестящ юридически анализ на фактите, докладчикът Вергил Калдъръмов между другото спира вниманието си и върху съотношението на силите в процеса, по следния начин:

„Тъй като пострадалата Наталия Божинова Господинова се явява с двама упълномощени адвокати, които да я защитават, а подсъдимият Миро Пейчев Джамбазов се явява сам – без никакъв адвокат, следователно той счита себе си за прав, а Господинова, заела позицията на пострадала, съвсем не е уверена в своята правота и търси изход в численото превъзходство в своя полза, в съотношение: 2:0 /две към нула/.

Тоест – двама нейни адвокати, срещу нито един такъв за противника!

Това обаче съвсем не е случайно и от друга страна напълно отговаря на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, които доказват, че Джамбазов няма никаква вина за инцидента, поради което действително не е имало нужда да търси защита.

Затова Съдът (с главна буква в средата на изречението), оправдава подсъдимия, като взема предвид още и поведението му срещу обвинението."

Тези мотиви на присъдата бяха разпространени във Фейсбук, заедно с пояснения относно действащите лица: кой, кога, къде и какво. Не беше пропуснато и кучето.

Кой беше авторът на отмъщението? Може би госпожа Наталия Господинова, лично? Или нейната внучка, със самочувствието на студент право четвърти курс!

А дали не беше работа на някоя злопаметна невестулка, доста приличаща на човек?

Или на бай Недялко, внушил си, че е участвал в кошмар, от който няма събуждане!?

Както и да е, но веднага дежурни умници и тролове почнаха да коментират:

„БЛАЗЕ НА ЧОВЕШКИЯ МАТЕРИАЛ, ОБРАБОТВАН ОТ ПРАВОТО!"

„МОЖЕ БИ РЕЗУЛТАТЪТ ДВА НА НУЛА, В

ПОЛЗА НА ГОСПОДИН МИТНИЧАРЯ, ДА НЕ Е СЪВСЕМ СЛУЧАЕН, А?"

„НЕ БИХ СЕ УЧУДИЛ, АКО СЛЕД ВРЕМЕ СЪЩИЯТ ТОЯ МАГИСТРАТ СТАНЕ НЕСМЕНЯЕМ!"

А самият Калдъръмов, докато прекарваше част от служебното си време в Интернет, пусна свой коментар под измислено име, с цел да разлае още повече нещастните помяри:

„НЕ Е ЛИ ВЪЗМОЖНО, ВЪПРЕКИ ВСИЧКО, МОМЧЕТО С ОЧИЛАТА ДА Е РЕШИЛО ТОВА ТЪПО ДЕЛО ТОЧНО ТАКА, КАКТО Е ТРЯБВАЛО?"

ЯДАТ И ПИЯТ, А НЕ ПОГАСЯВАТ!

Надувкото води групата право към целта – стара селска къща, сякаш нарисувана върху коледна картичка. Само че около нея няма сняг, а юлска жега.

От черния азиатски джип на банката са слезли трима, един от друг по-сериозни:

Нисичка блондинка, навъртяла повече от тридесет или четиридесет рождени дни, с решително изражение на изпонабръчканото си лице, напomniaщо котешка муцунка; съдията-изпълнител Мелачков, с дълги мършави крака и с болки в коленете; а начело е онзи, с подходящия прякор.

И с глава като надут до спукване детски балон! Особено в предната ѝ част, готова да се пръсне от надуване! Глава на млад юрист, завършил извън София, макар че би могъл да не научи това пусто право и в града с жълтите павета.

Дошъл е заради банката.

В джипа е останал само шофьорът – в синя риза с къс ръкав, с умен поглед на немска овчарка и със служебен „Макаров“, тежащ му от дясно на колана, някъде в областта на бърбреците.

Тримата вече са стигнали до вратата на длъжника.

Зад гърба им е останал дворът – ни куче, ни котка, ни кокошка или пиле по него.

Гущерче даже не пробягва.

Дори змия няма.

Мъртвило!

— Ядат и пият, вместо да си плащат кредита! – възмущава се младежът. Не знае и съвсем не го интересува, че заради такива гримаси на презрение и недоволство са му лепнали прякора „Надувко“. Блясък на очила, зад тях – строги каменни очи, като на изровена от земята статуя в естествен ръст, допълват картинката.

Гласът му гръмоли в тишината, сякаш боботене на мълнии, преди начало на лятна буря:

— Такива са всички, до един! Вземат пари на доверие от някоя по-наивна и всеотдайна банка, свършат си работа, купят си заветния хладилник или мечтаната прахосмукачка, а напоследък – престижния климатик, и след това съвсем не искат да погасяват.

Млъква, само колкото за да си поеме яко въздух и пак продължава да боботи:

— Дори да получат тези хора някой лев отнякъде – ще го изядат и изпият! Напук!

Може съвсем да не им се яде, може даже да страдат от липса на апетит и никак да не им се пие, да не са жадни, но...

Дай кебапчета! Студена бира дай! Още, още, давай!!!

И салатка по шопски, с повече сиренце...

Както и пържолка на скара – от пресен свински врат! Нека да съдържа холестерол и излишни калории, какво от това!

А защо не и някоя пъстърва – от едрите, потлъста... Може би за десерт? А?

И харчат юнашки – вместо да връщат, най-разточително харчат!

С чуждите пари пируват!

Не че аз им броя хапките! Но с каква съвест!? Какво е това безсрамие!

Мелачков се е наслушал вече на подобни философски изстъпления и затова, вместо да превърне монолога на колегата-мъдрец в нещо като диалог, се провиква пред вратата:

— Живко, бе! Ей, Живкоooooooooo!

Мисли си съдията, че по-добре ще е сега този Живко да извади, като човек, някаква изстудена ракия или изпотена бира. От новия хладилник, разбира се, купен с парите на така добрата банка. И да нареже поне пет-шест домата, още миришещи на вреж, прясно откъснати. Да седнат на сянка като хора. Тогава може да си поговорят културно и даже нещо да се разберат и споразумеят.

Но явно е, че господин Живко Магдин не е на същото мнение. Дано само да не е излязъл. Или може би се крие вътре!

Пак викат, тоя път и блондинката вика.

Гласът ѝ е като на сирена, но съвсем не морска, а като на ония от гражданска отбрана, дето предупреждават населението за бедствия и аварии. Обаче Мелачков и така си я харесва, особено когато нещо му шепне, в подходящ момент. Дошла е да се поразходи малко на чист въздух и да пише протокола под диктовката на началството.

— И се крият, отгоре на всичко! – смее се саркастично ревностният защитник на банката. Бута вратата и влиза, сърдито издул бузи.

Няколко полупразни, разхвърляни стаи. И мухи. Летят и кацат навсякъде. Но най-много са в голямата спалня – с хладилника и леглото с пиринчени топки, купено на някакъв древен панаир. На него лежи Живко.

— Боже мой, умрял е! – сепва се русата фея.

— Дявол до го вземе, хитрец! – ругае Надувкото. - На какво ли не са способни хората, само и само да не плащат!

— Бог да го прости! – обажда се зад тях шофьорчето със синята риза, като придърпва нагоре пистолета си.

Живко вече не е длъжник.

Разчистил си е сметките с живота.

Никой нищо не може да му вземе повече.

Дори и всемогъщата банка.

Въпреки неговото съгласие да плати щедри лихви! Въпреки честния му подпис! Въпреки

перфектността на договора!

Затова е тъжно и нерадостно винаги, когато някой такъв изведнъж умре, направо и неочаквано, без да е платил даже стотинка! Не е ли така, приятели?

ВЪЛК И ЗАЕК

Заекът, за да покаже на всички, че съвсем не пасе трева, а само се храни с листата ѝ, написал книга: **„Треvnата паша от гледище на съвременната наука“**.

Вълкът побързал да даде рецензия:

„Авторът, макар и неизвестен, безспорно е талантив! Дори когато се старае да ни убеди, че редовната паша е основа на дълголетието...

(Според мен, при едно условие обаче: Ако тревопасното животно има късмет да доживее до дълбока старост!)

Лично аз намирам основната идея за дълбоко погрешна! Не познавам нито един вълк-столетник, който да се е хранил единствено с трева. Треволяците - в умерени дози, може да се вземат като очистително, след преяждане. Но никога не на гладен стомах!

Освен това младият автор не е посочил абсолютно нищо за хранителните качества на месото и костния мозък. Това обезсмисля допълнително старанията му.

В заключение, позволявам си един малък житейски съвет към привържениците на пашата:

„Тревопасни, яжте месце! Така ще настъпи равноправие и никой няма да се сърди после, че е изяден.“

Като прочел тоя вълчи отзив, заекът силно

се притеснил. Ами ако е допуснал някоя непростима грешка?

За да я поправи, той се съгласил да се срещне с утвърдения критик, за обмяна на практически опит.

Срещата протекла в дух на взаимно разбирателство.

Най-напред заекът продемонстрирал как трябва да се пасе трева.

След това вълкът на живо му показал как се яде месо.

Като пряк резултат от последното, двете животни се обединили, под общото наименование „Вълк“ и се интегрирали, доколкото това било възможно. С изключение на заешката опашка и дългите уши, за които вълкът смятал, че не са достатъчно хранителни.

Оттогава между тях изчезнали всякакви разногласия и били единодушни по всички въпроси...

НЕУСПЕШЕН ОПИТ

В началото бе Словото...

И сам Господ бе Словото. И То плъзна по Земята, намирайки верни последователи. Разнасяше се Божията реч по села и паланки. От ранни зори до късна вечер мъжете се трудиха, възхвалявайки Божията милост. Жени все още нямаше, защото Бог създаде човека по свой образ и подобие. Минаха столетия, когато един ден Той седна на пухкав бял облак и гледайки от високо тези отрудени човеци се замисли:

„По цял ден тези всеотдайни хорица работят и дават всичко от себе си, а вечер като се приберат по мръкнало в къщите си, няма кой да ги посрещне. Освен това, нямат и поколение което да ги следва. Струва ми се, че не е редно животът на тези люде така да продължава. Ето, да вземем пчеличките: трудят се, но имат пчела-майка, която съблазнявайки един търтей, си нароява куп малки пчелички. Биволите и овните, и те си имат женски. Та дори и магаретата, дето се бъхтят по цял ден, дори и те си имат магарица с която да се гушкат, а клетите хорица – нямат си дори една женска, с която да се утешават и да им ражда деца. Тази неправда не може да продължава! Трябва да я спра!

Явно, трябва им жена! Обаче една, дали ще е достатъчна за цялото мъжко съсловие? Сега имат словото, което е по-силно от оръжие, но ако се изпокарат за тази жена и влязат в двубой помежду си? Тогава какво ще правя? Ох, какво ли съм се замислил? Те май и така са си добре. Няма жени – няма ядове!... ”

Минало се време. Седял си Бог на облака и наблюдавал. Мъжете започнали да остаряват. Силите им отслабвали. Трябвало да има млади мъже, които да поемат щафетата. Замислил се отново Той: „Ако им сътворя една жена, тя колко ли деца ще може да роди? Дори и пет деца наведнъж да роди, пак не може да наспогне на всички мъже. Най-добре е да сътворя за всеки мъж по една жена. Така всички мъже ще си имат жени, които пък ще им раждат деца. Ще седят по цял ден в къщите на мъжете си. Ще готвят, ще шият и ще перат. Ще гледат децата си и ще посрещат и изпровождат мъжете си.”

Така си мислел Бог. Прибрал се в покоите си и се захванал да крои планове... „Добре де – казал си Той. – От реброто на мъжа ще сътворя жената, но как ли да изглежда? Руса ли да бъде или черна? Красива или недотам? Образована или неучка? С големи гърди ли – за кърмене или с малки – за красота? Колко въпроси? Май, тези жени ще създадат повече главоболия, отколкото спокойствие? Дали да попитам мъжете как-

во е тяхното мнение?

На другия ден, щом мъжете се приготвили да тръгват за работа, Бог ги събрал и им казал:

— Чеда Мои, решил съм да сътворя жени, които да ви обичат, да ви готвят, да ви раждат деца и да се грижат за вас. Какво смятате вие? Имате ли нужда от жени или и така сте си добре?

Щом чули за жени, мъжете веднага започнали да се надвикват. Всеки искал да вземе думата. Завързал се спор помежду им и за малко да се стигне до бой.

— Ясно! – отсякъл Бог. – Досега добре си живяхте в мир и разбирателство. Не се карахте и нямахте противоречия. Явно най-добре е така да продължавате и занапред.

— Боже – излязъл отпред най-възрастният от мъжете, – ти беше така добър да ни дадеш Словото. Направи сега и тази добрина, дай ни по една жена, каквато и да е. Ние нямаме претенции. Руса или черна, красива или грозна, умна или проста, за нас е без значение. Важно е да има кой да ни изпраща сутрин и да ни посреща вечер. Да ни топли къщата и да ни отгледа челяд.

— Добре. Да бъде вашата воля, но отсега искам да знаете, че каквито и проблеми помежду ви да възникнат, Мен да не търсите! Съгласни ли сте?

— Съгласни сме! – в хор като един отвърнали мъжете и потеглили.

Бог само се подсмихнал и отишъл в работилницата си, където съвсем скоро щяла да се появи Жената.

Освен Бог, на земята имало още един творец на име Сатана. Той обаче, винаги правел всичко във вреда на хората. Бог много добре знаел на какви злини е способен опонентът му и затова, не само че нищо не споделял с него, а и не го допускал до работилницата си. Когато създал мъжете, бдял денонощно над техните съдби и ги предпазвал от пакостника.

Две седмици работил Старецът. Приложил всичките си умения и майсторлък, и с уникална прецизност успял да сътвори Жената. Изваял я с най-фини форми. Сътворил я нежна, страстна, пламенна и свенлива. Изкусно изработил гърдите, хем да не привличат мъжките погледи – хем да са секси. Загладил дупето. Издължил краката и оформил привлекателни бедра и нежни глезени. Когато завършил, седнал и три дни гледал прототипа. Възхитил се на собствената си сръчност. „Ех, да бях човек! – въздъхнал Той и гореща сълза се спуснала по дългата бяла брада. – Сега вече трябва да бъда дважд по-осторожен, защото Сатаната може да извърши някое зло деяние.“

Когато сътворил достатъчно жени, той събрал мъжете и им заръчал:

— Чеда, Мои. Молбата ви е изпълнена. Тези жени съм ги сътворил за вас. Ето, предавам ви ги. Всеки от вас трябва да си вземе по една от тях и да си я отведе в дома. Искам обаче още тук и сега да ми обещаете, че много ще ги вардите. Не им се карайте и не ги бийте! Те не са добитък, а хора като вас. Помагайте им в къщната работа и ги щадете, защото те ще бъдат майки на вашите деца. Дръжте се с тях така, както искате те да се държат с вас. Разбрахте ли ме?

— Да! – отвърнали в един глас мъжете.

След това всеки взел по една жена, хванал я за ръка и я отвел вкъщи.

Седял Бог на своето бяло пухкаво облаче и се наслаждавал на сътворението си. Гледал и се радвал как ранобудните жени ставали по мръкнало, омесвали погачи и приготвяли за мъжете си храна за деня. След това нежно ги будели и изпращали на работа, а вечер с усмивка ги посрещали. През деня, когато мъжете им отсъствали от дома, те шиели и готвели, перели, миели и чистели. След това отивали в гората и събирали съчки, гъби, билки и горски плодове. Правели компоти, сладка и други варива. Тези, които вече имали деца се грижели за тях. Къпели ги, разказвали им приказки и ги хранели.

Гледал тази идилия Старецът и му ставало още по-леко и мило на душата.

Минали години. Животът на Земята бил спо-

коен и прекрасен, но – еднообразен. Замислил се Бог: „Нещо сякаш липсва в ежедневието на тези хора. Вярно, трудят се, задружни са, раждат и отглеждат деца, но сякаш не са щастливи.“

Дълго чесал бялата си брада Старецът и накрая се сетил. „Липсва им веселие – песни, танци, глъч и смях. Да, точно това им липсва на горките хорица. Как обаче мога да развеселя отрудените им души?“

Дълги години трябвало да изминат, докато един ден съвсем случайно, както размествал делвите в хамбара си видял, че в една от тях, покрита с два пръста прах и смушена в дъното зад останалите делви има гроздов сок, останал кой знае от кога. Махнал запушалката и бил готов да го излее, но за всеки случай решил да го опита. След първата глътка усетил непознат вкус. Леко кисел и малко стипцав. Мек и плътен, но приятен за пиене. Надигнал Старецът отново делвата. Този път поел няколко глътки наведнъж. Харесало му. Отпил отново. И отново. Изведнъж, кръвта във вените Му, кипнала. „О, небеса! Какво става с мене? Усещам, че това питие ми дава такава мощ и сила, че сякаш мога да повдигна цяла планина.“ Цялото Му тяло се изпълнило с особена топлина. Седнал и запял. По-точно, от гърлото Му сами започнали да излизат звуци, които огласили цялата Небесна шир. Овчари и козари спряли да свирят със

своите кавали, жените оставили ръкоделията, заслушани в тези звуци, съчетаващи звука на нещо средно между изригващ вулкан, мучене и блеене. Дори горските животни спрели да пасат и извърнали глави нагоре към небето, търсейки източникът на този вой.

След като се успокоил, Той вече знаел какво им трябва на хората – питие, което да стопля душите им и да ги весели. Не знаел само, дали тази идея ще се хареса на скъпата Му челяд. Трябвало да се допита до тях.

Събрал на другия ден всички хора и ги запитал:

— Чеда, много се радвам, че живеете в мир и сгода помежду си. Трудите се неуморно, поддържате домовете си чисти и спретнати, отглеждате здрави и силни деца, но сякаш не сте напълно щастливи. Не чувам песни, не виждам танци. Не се усмихвате. Мъжете ходят намръщени, а жените са спуснали забрадки, почти закриващи очите им. Децата помагат в къщната работа, но не виждам да тичат и да играят. Ето защо, искам да ви предложа нещо. Започнете да засявате лози. От тях се прави хубав гроздов сок, а остави ли се да ферментира, се превръща в особен вид питие, което зачервява бузките и кара сърцата лудешки да заиграят. Краката сами започват да потропват в народни ритми. Аз си мисля, че от това имате нужда, но не съм сигурен. Ако така ви харесва

повече, ще забравим за този разговор и живота ви ще бъде същия и занапред. Какво ще кажете?

Най-отпред пред всички се изпъчи един снажен момък и заяви:

— Боже, Ти си най-мъдър измежду всички ни. Ти си нашият Създател и знаеш, кое е най-доброто за нас. Щом Ти така си преценил и смяташ че е в наша полза, сме готови да Те послушаме.

Погледнал го изпод гъстите си бели вежди Старецът и попитал:

— Как те именуват, човече?

— Трифон, се казвам. На баща ми съм кръстен. Здрав съм и с мерак бих научил как се сади и отглежда лозе.

— Добре, така да бъде. Има ли някой, който е против?

— Не! – единодушно заявили всички и с надежда и бавни крачки се отправили към домовете си.

Още същата есен Бог извикал Трифон и му обяснил всички тънкости по засаждането, орането, загърлянето, подрязването, пръскането, прибирането и съхраняването на ценната течност. Трифон бил много работлив и изпълнителен и всички заръки на добрия Старец били изпълнени. С помощта на приятели и помощници насадили цели масиви с лозя.

Изтърколила се зимата. Преди още проле-

тта да пукне, Трифон извикал приятелите си и им показал как се зарязват лозите. От тогава му излязъл прякорът „зарезан“, а по-късно всички започнали да го наричат „Трифон-зарезан“.

Бог дарил добра година за посевите и в края на август лозите се изпълнили с едри кехлибарени гроздови зърна.

Събрали се всички мъже, жени и деца, и с общи усилия обрали реколтата. Поставили чепките в големи корита. След това жените вдигнали фустите и с боси крака намачкали плода. Получила се гъста течност. Една част от нея заделили за пиене като шербет за децата, а друга изсипали в глинени делви, които прибрали на тъмно и сенчесто място в хамбарите си.

След няколко месеца питието ферментирало и закипяло. Нарекли го „вино“, което на гръцки означава „лоза“.

Когато виното окончателно било готово, мъжете напълнили големи кани и седнали край огъня. Започнали да се черпят. Пиели, а кръвта във вените им бушувала и лудувала. Жените носели блюда с прясно изпечени свински мръвки и сядали до мъжете си. Те също опитвали от божествената течност и от устите им се разнесяли омайни песни. Децата изпивали по глътка за здраве и така никой не можел да ги спре. Скачали, гонели се и огласяли околността с пискливите си гласчета.

Минавали дни, месеци и години. Всички хора се разбирали и задружно се справяли с несгоди-те. Мъжете работили още по-усърдно. Жените се грижели за семейното огнище, а по празници извивали кръшни хора и ръченици. Децата растели здрави и щастливи. Животът бил прекрасен.

Гледал Бог от високо и му ставало още по-драго на душата. Галел брадата си и тихо прошепвал: „Е, сега вече е друго. Всяка къща изобилства от радост и веселие. Това исках и го постигнах. Сега вече спокойно мога да си почивам и да им се радвам.“

Всичко било много хубаво, но не оставало скрито от погледа на Сатаната. Гледал той щастливите хора и не можел да го понесе. Изобщо не му харесвало това, че живеят в мир, задружие и помирение. Това го изнервяло. Един ден, извадил от шкафа дебелата си Книга, която била пълна с лукави планове и започнал да търси най-подходящият. Не било лесна работа да открие пъклен план, който да наруши хармонията в човешките отношения. Преглеждал ги един по един и доволно потривал съсухрените си ръце. Изпитвал наслада само като си представял, че много скоро ще внесе смут и вражда сред любимците на Бог.

Доста време отнело на Сатаната, но в крайна сметка решил. Щял да посади ябълково дърво. Плодовете му щели да изобилстват от сочен при-

влекателен вкус и аромат – изкушение за всяко човешко същество. Разбъркал нужните съставки и ги влял в една нежна фиданка. Няколко месеца по-късно, от нея израснало такова плодно дърво, че самият Сатана останал учуден от творението си. Ябълките били с прекрасен цвят – жълти, червени и зелени с аромат, разнасящ се из цялата околност. Те обаче не били обикновени ябълки. Различавали се от другите по това, че съдържали в себе си сок, предизвикващ злоба, завист и ревност, но само при жените, които хапнали дори и един залък от тях.

Няколко дни по-късно, както си беряли билки и свежи цветя за украса на домовете, жените съзряли плодното дръвче. То било цялото окичено с ароматни едри и сочни ябълки. Зарадвали се. Спряли се и започнали да пълнят кошниците си. След това, доволни и с песни зе запътили към домовете си.

Вечерта, след като всички се навечеряли, хапнали за десерт от сочните ябълки. Плодовете били невероятно вкусни. Радостни и доволни, хората легнали да спят.

Погълнатият сок бавно, но сигурно действал.

На сутринта, все още никой нищо не подозирал. Както обикновено жените приготвили торбите с храна и изпроводили с усмивка мъжете си на работа. След това се заловили с домашните си задължения.

Пъкленият замисъл на Сатаната обаче започнал да дава своите резултати. Срещайки се на извора, жените започнали да се събират по двойки и да се одумват. Тайничко започнали да се присмиват една на друга за неща, които досега не забелязвали. Присмивали се на дрехите, прическите и на това, че някои били доста пълни, а други – неимоверно слаби. На всичкото отгоре започнали да се карат коя е дошла по-рано с менците си за вода. Гледали се злобно и с неприязън. Няколко часа по-късно, напрежението се пренесло и по къщите. Започнали да се разнасят оскърбителни думи към децата, а по-буйните от тях си изяждали пердаха.

Вечерта, прибирайки се от работа, мъжете с почуда чули непознати до момента крясъци и кавги. Не могли да повярват. Прибрали се по домовете си и останали озодачени. Това сякаш не били техните съпруги. Сега те изглеждали, като обладани от демони. Говорели нервно и обвинявали съседите, че били такива или онаквива. Злословили срещу другите жени и деца. Мърморели за най-незначителни неща. По-късно, обърнали обвиненията и към съпрузите си. Обвинявали ги, че не се грижат достатъчно за домът и семейството си. Дни по-късно у някои жени се прокраднала и ревност. Започнали да обвиняват мъжете си, че се заглеждат по комшийките и дори стигнали до безпочвени

обвинения в прелюбодейство. Омраза и ненавист изпълнила душите на хората. Това особено се засилвало след няколко чашки вино. Положението било трагично. Във всяка къща вместо мир и спокойствие, започнали да се разнасят груби обиди и препирни.

За да намерят спокойствие, мъжете започнали да се събират в хоремага. Там пиели и така подтискали грижите си. Опитали се да усмирят жените си, давайки им пълна свобода в името на разбирателството и добруването. Това искали жените. Възползвайки се от тази слабост на мъжете си, превърнали дадената им свобода в свободия. Зарязали домашните си задължения и все по-често заставали пред огледалата, обръщайки внимание на фигурите си. Започнали да се мажат с домашно приготвени кремове и гримове, целейки да привлекат чуждите мъжки погледи. Постепенно заменили дома си с обществените клубове, където вместо звучните народни песни се отдали на чалгата. Скоро след това заменили кръшните хора и ръченици с изкусни чупки в ханша. Захвърлили фустите и ги заменили с къси поли и панталони. Напълнили устните и гърдите си със силикон. Захапали цигари и предизвикателно влезли в откровен двубой с мъжете си по надпиване и приоритетно издигане в житейската йерархия. Започнали да си мечтаят за машини, които да

заменят домашния труд, а някои дори стигнали още по-далече в мечтите си, представяйки си каруците теглени от магарета, като лъскави метални самоходни средства за предвижване.

Явно, времето на еманципацията било настъпило.

Сатаната бил доволен от своето постижение. Игривите пламъчета в погледите и предизвикателните маниери на нежния пол го обнадеждавали. В Книгата си имал още много лукавства, но за тях все още не бил настъпил моментът.

От Своя страна без да подозира, след като направил всичко най-добро за хората, Бог се бе отдал на заслужена почивка. Бил спокоен, че на Земята всичко е наред. Доволен от Себе си, се погрижил за старините си.

Един ден както си почивал, неволно се сетил за чедата си. Настанил се на бяло пухкаво облаче и започнал тайно да ги наблюдава. Гледал и не вярвал на очите си. Мъжете по-угрижени от преди тръгвали сутрин за работа, а вечер вместо да се приберат по домовете си, се събирали в хоремага. Пиели и крещяли, а няколко часа по-късно, пияни и с преплитащи крака едва намирали къщите си. Жените, отделно от мъжете си, се събирали в луксозно измазани къщи, превърнати в чалготеки. Забавлявали се в компанията на чужди мъже, съблазнявайки

ги с непристойни жестове и пози. Децата били оставени да растат без всякакви грижи и контрол. Картината била потресаваща.

Хванал се Старецът за главата и се завайкал: „Ах, това ли трябваше да се случи? Защо тези люде се подиграха с Мен? Нима, не исках най-доброто за тях? Сега вече е късно, не мога да ги спра...”

Едри сълзи се стекли по сбръчканото старческо лице и потънали дълбоко в бялата брада. „Явно, съм сбъркал мястото! Ще опитам на друга планета, а дано там опитът ми бъде успешен...”

Два дни по-късно, Бог напуснал окончателно Земята.

Препускайки с Небесната си колесница, той си приказвал, търсейки собствено успокоение: „Предадоха ме хората. Довериха се на Сатаната. Е, сега, нека той им бере колая, а тези дето не ме послушаха, дано вече да са доволни!... Хайде, припкайте божествени кончета! Препускайте в Безкрая! Вселената е голяма и вярвам, че ще намерим ново място, където ще опитаем да сътворим живот, пълен само с хармония и мир... Хайде, дий!”

* * *

ДЕНЯТ НА ТИКВАТА

Залата беше огромна, но тъмна, заради пуснатите щори. Какво ли се криеше в нея от външния свят? Отвътре не се виждаха решетките на прозорците, но отвън хората се чудеха затвор ли е това, или някакво хранилище на ценности. Едва ли! Сградата беше в центъра на града и сигурно в нея имаше важни личности, защото добре ги охраняваха полицаи на всички врати и ъгли.

Някой пусна осветлението и се оказа, че там има живот. На многото столове седяха хора, но вместо глави на раменете си имаха... тикви. Пред всеки стоеше масичка, на която бяха сложили ръцете си и здраво ги стискаха, сякаш криеха нещо в шепите си. Погледите им бяха отправени към бюрото отпред, където седеше най-голямата тиква, която бяха виждали някога. Тялото на човека едва я удържаше и затова я подпираше, забил лакти в плота пред себе си... В залата се разнесе лек шум като от полъх на вятър върху тиквени ластуни и листа, но бързо утихна, за да може водещият да натисне някакъв звънец. Чак тогава той се изправи и взе думата:

— Дами и господа, поводът за нашето събиране днес е Денят на тиквата. Както знаете, тя е важен и много необходим продукт за нашето съществуване. Без нея ние ще загинем и ще се превърнем в нищожества. Освен че ни изхранва, тя ни пази и от зли сили и ни помага да вземаме важни решения за нашето добро и още за сносното съществуване на населението в страната ни. Благодарение на тиквата, ние сме такива, каквито сме... По този случай, първо ще се почерпим, а после ще решим проблемите с опазването на тиквите, както на нашия пазар, така и на световния. Ще вземем и важни решения относно ползата от печенето и варенето на продукта, както и необходимостта от чопленето на тиквените семки. Бъдете разумни, мислете трезво и обсъждайте на ниво помежду си какво трябва да се направи по тези въпроси, за да не се излагаме пред пресата и чужбина... Сега нека минем към първа точка от дневния ни ред.

Присъстващите зашумяха, но скоро се появиха красиви дългокрака сервитьорки с къси полички, сякаш извадени от журнал и застанаха пред всеки. Момичетата по команда разтърсиха силиконовите си цици, отметнаха дълги коси и поставиха на масичките по една огромна тава с баница. Аромат на тиква, канела и ванилия изпълни цялото помещение. Очите на

чакащите се разшириха, вниманието беше изострено до краен предел и ръцете се насочиха светкавично към тиквеника. Дори не се разбра дали и кога свалиха тиквите от раменете си, но някъде те се виждаха долу в краката им. Истинските им лица бяха някак еднакви и безлични и си приличаха като две капки вода. Чувахе се само мляскане, тракане на зъби и тави, пуфтене, плющене на уши, тропане на крака, а накрая – пукане и падане по пода на скъсани копчета от сака и ризи. Картинката беше невероятна! Течаха и хвърчаха слюнки навсякъде, сякаш не беше културно мероприятие, състезание по наяждане. Дали пък нямаше и награди да има на този негласно обявен конкурс? Жалко, че никой не чакаше и не търсеше тиквен медал!... Скоро всичко беше ометено, облизано до последната троха и съдовете лъщяха празни, като че ли измити с някакъв супер луксозен препарат. Накрая посегнаха към тиквените си глави и ги захрускаха сладко, сладко, докато от тях не остана и парченце. Бяха сити, доволни в този момент и благославяха Празника на тиквата. На никого и през ум не му мина да обсъжда каквито и да било въпроси за оцеляването на тиквите, нито за изхранването на хората, които бяха навън и чакаха с любопитство решенията им... Те бяха други, чужди, излишни, ненужни, дори досадни със самото си съществуване... Важното

беше тук и сега, което ставаше в залата! И, ако можеше да получат по още една тава с тиквеник, щяха да бъдат най щастливите на света!...

Изведнъж всички вторачиха изненадани погледи към човека пред себе си. Физиономията му почна да се удължава, да се изменя, ушите клепнаха, очите се присвиха, станаха малки, устата бавно се разшири, а носът се превърна в... зурла. Хората виждаха пред себе си една тлъста свиня и нищо друго. В същото време тя ги гледаше вцепенено и сочеше с пръст. Те не разбираха, но задните редици зашумяха, почнаха да се блъскат столове и маси, да се носят странни звуци от рода на ужасно мляскане, квичене, грухтене, тропане и какво ли не още... В залата замириса на кочина. В нея вече нямаше хора, а прасета, които се чудеха къде да се скрият или как да излязат от затворените врати... Бяха загубили дар слово и дори не можеха да кажат нито на ум, нито на глас: „Боже Господи, докъде я докарахме!“...

Охраната отвън чу шумотевицата, няколко полицаи се затичаха, отвориха и нахълтаха вътре. Това, което видяха, ги поразя. Не знаеха какво да правят, как да постъпят и защо. Някой се окопоти и се обади по радиостанцията на шефа си...

Скоро пристигна един голям закрит камион и спря пред задния вход. Прасетата бяха едно

по едно изваждани и качвани в превозното средство. Когато и последното животно напусна помещението, шофьорът натисна газта и отпраши нанякъде. Никой не разбра къде ги отведоха. Въпросите стояха в главите на слушайните минувачи и те се питаха помежду си:

— Ще се правят ли сензационни опити и открития с тия същества?

— Дали ще ги затворят на едно място или ще ги пуснат на свобода?

— Ами, ако плъзне свински грип?...

— Оставете ги! Важното за нас сега е, ще има ли тикви?

Никой не им обръщаше внимание, а и кой ли ще вземе на сериозно мислите и питането на народа? Имаше по-важи нещо в държавата и те навярно бяха свързани с бостаните и ореховите ядки, необходими за приготвянето на тиквеник...

След няколко дни по всички медии излезе съобщение: „Обявява се голям всенароден конкурс за избор на нови глави. Изискванията са форма, големина и цвят на бели, сиви, шарени, жълти, или цигулкови тикви. Тиквички се приемат само по изключение и то със специални препоръки от изпечени тиквари”...

И хората се юрнаха да показват себе си...

КРИТИК НА ИН И ЯН ПОЕЗИЯ

Имам си работа и то супер. Да е жив и здрав вуйчо Ганьо, че ме уреди! То, туй неговото не е за първи път, ама нали сме рода, що да не помогне човекът? Той нещо и кръстник ми се пада, че името му нося, и затуй цял живот ще го боготворя за всичко, което за мен е сторил. Аз навремето не исках, ама мама рече:

— Ганчо, сине, оди да учиш там, дека вуйча ти е голем челяк, та и ти такъв да станеш...

Послушах я и той, нали беше в някакво министерство, ме вкара много лесно с тройка в университета. Дори и жена софиянка ми намери бързо, заради пустото жителство и така спестих пари от наем за квартирата. Криво-ляво изкарах с негова помощ следването си по славянска литература и с връзките му се уредих в Комитета за култура. Сладка работа беше – клатех си краката, приемах разни документи, описвах ги цели три месеца и после бях препоръчан за чужбина. Там си отживях, отговаряйки за културното наследство към посолствата ни. Не знам дали опазих българското, но посях семе из Маджарско, Французко, Австрийско и Руско... Готини, наивни и жадни за любов бяха жените им и аз нали съм и сега чаровник с леко набола брада, разкошни мустаци и сини очи, та тогава все се прежалвах, за да им показвам

колко сме добри като българи. Кой ти гледаше интелекта и езика, разбирахме се без думи и взаимно си раздавахме щастие и хармония по леглата. Заплатата ми пък си течеше редовно като по вода и няхах грижа за нищо...

Страхотни времена бяха и не съжалявам за нищо. Жената също беше доволна и гледаше с парите ми двете ни деца в България. Като поотраснаха, вуйчо Ганьо пак ми помогна и ги изпратихме в чужбина да учат, че там по-престижно беше, а моята половинка вече не ми трябваше и я натирих, но това е друга история... Да, хубаво беше, но дойде ненадейно демокрацията, смениха правителството и ме отзоваха. Върнах се в страната, купих си няколко жилища да има за мен и за децата, разделих им парите и останах на сухо. Стоях известно време без работа и се мотаех из кафенетата или зяпах по витрините... Един ден ми звънна вуйчо по телефона и попита:

— Ганчо, още ли си търсиш нещо? Кака ти Пенка е направила собствен вестник и те вика. Ще бъдеш и редактор, и критик, и творец... За всяка длъжност ще ти се плаща отделно, но по документи ще се водиш на една – да речем като критик... Съгласен си, нали?

Съгласих се, къде ще ходя?! Нещата се нарешиха от добре, по-добре. Имаше там страница за поезия и аз отговарях за нея. Правех рекла-

ма на творците, подбирах стихове, сам пишех и коментирах, като публикувах нещата си под три различни псевдонима. Ровех се из компютъра и речниците, взимах чуждици, и подходящи думи от всякакви езици, подреждах нещата в някаква рима, а после обяснявах като критик кой поет какво е искал да каже с написаното. Така се бях увлякъл веднъж в разните там метафори, сравнения и епитети, че преведено на нашенски нещата изглеждаха по този начин: с няколко думи свалих ципа на полата и разкъсах копчетата на блузата на лирическата героиня, а после под звуците на класическа музика двамата се люшкахме на дъното на реката, чийто ръб беше толкова непостоянен, че чак луната завидя на трепета ни и успокои с лъчите си... Каква хармония само, какво идилия! Ин и Ян ни завладяха, а Ерато направо се скри под масата... Читателите на рубриката бяха във възторг и започнаха да предлагат теми и организирането на конкурс. Потрих доволно ръце и реших, че ще вдигна по този начин рейтинга на вестника. Дори измислих да е от международно значение, за да има повече участници. Скоро обявих и наградите – хиляда лева да първо място, петстотин за второ и триста за трето. Писмата с творбите заваляха, аз публикувах по две-три неща на брой, хората купуваха вестника, та се късаха, гледаха кой какво пише, гласуваха и ча-

каха с нетърпение резултатите. Е, и те не закъс-
няха. Кой мислите, че спечели? Естествено, че
АЗ! С трите си профила обрах всичко, но между
нас да си остане класирането. Комисията има-
ше такъв състав: моя милост – като редактор и
критик, братовчедката Пенка – като собственик
на вестника и вуйчо – като читател. Разгледа-
хме много внимателно постъпилите материа-
ли, наблегнахме на съвременното и модерно-
то, а после единодушно обявихме наградения.
Пертушинков от София беше първи, Ира Евге-
ниевна от Украйна – втора, Връбан Попович от
Хърватия – трети, а зад тях, нали разбрахте вече
– стоях все аз... Това е положението и то благо-
дарение на маминия брат Ганьо и славните Ин
и Ян в поезията, които си вървяха заедно с хар-
монията, любовта и щастието ми. Пък и парите
от конкурса ми дойдоха добре – почерпихме се
едно хубаво с моите покровители за сметка и
здраве на читателите...

ХАЙДЕ ДА ИЗБЕРЕМ ОТНОВО КМЕТА!

В наше село, дето е накрая на света, както всички казват, пак ще има избори. То, те ни омръзнаха, но какво да се прави – изпълняваме разни там наредби и закони, спазваме правила и правилници, та дано и за нас да има бели дни, ама нали знаете – надеждата последна умира и ние все се надяваме, че нещата ще се оправят...

Та, няколко авера сме се събрали в кръчмата и се чудим какво да правим и за кого да гласуваме. Плюем, попържваме властта, теглим майна на немотията, а приказката ни една сладка, сладка, салатката върви, ракийката се точи в гърлата ни и аз се провиквам на кръчмаря:

— Ице, дай още по една!

После се обръщам към другите и думам:

— Ази викам да избереме пак Капитанчето – подхожда му на името, а и познава работата.

— Сакън! – обажда се Ванчо. – Нали помните, че преди година го хванаха в огромни измами, по-големи от мащаба на селото ни. Е, верно, че потулихаслучая, но има хора, де са видели и знаят как стоят нещата... Стига му толкова – колкото ял, ял!

— Ами ти що не се кандидатираш тогава? – намеси се Панчо. – Може да оправиш и нивите, и помощи да дадеш на хората, и цветя да засадиш отпред пред общината и дървата да

разпределиш. Колко му е! Аз не видях друго да прай кметът... Не щеш, нали? Па, как ще щеш – ни си учил, ни разбираш нещо...

— А он много учил! Бре, да му се не види!... Оня ден му казвам, на кмета де, че някой ми обрал лозето, а той ми отвърща, че на джипа му спукали гумите и имал голям дерт, не като моя – рече Гелето и въздъхна.

— На мен мисирките ми краднаха, па нищо не викам, а ти за едно грозде на кмета се жалиш – успокоявам го аз. – Да не е светил на апашите, та да ги знай!... Ти кажи за кого да гласуваме, че като ги гледам – сите партии се от един дол дренки са!

— Хайде да изберем отново стария кмет! – каза Геле и се почеса по главата. – Верну – крал е, лъгал е, но сме си свикнали с него, пък му остава и година до пенсия. Пък после, ако сака – пак да работи като такъв.

Стиснахме си ръцете и се разбрахме. След това всеки по пътя си тръгна...

След седмица дойдоха и изборите. Избрахме си същия кмет, па се чудим що ли пари за бюлетини давахме, що ли се хабихме, като си го знаехме...

Сега кой край кмета мине, шапка му сваля и го поздравява. Че как иначе? Нали утре нещо ще му дотребе и до него ще опре... Пък до следващите избори, време бол!

ГРОБ СЪМ!

Казвала ли съм ви, че така Сийка ми е комшийка? Не съм? О, сигурно съм пропуснала от бързане, но си е самата истина. Тя живее, ей там, на третия етаж в съседния блок и дори терасите ни са една срещу друга, та се виждаме всеки ден и като си кимнем с глава, се разбираме да се срещнем след петнадесет минути в кварталното кафене, дето е в градинката до нас. Кака Сийка ми се пада нещо рода. Май сме някакви далечни трети или четвърти братовчедки по майчина или по бащина линия още не знам, че се обърках нещо, щото нейната леля от втория брак на сестрата на чичо ѝ, се оказа майка на третата жена на татко, а първият мъж на мама бил свако на нейната втора братовчедка, която била омъжена за брата на вуйната на дядовия зет, който пък от своя страна се оженил за бабата на дъщерята на стринка ми, дето... Уф! Стана нещо като в латино сериал, ама няма значение вече кой какъв е, щото ние с кака Сийка се разбираме идеално. И двете вече сме пенсионерки, но тя знае всичко в квартала и все още не мога да разбера как и откъде го чува или научава, но всеки път като се видим започва така:

— Гинче, аз да ти кажа нещо, но ти да не вземеш да се изпуснеш някъде?

— Няма, няма – отвръщам аз, – гроб съм, ей на – честен кръст!

Тя ме поглежда право в очите, усмихва се и продължава:

— Та, да знаеш, мила, Мичето от горния етаж хванала мъжа си с оная, разведената от долния етаж, и станала една разправия, не ти е работа... Той си взел багажа и отишъл на хотел, ама като имат хората пари, правят каквото си искат... А чула ли си за оная, вдовичката от петия етаж на другия блок? Ходела насам-натам с някакъв поет и хората ги виждали да се целуват по пейките. Той често прескачал до тях с цветя в ръцете, пък тя му правела баници и пиела кафе... Глупачка! Като влюбена патка го зяпнала... Пишел ѝ стихове и въобще не ѝ пукало или още не е разбрала, че има жена, две деца и внуци... Ей, казвам ти, тоя народ се изврати! Ето и дъщерята на оная дебелината от седмия етаж на вашия вход... Не си ли разбрала? Ами тя заченала извънматочно ли, извънтаточно ли, мъжът ѝ я пребил от бой... и едва са я спасили в болницата...

Та, така си бърбим ние всеки ден с така Сийка и аз всеки път ѝ обещавам:

— Гроб съм! От мене нищо няма да излезе, познаваш ме...

Да, ама един ден като тръгнах за магазина, ме срещна она, слабият мъж, не го знам от кой блок е точно, ама гащите му се веят като знаме при вятър. Аз го поздравявам, а той ми вика:

— Чакай, чакай! Искам да те питам нещо... Ти кога се разведе?... Вярно ли е, че синът ти се хванал да играе хазарт и си ипотекирала апартамента, за да му платиш дълговете? Чух още, че дъщеря ти родила детето си като мома, брат ти бил пияница, а внучето не ти го давали, че си била много лоша свекърва...

— Що не си гледаш работата? – прекъснах го аз, стиснах зъби и продължих по пътя си, но в главата ми се заблъскаха десетина въпроса, че тия неща само как Сийка ги знаеше. Бях ѝ споделила нещо един ден, когато ми беше много тежко на душата и сълзите ми не спираха, а тя ми обеща да бъде като гроб и нищо да не разправя никому... „Боже, боже! Какви хора има само!“ – рекох си наум. – „Живеят от чуждото нещастие, сякаш с това се хранят!“

После ми стана криво и подминах магазина. Вървах безцелно из улиците, а очите ми се премрежваха. Откъде дойде това сега? Никога не съм се разделяла с мъжа си... Просто замина на село да стегне малко къщата, като почина майка му, та да отидем там на чист въздух през лятото... Апартаментата няма как да ипотекирам, щото живея под наем... Дъщеря нямам, а синът ми държи казино и още не е женен... Ама що да се оправдавам? Нито съм откраднала, нито съм убила някого. Моите родители ме бяха възпитали така, ако някой сподели нещо с мен, значи

ми има доверие, и аз трябва да пазя тайната му като нещо свято, а не да разправам, пък и да си измислям отгоре на това. Другите изглежда не бяха като мен и правеха капитал от всичко... Ядосах се много. Все пак и аз бях човек и защо да бъда различна? Писна ми вече да се натоварвам с чуждите неща и да ме боли заради нечий съдби. Сега така Сийка ще види откъде изгрява слънцето, след като е яла кокоши крак и само разнася клюки. Та аз знам толкова много неща за нея и вече не искам да съм като гроб за тях. Е, сега ще научите всичко от мен: Тя е с две деца и са я изоставили на произвола – дори и пари не ѝ пращат. Синът ѝ е в Париж и живее с французойка, по-голяма от него с десет години и тя го издържа. Дъщеря ѝ не може да има деца и прави няколко опита „ин витро“, но нищо не станало и мъжът ѝ я напуснал заради това. После на морето се хванала с някакъв американец и избягала с него, а той се оказал сводник... О, има и още, но времето няма да ми стигне, пък и това не е моя работа, нали? Аз само така си говоря... И да знаете, все още съм гроб!

ЩО ТИ РЕКОХ?

Моля те, спри, недей, не влюбвай се в мене! Виж, поглеж добре – стара съм, минало е време, скоро и на век ще стана, що ще правим с тебе ний тогава?... Пък съм и дебела вече, нямам ни пола, ни елече, дето да стоят добре на таз снага от раз и денем, вечер все ми се яде... А пък ти, толкова години, где ли беше? Чаках тебе нощем и дори в зори... Чак сега в старостта ми ли намери с гръм и трясък, та се появи?

Моля те, недей! Нямам и пари – ни за хляб, ни за свещи, нито за игри... Болести ми лягат и с илачите сме си на Ти...

Млада бях, когато исках те, любов, а ти се хилеше отсреща – наконтена, безмилостна към мене нещо и се чудеше защо с песен на уста и снага гореща незаконно вятъра подгоних рицари да търсим, някъде родени с ризи и доспехи, със цветя червени в синя свила обновени... Сега е късно! Само сняг се сипе и ме тегнат мисли някакви такива, че светът си тръгва, някъде отива, и без да иска той сърцето свива, че се питам още кръста докога ще нося със бастунка, мила, с грижи и неволи в стари буренявали ми двори и где тебе да те сложа, като тясно днес е мойто ложе за ония дяволски греховни вопли в райските покои...

Моля те, недей! Не влюбвай се във мене! Като нищо ще съм пощуряла, спирка после не-видяла и скрила нейде с тебе сили сетни към неznайни приказки и висини ще съм вече отлетяла... А крилата, дали имат още пух и перушина, тъй съм не видяла...

То, всичко туй е харно, но да си призная, да ти кажа право – вкъщи няма парно... Що ще кажеш да отидем там, отсреща и да пием по кафе? Ще се видим... Ще побъбрим... Ще си спомним нещо за красивите неща или за авери – кой жив, кой поел към райски двери, а пък после, то е ясно... С някой рейс безплатно ще се вмъкнем във квартален магазин да си купим хлебец или евтин някакъв бензин – за синовете, дето са далече и нямат време вече за теб и мен, дори за „Добър ден!“.

О, хайде, стига! Нещо много се разбъбрих и забравих, що ти рекох най-напред?... Ама ти не бързай! Има време, все ще дойде всичко – ред по ред, пък може да си спомня нещо, де късмет!...

ДЕГУСТАТОР

Пиеше ми се, та две не виждах. О, не бях зависим, но ми беше едно тъпо и никакво, а исках и аз да се веселя. Все пак приближаваха празници и къде се е чуло и видяло да няма на тях винце или ракийка? Да, ама като съм безработен дълго време и нямам пари, как да си купя? То и на село не живея, че можех там поне да се позавъртя в кръчмата на вересия да си поискам... А жената нещо се запъна и вика:

— Не става! Пари за алкохол не давам! Ходи къде искаш и пий, като не можеш да се спреш. Не виждаш ли, че за Коледа трябва да се купуват подаръци на децата и да се яде?

Махнах с ръка и се замислих. Какво да правя? После взех, че пуснах една безплатна обява в местния вестник: „Предлагам дегустация на вино и ракия по домовете с материали на клиента“. Написах си телефона и зачаках. А народът, нали е прост, почна да се обажда и да ме кани.

Потрих доволно ръце. Тоя си купил вино, оня си варил сам ракийка, на трети му дали за услуга... И аз тръгнах да дегустирам. Направо си отживях! То не беше пиене, не бяха салатки към него, сиренце с червен и черен пипер, салам, наденички, кюфтенца... Вечер се прибирах все на четири крака, а жената мърмореше ли, мърмореше:

— Пияница!... Нещастник!... Гадно пиянде! Погледни се, бре!... Не мислиш за децата, ами все се наливаш... И откъде пари?

Какво да им мисля на децата? Тя нали ги гледа? На мен ми е кофти, че нямам работа и самочувствие, а тя седнала да ме тормози... Пуста еманципация!... Така поне има защо да живея. Хората ме търсят... Много важно, че все воня!...

Днес тъй, утре тъй – декември се изтърколи. Оставах няколко дни до Коледа и толкова до Новата година. Аз бях спокоен. Нямаше да бъда на сухо – през целия януари именни дни и празници колкото искаш, все щях да изкарам до осми март, пък после ще я мисля какво ще правя до новата реколта... Не се спирах и продължих дегустациите си.

Един ден позвъних на поредния адрес. Вратата се откряна едва-едва, една нежна женска ръка ме сграбчи за вратовръзката и ме придърпа вътре. Подпря ме на стената, впи жадно устни в моите и ме заопипва похотливо... Изтръпнах... Изправих се на нокти... Косата ми щръкна... Целият станах на кокалчета... Краката ми бавно омекваха и аз се предадох...

Нямах време да се съпротивлявам, нито да оглеждам похитителката си. Тя ме дърпаше здраво по извитата стълба нагоре и повтаряше със сладострастен глас:

— Ела сега, ела! Такава дегустация ще ти на-

правя, че няма да ме забравиш...

Бях замаян и не мислех въобще. Погледът ми беше замъглен. Кръвта кипеше в мен, сякаш бях изпил литър вино. Следвах я и си представях страхотни еротични сцени, които жената никога не би ми позволила да имам дори във фантазиите си... Бавно изувах обувките, панталоните и боксерките си... Сакото ми само се свлече... Разкопчах ризата със замах и всички копчета се пръснаха по стъпалата. Останах по вратовръзка, а мъжкото ми достойнство величествено стърчеше, готово за неописуеми подвизи... Буквално бях хвърлен на огромно легло и... изнасилен, но доволен от случилото се. Сладострастни сцени витаеха из главата ми... От тая дегустация не ми оставаха време и мисли за секс...

После се отпуснахме и двамата... Облизах пресъхналите си устни и след малко реших да видя с кого си имам работа. Беше с гръб към мен, но тялото ѝ беше изваяно като на манекен. Пожелах я отново. Докоснах я леко и усетих, че кожата ѝ настръхва. Тя бавно се извърна, усмихна се чаровно и аз онемях от светлосините ѝ очи. Свали късата руса перука и пред мен застана с целия си блясък и дълга до кръста тъмна коса. Сънувах ли? Такава красота! Тя беше от плът и кръв, истинска и моя. Да, да! Точно така – аз не лъжа никога. Тя беше моя отвсякъде – законната ми съпруга. Усмихна ми

се още веднъж и простичко каза:

— Разбрах случайно какви ги вършиш. Една колежка от работата попаднала на обявата. Познала телефона ни и ми се обади. Беше така добра да отстъпи жилището си... Останалото го знаеш... Хайде сега да се прибираме!

— О, не! – отвърнах аз и я целунах страстно. Бях забравил как изглежда и колко е секси...

Ами, това е!... Оттогава пия рядко – само по празници за „наздраве“. Ударил съм го на любов с жената, пък и тя не ме оставя нами-ра – все измисля разни пози за дегустация...

СЪСЕДИ

Имам един комшия, пенсионер като мене, ама голяма работа е. Де къде и какво да го питаш, той ще ти обясни надълго и нашироко, сякаш си малко дете. Добре си е човекът – всезнайко отвсякъде! Ходил насам-натам по чужбина, ама на стари години се кротнал в гарсоньерата на горния етаж. Блокът ни се намира в един от крайните квартали на града, ама на кого му пука! Важното е ние, живущите, да се разбираме помежду си, нали?

Та една сутрин рано, рано, още не съм се излюпила от леглото, и на вратата се звъни. Съседът, кой друг? Намятам един пенъоар върху нощницата си и отварям, а той:

— А бе, комшу, ти кво, подиграваш ли се с мене?

Гледам го с подпухнали от сън очи и разрошена коса и питам:

— Що? Станало ли е нещо?

— Вземи си свали прането от простора! Не може така да ти виси бельото. Срамота е!

Все там гледам и ти се чудя на акъла...

А сега, де! Той ли ще ме учи мене? Преглъщам и му се усмихвам любезно:

— Я, не се ядосвай за глупости! Влизай, влизай. Има гореща вода – ще те черпя кафе.

Настанява се удобно в кухнята пред масата, а аз слагам каничката с гореща вода, захарницата и бурканчето с нес кафе. Пред него и пред мен стоят чаша с чинийка и лъжичка. Сервирам и сладки. Той ме оглежда от главата до петите и започва:

— Слушай, така не се поднася кафе... И тия сладки купуваш ли ги? Не струват! Жена си – вземи, та направи твои, домашни... Нали знаеш, доброто ти мисля.

Иде ми да му тегля една майна, ама нали съм възпитана, трая си. Той се повъртя, повъртя, изяде и изпи всичко, направи още някоя друга забележка и като видя, че не му обръщам внимание, взе че си тръгна.

Мислех, че е мирясал, ама не. Срещам го след няколко дни в магазина отсреща. Зяпа в кошницата ми, пита ме какво ще купувам още и почва отново:

— Съседке, тоя хляб на нищо не прилича – един такъв тричав и киселее. Гледай да е от белия! По-хубав е ръчният – полезен е за стомаха. Аз все такъв си ям...

Чудя се що ли ми се меси? Да ме е харесал? Едва ли на тия години има мераци още, ама знае ли човек... Де късмет, де! Нещо друго ще да е, щото той продължава:

— И внимавай с парите! Удрят и в кантара... Ами ти не си взимай от това месо – старо било и

внос от не знам къде си... Пък и не си харчи цялата пенсия! За твое добро е...

За мое добро ли? Че крава ли да си купя сега заради млякото и телешкото? Стискам зъби, мълча, ама тайничко се каня да му върна брашното тъпкано някой ден. Все ще дойде сгода и тогава да му мисли!... Та, вчера го виждам случайно и му викам:

— Комшу, що така си тръгнал, бе? Погледни се – елекът ти наопаки, панталонът смъкнат, обувките развързани... И вземи се закопчай! Всичко ти се види...

— Аз така се харесвам – отвърща ми той, поглажда мустак и продължава. – Да знаеш от днес в квартала, пък и в целия град всички така ще ходят по моята мода. Туйто!

Какво да му кажа? Зевзек! Ама си го харесвам. Без него животът ми сигурно ще е адски скучен и труден...

МОДЕРНИ ВРЕМЕНА

Колата на Радиото спря. Журналистката насочи микрофона към старата жена, която седеше на пейката и попита:

— Как се казвате?... Кажете нещо за днешното село!

— Е, па, добър ви ден! Името ми е Неда, но сите ми думат баба Нетка, че все у „нета“ дремя и се ровичкам де ма сеят и не сеят. Ама всичко ред по ред ще ви река – що знам и що не знам.

Та, на селу само старци и баби живеем. То и ниека веке сме на свършак, ама нейсе! Рожбите ни дадоха некаква си техника, че да ни бъде по-лек животеца... А селуту ни едно яко или еко го направиха, ама ни е чисту и арну тука... Та, компра е голема далавера, туй от мене да знаете. Идва челяк от градо и ни изучи по него... То, ази компър знам за картофа, ама нали сегинка всичко може... Та, тъй си общуваме веке. Седим си дома и чатим по скайпиту... И унуките все там ги видиме, и те нази гладат...

А-а! Излизам, излизам... Е, па на въздух и ду бакалията... Я да видим свето и он да види менека! Па и на живо некая друга клюка да разберам... Чекайте! Чекате, де! Ще ви река за наша Пена. Скивам я скоро – напушена нещо си, па я

питам: „Пено, ма! Що чинеш? Що ти стана ма?“, а она ми дума: „Мани, мани! Дънната ми платка изгоре... А па Геле мене ме чака на скайпиту“... „Не думай! – рекох и се пернах по тиквету. – Па, Геле я го знам! Чух туйцък – онуйцък... Ти, Пено, оти не се спреш? Он имал си женица и дребни унуки... Не мой тъй!“ „Е, па ние си чатиме саму и ни е арну“ – отвърна ми она и торна да си ходи, да викнела техникут по телефункена... Мина време, май неделята се изтърколи и от уста на уста ли беше или по компъра, не помня веке, ама до менека дойде и разправията: Пуста Цена, на Гелето стопанката де, му лепнала катинару. Собрала си багажот и отпрашила за градо при унуките... Гепила го да чати по скайпиту с наша Пена. Разфучала са, пернала го през руките, а он като скокнал, грабнал ножут, та колнал петеля и кокошките им осиротели. Сипал си Геле винце, въртнал крак връз крак и палнал цигарету. После викнал: „Ще ми се перчи она на мене!... Я мъж ли съм или лукова глава?“... Цена искала да го сопре, чунким не му знаела меракот – рога да ѝ лепне, ама на – кокошките ѝ щастливи вече не са... Случиха се после други нещица. Пена подирила Гелето, а он не светел на зелену. Чакала го, чакала да влезе в нета, па скокнала и право у тех. Найдидла го запрян. Треснала едно раму на вратнята и му ливнала канчето с вода, да се усвести, че

махмурлия бил. Сетне оскубала петеля, сварила гу на чурба и... там си останала... Цена води дела, води, ама нищо не стана. Пуста мода! Геле си взе Пена, ама тъй без венчавка, на некакви си там семейни началства май и сега двамката любовни песни редат в един сайт ли бе, сайван ли бе, не помня веке... Та такива ми ти работи у наше селу... Айде, чао Ви! То и менека скайпиту ме чека. Белким и аз си найда некуя друга либоф!...

Старата жена замълча и нещо се замисли. Журналистката, която ѝ взе интервюто, оправи косата си, доближи се до микрофона и каза:

— Драги слушатели, това беше баба Нетка на живо с мнение за модерните времена в днешното село... За новините – Компютърка Сайтова.

ПИСМО ДО ЛЕТИЩЕТО

Лично!!!

Само за началника в София

Господине,

Пиша ти от нашето село. Ти не ме знаеш, но тука всички ми викат Цецо Летеца. Навремето бях нещо по поддръжката на летището, ама ти сигурно помниш, че то беше и още е на десетина километра от областта. Много народ бяхме, а влаковете не стигаха и автобусите също. Хората се качваха на самолета за по-бързо, обикаляха магазините в столицата и вечер се връщаха...

Та, тогава имаше една засукана стюардеса, дето все пиеше кафе в селото ни. Ани ѝ думаша. Един път жена, ти казвам! Тайничко я зяпах и въздишах подире ѝ, ама тя уж не ме виждаше, но все ми хвърляше по едни очи и на мене ми ставаше готино...

Не издържах един път и след проверката на самолета дали всичко му е наред, аз се скрих в багажното му. За първи път летях и се плаших малко, че пустото му време нещо имаше облаци, а мене ме свиваше корема и ми се виеше света и не знаех от вълнение ли беше, или да не ме хване някой, ама няма значение... Като се

качихме горе в небесата, се запровирах между куфарите и чантите на хората и докато намеря откъде да изляза, краката и ръцете ми посиняха от тях. Най накрая се появих пред очите на стюардесата и тя едва не припадна, като ме видя. В този момент навън затрещя, загърмя, самолетът се затресе нещо и Ани се озова в ръцете ми. Случайно или нарочно, не помня вече, ама аз се разтреперих целия, като се допряха устите ни... После ми се губи всичко, че явно ми е избягала паметта тогава, ама туй състояние на полета, ще го знам за цял живот, че оттогава в сънищата ми остана, а аз все за летене си мисля...

Не помня как ме върнаха обратно, но тая стюардеса повече не я видях, че ѝ забраниха да лети от София до селото ни. Скоро след туй спряха и самолетите на къси полети за икономия на горивото и аз останах без работа. Е, почнах после в стопанството при кравите, но тогава ми дадоха това име на село – Цецо Летеца...

Сега, господин Началник, ти пиша с голяма молба. Минаха много години. Вдовец съм вече. С минималната пенсийка се справям. Имам и една кравичка... Ама думата ми е за тая Ани. Ако ти имаш връзка с нея или знаеш нещо, може и само адреса ѝ да помниш, то иди и я намери. Кажи ѝ, че ще я чакам тука да си изкараме старините заедно. Щом трябва и кум ще те напра-

вя, ама ти само ми я прати. Може и по влака, може и по автобуса. Тя сигурно помни още оня невероятен полет...

Хайде, остани си сега със здраве! Чакам с нетърпение.

Аз, Цецо Летеца.

Поздрави от селото, дето е до малкото летище (виждат му се хангарите като могили отгоре). Сега сме някаква база на чужденците, ама аз не им знам езика...

П.П. Началник, пак съм аз. Щях да забравя. Кажи още на Ани, че животът е пред нас и ще летим още дълго, дълго време заедно. Тя ще бъде моята стюардеса, а аз такъв полет ще ѝ покажа, че ще се чуди що не е тръгнала още тогава с мене за село...

ГЛУПАЦИТЕ

В едно село живеели трима братя глупаци. Толкова глупави били, че хората им забравили имената и ги наричали Глупав, По-глупав и Най-глупав. Дните минавали, а глупостите на братята не свършвали никога и другите все им се смеели.

Един ден тримата видели обява за конкурс, който щял да се състои в най-големия град на страната. Темата била за глупостта, а наградите три, и щели да се присъждат така: На глупав човек ще има трета награда, на по-глупав ще е втората награда, а най-глупавият ще вземе първата награда.

Застанали братята до обявата, чешат се по главите, мислят и си думат:

— А, бре, братя, що ни викат нас у града? – попитал единият.

— Е, па, награди щели да ни дават – обадил се другият. – Ама що е туй конкурс?

— Ама, че си глупак! – отвърнал третият. – Искат да отидем с кон за един курс. Ама как тримата на един кон наведнъж ще се поберем?

— Ти си глупак! – рекъл пак първият. – Ще пуснем първо коня сам да отиде до града, а ние ще вървим след него.

Речено и сторено. Вървял конят пред тях и те след него. Конят поискал да пие вода, и те пили вода. Животното пасяло трева и те трева си хапвали. Ама че работа! Стъмнило се... Уморили се... Конят спрял под едно дърво и братята спрели. Вързали го и легнали да спят. През нощта минали крадци, отвързали коня и избягали с него.

На сутринта глупаците станали и отново започнали да се чешат по главите.

— Конят се е отвързал сам и е избягал – казал единият.

— Ами сега? – попитал вторият. – Как ще отидем в града?

— Глупаци! – обадил се третият. – Конят е отишъл да съобщи, че идваме, за да ни чакат там. Хайде, давайте да тръгваме!

— Добре – отвърнали другите и тръгнали, направили три крачки и спрели.

— А, бре братя, къде е градът? – стреснал се първият.

— Ами не знам, ама сигурно е там, накъдето ми сочи носът – казал вторият.

— Че то, твойт нос е крив – обадил се третият. – Хайде да вървим по моя нос!

— Ааа, не става! Твойт нос е вирнат нагоре – рекъл първият. – По моя ще е!

— И така не може! Твойт е увесен надолу – прекъснал го вторият.

— Глупаци! – казал третият. – Хайде всеки да върви подир своя си нос.

И тръгнали. Единият направо и зяпал нагоре, другият криволичел, а третият все надолу гледал, ама нали били с гръб един друг и никой никого не видял, всеки вървял в различна посока... Скоро се случило следното:

Първият, дето нагоре гледал, се спънал в един камък, паднал по ниското надолу, търкулнал се през глава и се озовал право в родното си село.

Вторият, дето криволичел насам-натам, цопнал в реката и тя го отвела до селото.

Последният, нали назад вървял, и той там в селото се озовал.

Срещнали се отново на мегдана и се разприказвали:

— Я! Много бързо стигнахме...

— Да, бе – вярно е! Ама конят ни къде е?

— Глупак! Той сигурно се е върнал – рекъл третият.

После решили и отишли при кмета да си искат наградата. Ама там една голяма опашка от хора и те с пръст в уста останали... Цялото село се събрало и всички крещели:

— Ей, кмете!... Каква е тая работа? Защо на глупаците ще давате? И ние искаме награда!... С какво сме по-долу от тримата братя?

— Тихооо! – обадил се кметът. – Всички награди са мои. На мен като кмет се полагат.

— Ти поне кажи какви са тия награди? –
обадил се някой от тълпата.

— Ами – отвърнал кметът. – Глупост такава,
глупост онакава и глупост за слава.

Тогава се намесили глупаците:

— Това, дето не се яде, не се пие и не се об-
лича, за нищо не става! Не си заслужава! Явно
нашият кон затова оттука избяга...

ТОЙ И ТЯ

Той:

– Мила, искам те, искам те много!
Повтарям ти вече и то строго.
Какво се мотаеш още ти там?
Не трябва да съм в леглото си сам.

Тя:

– Скъпи, не мога така.
Срам ме е!... Малко съм пълна...
Трябва ми време и да се обърна...

Той:

– Хайде, стига! Когато сме двама
с теб под юргана –
никой няма да разбере
дали сме дебели или пък – не.

Тя:

– Ах, недей!
Не искам душата ми в рая
да бъде само минута или две,
а пък после – да ми се реве...

Той:

– Претенции, значи?
Сега пък ще ми и плаче.

Не стига,че си самотна жена!
Да не искаш после и да си платя?

Тя:

– Предпочитам да съм сама
и тук сега да ме няма...
Все пак – и аз съм някаква дама.
И защо да правиме драма?

Той:

– Погледни се, ма! Била тя дама!
Ти си просто – една дебелана!
Мен ме иска всяка втора жена...
А пък ти – бъди си сама!

Тя:

– В бардака за пари
или надуваема кукла? Кажи!
Аз не съм такава... и ми прости!

Той:

– Що не ти тегля една!
Боже, каква проста жена!
Предлагам легло, топлина,
а тя ми вири глава...

Тя:

– Ега ти мъжа!

ЗА БИЛКИ

Беше юни, още помня
тръгнах тъй по хладина,
със бастунката навънка
билки да си набера.
Уж не видя, но пък гледам
на полянката отсреща
нещо черно се поклаща,
чак страха ме хваща...
Наближавам и подритвам.
Чудо! Ама, че задявка □
някаква си килимявка
от тревата се подава.
□Що ще чини попят ни тъдява?□
Дважди, трижди се прекръстих,
но забравила торбата,
билките набрах в полата.
Мисля, после ще ги подреда,
като взема аз да ги суша...
Уморена много вече,
исках да се прибера,
стиснала бастунка
и пола с другата ръка.
Преди във селото да вляза,
попят наш насреща ми излазя:
□ Сваляй, бабо, таз пола!
Давай бързо своята душа!
Бреех! Ами сега?...

Късмет? Беда? Или съдба?
Сещам се, че в бързината,
станах аз за срамотата,
тъй съм се повлякла □
гащите не съм облякла.
Чула бях, че попът шава
и женичките задява,
ама... чак до мене да опре?
Божеее! Моят дядо
жива ще ме одере!
Няма начин □ стана ясно,
че съм аз натясно,
ще сваля полата и...
ще тичам после към къщата.
Но пък... ако вземе
да ме хване, брех □ имане!...
А пък попът ми се хили:
□ Бабо, ти не ме разбра!
Исках билката □ оная,
дето тъй мирише...
Как я викаха, не зная,
Ама беше някаква душица
или бабина омая...
□ Чакай, чакай □ рекох.
□ Ти... такова...
Мащерка ли да ти дам?
Попе, попеее!...
На хората в устата
щях да стана аз за срам...

БАЛКАНСКО „POZORIŠTE“

Автобусът грациозно се поклаща и се паркира на паркинга на Скопското кале. Туристите от България слизама за броени минути, нетърпеливи да видим кича на Балканите, за който бяхме броили десетки левове. Напълнихме дробовете си със скопски въздух, разкършихме снаги, отпъдихме умората от пътуването, проверихме за наличието на снимачна техника в чантите си и... посещението на Скопие започна. Екскурзоводката ни поведе по обраслия отстрани с треволяци път, за да погледнем македонската столица от крепостта. Съзряхме я. Моята групичка „съпътувници“ решихме, че притегателната сила на Скопското кале се крие единствено в близостта му до Старата Скопска чаршия.

Гидът ни, след като усети липсата на желание да се възхищаваме на крепостните стени, ни поведе към центъра. Краткият път дотам включваше ароматно слизание по стълби, явно използвани за нощна тоалетка под звездите, а отпадъците сигурно бяха сувенири от преминаващите. И защото сме потомци на старо балканско племе, и доколкото аз видях, двама от нашата група подхвърлиха една пластмасо-

ва чашка и опаковка на шоколадова вафла на площадката между две поредици от циментирани стълби. През краката ми се стрелна скопска Маца – рижава, недохранена и с негосто-приемни очи.

Ето я – Старата Скопска чаршия, омагьосваща с балканския дух на историята и носеща цвета и аромата на културите и цивилизациите, оставили следа в развитието ѝ. Българската туристическа група се отправяме към центъра на града. Единодушно взехме решение първо да разгледаме паметниците там и след това да се върнем и да опитаме прочутото македонско „Тафче-графче“ – печен боб в глинен гювеч. Няма чистокръвен балканец, който да не обича боб!

Та, ето ни в центъра на Скопие. Колосалният правителствен проект „Скопие 2014“ „лъсна“ пред нас. О, македонци, що чинат образи на българи на вашите скулптури? Татарчев и Шатев, какво сте ми седнали около Портата Македония?

Вие, Свети Свети Кирил и Методий, създали нашата глаголица, защо и Вие сте пристанали в Скопие? Солунски братя, Вие заслужихте уважението не само на славянските народи, но и на света!

Вървим, гледаме, мълчим – българи сред паметници, строежи, туристи... Екскурзоводката насочва вниманието ни към скулптура и име

„Воин“. Какъв воин – това си е Филип Македонски! Но щом така трябва, нека да е просто „воин“.

Отправляме се да посетим къщата – музей на Майка Тереза. Мълчаливо разглеждаме снимките и интериора. Аз съм привлечена от снимката на обявената от папа Йоан Павел II за „блажена“ с невероятна Даяна, принцесата на Уелс (дано македонците не решат, че и тя е „чиста“ македонка).

Запътваме се да се нахраним (да напълним и стомасите, освен очите) и „православно“ Скопие ни стряска за пореден път с гласа на имама (пак е кръгъл час, а сигурно и Аллах е македонец).

Разпръсваме се на групичка, за да опитаме ястията на македонската кухня. Нашата група си поръчваме като на комунистическа банкет еднакво – пет пъти тафче-графче, 14 кебапчета (жени сме, не се храним обилно, но македонското кебапче е мъничко, не е като нашето), препечени филийки (една от моите колежки от години е на диета и не яде хляб), пет сока „PRASKA“ (праскова – на македонска е праска). Искаме да си измием ръцете преди хранене и сервитьорът ни посочва заведението срещу нас – в това, което сме ние, няма тоалетна. Докато свършим на две групи тази хигиенична работа, храната ни бе сервирана – топличка, сладичка,

пригответена с майсторлък. Няма спор, балканецът е чревоугодник – глези очите и езика с естетика и вкус в чиниите. Храним се с апетит, оглеждаме преминаващите туристи, говорим си между две хапки вкусотии (забравих да спомена, че филиите ни ги сервираха наръсени с подправки – да си оближем пръстите).

Имаме час до изтичане на времето определено за обяд и си поръчваме кафе. Нямало от машина, само на джезве. Супер! (Поръчваме четири, една от нас не пие кафе, вредяло ѝ) и докато ни отсервират масата ароматната напитка е готова. Сервират ни я в кипри порцеланови чаши. Отпиваме, гледаме, говорим... екстра работа. Решаваме единодушно, че македонците са ни братя – няма езикова бариера, разбираме се чудесно. Плащаме и се отправяме към сборния пункт, за да посетим православната църква „Свети Спас“. В каменен саркофаг в двора ѝ се намират посмъртните останки на българския (защо ли не ме учудва, че не е македонския) революционер Гоце Делчев. Доколкото ми е известно, комунистическата власт ги е подарила на Югославия две години след края на Втората световна война.

По пътя за мястото на срещата решавам да си купя обеци от уличен търговец – ръчна изработка. Цената на красивите мингюши е 400 динара. Започвам да се пазаря да ми ги даде за

300 динара. Човекът се съгласява. Аз – потомката на Бай Ганьо поисквам два чифта за по 300 динара – един ми трябва за подарък на близка приятелка. Продавачът се опитва да ми обясни за цената на ръчния труд (а като че ли китайците работят с краката), но аз не приемам, ни предавам.

Изтормозен, човекът ми продава два чифта за 600 динара и петте дами продължаваме.

Туристическата ни група е точна и в уречения час всички сити и доволни се събрахме.

След броени минути бяхме в двора на черквата „Свети Спас“. Оказва се, че да я разгледаме отвътре, трябва да платим вход. Естествено, ние отказахме, щом не е безплатно – не ни е интересно. Направихме си по няколко снимки пред белия каменен саркофаг в двора и излязохме през дверите църковни.

Отправихме се към паркинга на Скопското кале при автобуса ни.

Дали сме доволни? Аз лично – да. Дойдох, видях, ядох, пих, пазарих се, направих си снимки за facebook. Какво повече може да иска човек срещу десетки левове от заплатата си на български учител?!

А и научих нова македонска поговорка, която гласи:

„Сложни брака кука градат, сложни братучеди държава растураат.“

БИТОВА ИСТОРИЯ

Кратуна скромна, тиха, мълчалива,
що не можеш види във всяка нива,
израсна сред подобни, в Ивановия двор,
до един идеален опитомен бор.

Сред другите кратуни по стъблата,
тя бе най-прекрасна, прилегата.
Всеки свой или гост отправяше взор
Към тази хубавица в Ивановия двор.

Борът завистливо гледаше към нея,
мислите му да Ви споделя чак не смея:
„Какво толкова намират в таз кратуна,
кръгла като главата на баба Гуна?!“

А кратуната по женски си хубавее
и нехае за бора, що от злоба тлее.
Тя усеща, че още от древни времена
е красяла българския зид или стена.

САГА ЗА ЛАМЯТА СПАСКА И ЮНАКА ГЮРО

ФИЗИЧЕСКИ И МОРАЛЕН ОБЛИК НА ЛАМЯТА СПАСКА

Ламята Спаска е змеица,
достойна за любов и завист.
В снагата – пищна, с едри цици,
но не увиснали, а здрави.
Не зная Гюро що се плаши
от тая романтична хубост?
Той чупи подноси и чаши,
за да докаже своята глупост.
И все така я подминава –
решителен и недостъпен.
Ламята Спаска наранява
и от живота ѝ отсъства.
Но лесно тя не се отказва,
животът на борба я учи.
С това, което носи в пазва,
тя знае – Гюро ще получи!

КАК ЛАМЯТА СПАСКА ХВАНА ГРИП

Протегна се ламята Спаска
на пещерата в своя ъгъл.
Бе в рокля с пролетна окраска
и се разтапяше от мързел.
Тъй както кротко си лежеше,
обхваната от сладка дрямка,
й се доядоха череши...
Понеже беше върла самка
се сети за юнака Гюро.
Къде ли милият се губи?
Дали седи зад свойто бюро
и с виртуалките се люби?
Ламята Спаска се завтече
да търси своя скъп възлюбен.
Забрави топлото елече
сред ламешката си възбуда.
И стана тя, каквато стана!
Ламята Спаска взе да киха,
че пролетният грип я хвана.
А Гюро се изниза тихо...

СЛУЧКА В ПЕЩЕРАТА НА ЛАМЯТА СПАСКА

Облякла пеньоар с пантофи,
обядва си ламята Спаска
с месо и пържени картофи.
Тя наслаждава се и мляска,
когато портата изскърца
и на звънеца се издрънка.
Ламята Спаска взе да хълца,
че Гюро чакаше отвънка.
Набързо спретна пещерата,
червилото и грим си сложи.
И пусна Гюро през вратата,
щастлива, че не се изложи.
Юнакът заизпитва жажда,
разбрал, че е попаднал в клопка.
Заеквайки се изнадзажда,
ала вратата вече хлопна.
Ламята Спаска ахна страстно
и бутна Гюро на матрака.
Прегърна го по женски сластно.
Замря горкият... Що го чака?

КРАЯТ НА ПРИКАЗКАТА ЗА ЛАМЯТА СПАСКА

Ламята Спаска има всичко
и всичко живо ѝ завижда.
В главата на Монро прилича,
в снагата – на Лолобриджида.
А част от горските юнаци
да бъдат с нея много искат.
Но тя на Гюро дава знаци,
дано започне да му стиска!
Ех, Гюро си е малко смахнат,
ахмак под рунтавите вежди.
Към хубостта подхожда плахо,
а Спаска даже не поглежда.
Кахъри се ламята Спаска,
от мъка мина на диета.
Мечтае неговата ласка
помежду две-три питиета.
Изписа тонове с мастило
юнака Гюро да възпява.
А той едно си бае: „Мило,
ламя си и за секс не ставаш!“
Измина ден, неделя, месец,
година завъртя се щуро.
Ламята Спаска с порив бесен
смени със друг глупака Гюро.

А Гюро нека пак да бяга,
с ръцете празни нека пляска!

Така приключи тази сага
с героя на ламята Спаска...

В ИМЕТО НА КЛИО

„В началото бе Мързела.

После Глада създаде Работата.

За да се пребори с Мързела, Работата създаде Амбицията, Желанието, Инициативата и Старанието.

В отговор на това Мързела сътвори Петъчния мързел, Мързела на обедната почивка, Съботния сутрешен мързел и Неделния целодневен мързел. В тая дуалистична схема много успешно се намеси и едно грохнало същество – Умората.

След Първата голяма битка за властта над седмицата, Работата извоюва с много кръв 5 работни дена, докато с останалите два трябваше да се задоволи Мързела.”

из „Тайният наричник на мъдрия работодателя”, Том 1

9:23, събота, Клио се наслаждаваше на имажинерното цвете, което бе създадено от нейното въображение, докато наблюдаваше малкото парче олющена боя на тавана. Слънчевите лъчи приятно дразнеха очите ѝ, а тя се любу-

ваше на 16-минутното безвремие, в което бе изпаднала.

— Клио е особено труден клиент – нервни-
чеше Съботния сутрешен мързел (въпреки че
е мързел, Съботния сутрешен мързел е доста
деен), докато крачеше из просторната Тронна
зала в Къщата на Нищоправенето. – Ужасно
много усилия хвърлям, за да отвоювам от мно-
гочасовото работно ежедневие повече мигове
лентяйстване за тази жена. Ония гадове Амби-
цията, Желанието, Инициативата и Старанието
са я обсебили здраво, но в събота сутрин тя е
моя, мояяяяяяяяя.

— Защооооооо, защо – ридаеше междувре-
менно Петъчния мързел на прашното канапе и
през сълзи гледаше нервния Съботен сутрешен
мързел. – Всички ми се радват, но всички ме от-
ричат, когато ги хвана здраво в петъчната вечер.
Благодарение на мен, на мен, хората се отпускат
в меките си завивки в края на гадната работна
седмица и блажено се наслаждават на глупа-
ви филми по телевизията. Ако не бях аз, всич-
ки тези смачкани човечета щяха да са грохнали
от работа тела, готови да се разпаднат от умора.
Като казах умора, къде е оная гад Умората?

„Резултатът от Първата голяма битка за

властта над седмицата усили гнева в душата на Мързела и неговите създания, и те предизвикаха Втората голяма битка за властта на седмицата. Крайният изход не бе особено добър за тях, тъй като петте работни дена останаха, но Мързелите си отвоюваха възлови часове през деня, за да дадат шанс на работещите хора да си починат (поне това бе основната причина, изтъкната в мирния договор). В резултат масово хората започна да ги мързи в определени часове на работния ден, което се оказа истинска катастрофа за работодателите."

из „Тайният наръчник на мъдрия работодателя“ Том 1

11:23, абсолютно същата събота, 16-те минути безвремие за Клио бяха някак странно удължени. Клио всъщност не бе мързелувала в събота сутрин до 10:23 от повече от 15 години. Желанието ѝ за себеотдаване на различни занимания, свързани предимно с професионалната ѝ кариера на счетоводител, както и с различни благотворителни дейности, между които и тази в подкрепа на разпространяването на градинското мушкато в офисното пространство с цел по-приятна работна среда, я караше да спи все по-малко.

В тази същата събота, Клио имаше намерение да свърши много задачи в домакинството, както и да помогне със задачите на половината вход в чаровната 4-етажна кооперация. Но в нейната съботна съдба се намесиха няколко важни личности, които явно щяха да развалят сериозните ѝ съботни планове.

Съботния сутрешен мързел, подкрепян от Петъчния мързел (вече не ридае) повече от час удържаша лентайстването на Клио и по всичко изглеждаше, че то може да продължи още часове. В 12:04 задъхана група нахлу в Тронната зала в Къщата на Нищоправенето.

Амбицията, Желанието, Инициативата и Старанието запотени се хвърлиха върху своите врагове и прекъснаха рекордно дългото лентайстване на Клио.

— По дяволите колко часа е? Ужас, вече трябваше да съм пустила втора пералня, да съм забърсала пода, да почистя прозорците в кухнята и да направя закуска с 83-годишната съседка Калинка – говореше на себе си Клио, докато обличайки се оправяше разхвърляното легло.

В Къщата на Нищоправенето напрежението бе голямо. Клио бе важна личност в живота на симпатичната 4-етажна кооперация, а тя бе и един от любимите клиенти на Работата. Тя вземаше присърце всяко лошо действие срещу Клио.

— Това ти е за последно, Клио трябва да става в събота не по-късно от 9 часа, точка – преперещият пръст на Работата бе на милиметри от спокойното лице на Мързела.

— Добре, но в петък вечер ще лентяйства от 18:50, а не от 19:50 както бе досега, трябва да си почива това нежно същество, умората ще я съсипе – каза Мързела и погледна втренчено Работата.

След серия от няколкостотин молби да реферира спора, грохналото тяло на Умората (въпреки привидно мудните си движения Умората много лесно докопваше работещите хора, това се дължеше на близката родствена връзка с Глада, с които ползваха много подобни магически инструменти) се довлачи в Тронната зала в Къщата на Нищоправенето.

— Аз съм „за“ – каза особено немощно Умората.

— За какво? – попита Работата.

— Ох, уморих се да казвам „за“ – каза Умората и заспа на канапето, като остави душата ѝ да се занимава с хората.

18:30 часа; някой си петък; Клио стана бавно от стола си и изключи компютъра.

— Хвана ме петъчния мързел нещо, ще си

ходя – отегчено каза тя на своя колега, който гледаше резултатите от ранните петъчни футболни мачове.

— Лека вечер, Клио. Петъчния мързел е нещо, което чакам цяла седмица – каза усмихнат колелата и се заби отново с монитора, за да продължи да следи развитието на мачовете.

19:12 часа; абсолютно същия петък; Петъчния мързел с удоволствие отпиваше от чашата отлежало малцово уиски, докато наблюдаваше как Клио приятно се въргаляше в меките завивки и съвсем небрежно хвърляше поглед към телевизора.

ЗА ЖИВЕЕНЕТО И ЛЕТЕНЕТО

Понеделник

Дори и предългата опашка в банката не помрачи ведрото настроение на Леца Пасева. Днес е понеделник, време за ново начало – твърдо си повтаряше тя – и с всичка сила упорстваше да си вярва. След около час, леко отегчена и с отмаляващи ходила, смени мислените постулати с нови. Хубаво е човек да е позитивен, хубаво е да има стремежи и си ги преследва. Например малка финансова помощ сега би могла да я измъкне от не особено привлекателната ѝ работа.

Премести обемистата си чанта на другото рамо, прехвърли тежестта от левия на десния крак, уж небрежно оправи косата си и... мярна часовника на стената! Час тридесет и две минути, а пред нея имаше още един човек! Въздъхна. И веднага се наруга. Изправи глава, вперил поглед в служителя зад гишето.

— Хмммм... – неволно се изкашля шумно, невярваща на видяното.

Веднага притеснено се огледа, но не, никой не ѝ обръщаше внимание, тогава си разреши и смело огледа седналия банков служител. Той

бе доволно олисял, с очила, като да имаше и малко шкембенце, опънатите копчета на ризата го издаваха, нооо...

„Та това си е Пацо!“

Колко много бе въздишала в гимназията по това момче! Какъв перчем имаше тогава, а пък тия негови очи, щом те погледне небрежно и с вирната брадичка... ех!

— Добър ден, госпожо! – чу гласът му. Виж ти, тембърът си беше все същия? – Бихте ли си подали документите? – протегна ръка.

Леца Пасева небрежно облиза устни, възможно най-плавно постави папката пред него и тихо, ромолящо попита:

— Да сте учили в първа градска гимназия през 80-та? – междувременно се постара с всичка сила да разчете баджа на униформената риза, но уви, не ѝ се удаде. А точно сега да рови за очилата хич не вървеше.

— Ммм... да! – служителя вдигна глава за кратко да я погледне. – Учил съм и там. Това ли са всичките ви документи?

Сърцето на Леца щеше да изкочи от ураганния прилив на адреналин.

— Аз съм Елена... от Б клас! – остана почти без дъх в очакване.

Боже, колко пъти си бе мечтала за това момче! Как си беше представяла двамата...

— Ей тук сложете още един подпис, моля!

– мъжът се бе изправил и я визираще изпитателно.

Погледите им се срещнаха на едно ниво, малко странно, защото Лецето винаги си го бе спомняла като едър мъжага, а то, тя самата едва минаваше метър и шестдесет, така че, как пък сега се гледат очи в очи?! По голото му теме разочаровано забеляза малки капчици пот, а двойната брадичка силно подчерта прекалено кръглия овал на лицето.

— Да, правилно госпожо, много добре – посочи подписа и върху дребния шрифт – А, вие по какво казахте, че сте ни били преподавателка в гимназията, не разбрах?

Вторник

В „Клуба на творците“ Леца Пасева пристигна почти час по-рано от уговореното. И друг път се бе осмелявала да изпие едно кафе с приятелки тук, беше мяркала разни художници и актьори, но самата тя да има уговорена среща с истински литературен критик?... Та този Панчев бил цял корифей, по думите на нейната Дида.

Леца щедро се усмихна на довтасалия сервитьор, поръча и блажено се потопи в очакване. Определено подушваше адреналина около себе си, усещаше вибрациите, можеше да се закълне, че най-послед дълго кътаната ѝ, съкровена мечта ще блесне ярко. И нейните стихове

щяха да бъдат отпечатани! Аа, не – поправи се бързо – първо ще се види с този невероятен човек, благодарение на Дидето, после ще обсъдят, ще уточнят и разнищят до най-малкия детайл, и чак тогава той щял да ѝ съдейства за издание в местния вестник.

Лецето притвори очи. Усещането за победа я приласка от омая в нея. Нейните стихове!

А в края скромните ѝ инициали.

— Ей, здрасти! Дремеш ли?

Пред очите ѝ се материализира добрата ѝ вечна приятелка и един възсук господин с таке и пепитен шал, омотан около врата.

— Здравейте! – скочи Леца – Заповядайте, поръчала съм ви!

Дидето се тръшна свойски, но господинът остана да стърчи.

— Изключително съм зает – уточни той. – Мога да отделя от времето си три минути. Еее, все пак съм дошъл!

Изведнъж приседна прецизно, сякаш се нагъна, изваждайки от джоба си розова тетрадка с голяма синя пеперуда в средата, постави я в средата на масата.

Леца усети цялата си топлина как се свлича от главата надолу, надолу, за да прикове глезените ѝ.

Спасително пъргавият сервитьор поникна точно в този момент и постави голямо уиски

пред мъжа, а Дидето получи само кафе.

— Ммм... абе, то като погледнеш... – Лецето беше удостоена с мигновен доволен поглед от госта и дълъг мълчалив откос под изкуствените мигли на приятелката си. – Бих могъл да отделя още няколко минути... – в следващия миг половината от жълтото питие в чашата беше унищожено.

— Четохте ли ги всичките? – не успя да устои притеснената авторка. – Те... стават ли? В смисъл... ааа... нали, нали имат... творчески заряд!

Последва ново дегустиране от чашата с широко дъно. Когато я постави отново на масата, двете ледчета недоволно издрънчаха сред две-три самотни капчици.

— Хм, хм, вижте, колежке – започна отведнъж критикът с плътен глас и поглед впит право в лицето ѝ. – Идеите ви са една буквална реминисценция.

Лецето повдигна вежди и забрави да диша.

— Изказът ви е конвенционален и в напълно ембрионално състояние.

Устата ѝ леко се отвори от паниката на връхлитащото я гигантско цунами.

— Да не говорим, че изказът ви е деструктивен и в напълна обструкция с текста.

Тя неволно придърпа тетрадката към себе си.

— Изобщо да ви кажа художествената ви потенция е отрицателна и в цялата трактовка на творбите личи някакъв примитивизъм, който за съжаление е ретрограден. – с премерен жест вдигна чашата и пресуши последните останки. – Разбрахте ме, нали? – много благо довърши.

В този миг тихо, старателно и бавно се чу отговора:

— Може и да съм екзактна, но никога дактилна. Освен това съм напориста, но определено балансирано стояща. При всичко това – в изцяло хармоничен аспект!

В сряда

„В сряда, казва народа, не се сяда. Сиреч, в средата на седмицата се работи най-много“, повтаряше мислено като мантра Лецето и потропваше напред-назад около щанда за вестници, разположен на автогарата между две постоянно отварящи се врати. Отвън, както си е нормално за януари, свиреп вятър беше излъскал като стъкло тротоарите. А термометърът зъзнеше прикован на минус десет.

— И днес няма да пуснат парното, Лецее! – това бе Георги. Той често ѝ помагаше, когато прибира прекалено тежките доставки на пресата. Естествено тази услуга си имаше и цена,

да стърчи до щанда час-два и прочете, без да купува, любимите си спортни страници.

Леца Пасева извърна поглед. Нямаше нужда да му отговаря. Всеизвестна тайна бе, че Георги си е „мека китка“ и търпението ѝ спрямо него беше равни количества съжаление и безразличие.

— Ооо, Елена! – отведнъж чу зад гърба си и направо подскочи. Толкова отдавна никой не беше я наричал така.

Насреща ѝ стоеше Нина, бивша колежка от офиса.

— И тук ли си сега? – Нина захилено посочи с глава вестниците и намигна. Междувременно крепеше възрастна, пълна жена. – Майка ми! – някак гордо уточни. – Беше ми на гости за зимата.

Леца Пасева присви очи. Обикновено си забраняваше спомени от „доброто старо време“, а Нина никога не беше харесвала. Обаче, може и да греши. Да, в тия трудни времена, да се грижиш за родител си е... Затова леко разтегна уста, поимитира усмивка и уж продължи прекъснат разговор с Георги. За по-сигурно застана с гръб към Нина. Сковаващият студ я прониза, игличките в краката се усилиха, тя придърпа шапката си и вдигна яка. Някой поиска вестник и Леца се отзова.

После се дочу врява. Всички пътници от-

към гишетата за билети, в дъното на салона от автогарата, като да се смълчаха. Георги и Леца също се обърнаха.

В началото чува как Нина крещи на майка си, но до тях стигнаха само думите на възрастната жена, защото те просто вървяха към тях.

— Не съм аз лошата, ами ти си проклетница! И заради това и от работа те съкратиха, и мене ме отправаш посред зима и... И мъжът ти навремето избяга, ама ти и...

— Млъквай ма, дъртофелнице! – кресна Нина.

В следващия миг съзря Леца и плътно застаналия зад гърба ѝ Георги.

— К'во зяпаш! Добре си ти, е на, и работа имаш и гледам най-после и с мъж си се уредила!... То така е много лесно да се хвърка, а питаш ли ме мене как живея?!

СРЕБЪРНА СВАТБА

Трябваше да замина служебно във Франция, но вместо като нормалните хора, които при такива големи разстояния пътуват със самолет, аз... както обикновено, тръгнах с кола.

Всъщност решението ми да пътувам с автомобил не беше каприз, или поне не само. Просто след срещата ми с фирма „Бернис“ в Лимож, трябваше да се отбия и в Мюлхауз във връзка с преговори с „Пежо“. Разбира се, това не значи, че не съм могъл да използвам въздушен транспорт, но... Но реших да пътувам с кола.

Предварително искам да успокоя читателите, които са започнали да четат този разказ и вече са на път да го прескочат и то завинаги, че няма да им досаждам със скучни за тях подробности от пътуването, служебни разговори, преговори, договори и т.н. Даже ще пропусна и обедите и вечерите, подробното описание на които като нищо може да се използва за сценарий за не малък, но много забавен сериал.

След Мюлхауз, вместо да се върна директно в Регенсбург, реших да отида до Страсбург, със който са свързани много мои лични спомени.

Този разказ е един от тях.

Освен това разстоянието Мюлхауз – Страсбург е само 150 км., следващите два дни бяха неработни, а жена ми и детето в момента бяха в София. И така към осемнайсет часа... ето ме в Страсбург.

Настаних се в познат хотел, освежих се с един душ и излязох да се поразходя из града. По едно време ме осени неочаквана, но много приятна мисъл – да посетя „Старият петел“, заведение, по-точно кръчма от времето на тримата мускетари в едно от предградията на града, в която съм прекарал много приятни вечери.

Естествено купих разкошен букет за жената на „Крали Марко“ (така бях кръстил собственика на кръчмата) и поех по познатия път, по-скоро едва ли не самата кола тръгна по него. Но, когато пристигнах, ме очакваше огромно разочарование. Не само от ръждясалата табела с надпис „Старият петел“, над която беше изографисан немощен проскубан петел, с който явно са се присмивали на французите, но и от сградата, в която беше кръчмата, нямаше и следа.

Пред мен се кипреше нова и много модерна сграда, а „Старият петел“ беше заминал за отвъдното, където не можех, пък и откровено казано, не горях от непреодолимо желание да отида.

Стана ми тъжно, но тъкмо започвах мане-

вра да обърна към центъра, си спомних, че мой приятел ми препоръча заведение, в което не бях ходил. Знаех само, че се намира в този район, но това не ти е центърът на града и по това време да срещнеш пешеходец си е празна надежда. Спрях пред първото заведение, влязох вътре и любезно. попитах сервитьорката. Тя ме погледна не особено ласкаво, навярно защото съм предпочел конкуренцията, но все пак ми обясни, че се намира на десния ъгъл на втората пряка. Паркирах пред търсеното заведение и се запътих към входа му. Но това, което видях, никак, ама наистина никак, не ме зарадва. Защо ли? Защото в заведението беше светло, но вътре нямаше никакви хора.

„Хм, какво му е хубавото на това заведение, щом в него няма пукнат клиент и то по това време?“

Не стига това, ами когато застанах пред вратата, учудването и разочарованието ми се увеличиха многократно. От вътрешната ѝ страна висеше табела с надпис „Затворено“.

„Отново малшанс. Нещо не ми върви тази вечер“, помислих си силно натъжен, но все пак реших поне да разгледам заведението, макар и отвън.

Зад бар плота стоеше мъж, който подреждаше измитите чаши. Ако беше в България, не само щях да проверя дали вратата не е отворена, но дори и да беше заключена, щях да почу-

кам. Да, но това не България, а Франция. Щом на вратата има табела „Затворено“, значи нямаш никаква работа вътре, просто се обръщаш и... както се пее в една песен: „Дим дим дим, дим да те няма“

Явно мъжът ме видя, защото тръгна към вратата. Отвори и попита:

„Мога ли да ви помогна с нещо?“

„Вече не.“

„Защо вече?“

„Защото отговорът е написан на табелата.“

„А, това ли било? Така е, днес имаме голям празник и затова по изключение затворихме по-рано.“

„Виждате ли, и точно тази вечер аз пък реших да посетя заведението ви. Ето на такива хора се вика Марко Тотев.“

Последното изречение, разбира се, не беше за него, но явно съм го казал на глас и то на френски, защото попита:

„Какво значи „Марко Тотев“?“

„Това вече няма значение. Прощавайте, не искам повече да ви безпокоя. Лека нощ!“, отговорих аз и понечих да се обърна, но той се отстрани от отворената врата и каза:

„Влезте! Много ми интересно да науча какво значат тези две думи.“

„Добре, ще ви кажа и веднага след това изчезвам.“

Още докато затваряше вратата започнах да му обяснявам кой е Марко Тотев, използвайки и конкретни примери. Когато завърших, той направо се заливаше от смях.

„Е, това е. Сега ви желая една приятна вечер. Дано следващия път имам по-добър шанс. Лека нощ.“

„Момент. Аз съм отличен физиономист, но не си спомням някога да съм ви виждал. Странно!“

„Вярно е. Но още по-странно е, че аз пък съм още по-добър физиономист, но и аз не съм ви виждал“, при което последва съвсем логичен въпрос.

„Тогава защо сте решили да дойдете тъкмо при нас?“

„Защото вашето заведение ми беше препоръчано от един приятел, който е възхитен, не само от прекрасните ви ястия, приготвени по устояли на времето – стари елзаски рецепти, но и от обзавеждането, музиката, обслужването.“

„А бихте ли ми казали името му?“

„Господин Вадо“, при което той направо се встрещи.

„Почакайте, почакайте, това да не е...“

„Да, той е“, последва моят изчерпателен отговор, при което той се дръпна малко назад, огледа ме и попита:

„Санта Мария! А да не би вие пък да сте, човекът, който...“

„Да“, при което след този още по-изчерпателен отговор, той разпери ръце и само дето не извика от почуда.

„Санта Мария! Колко са прави хората, които твърдят, че всъщност светът бил малък. Дори и насън не съм си помислял, че някога ще се запозная с вас.“

„Да, но ето, колкото и да е невероятно, то се случи. И на мен ми е приятно, че се запознах с вас, господин...“

„Наричайте ме просто Жан.“

„А вие, понеже едва ли ще произнесете правилно името ми, просто ме наричайте Крис.“

„Но аз знам наизуст всички немски имена.“

„Немските да, но не и българските. Приятна вечер!“

„Не! Никакво тръгване!“

„Да, но вие казахте, че сте затворили защото...“

„Защото днес се навършват двацет и пет години откакто се оженихме с жена ми.“

„О, но това е прекрасно. Честита сребърна сватба. Но сега пък не разбирам, защо изобщо сте отворили на тази дата.“

„Прав сте. Всъщност няхаме никакво намерение да отваряме заведението днес – искахме да отпразнуваме подобаващо тази кръгла годишнина и то само двамата с жена ми. Дори и децата ни, които дойдоха да ни честитят, ос-

танаха само за обяд и си тръгнаха, но не можехме да откажем на наши много близки приятели, които честваха раждането на първото им внуче. Уж беше частно и „кратко“ следобедно парти, а завърши преди час и то благодарение на твърдата ни намеса, иначе щяха да останат до среднощ. Всъщност, вие явно имате пълна представа за французите.”

„Още една приятна новина, но аз наистина трябва да си тръгна. Желая всичко най-хубаво на вас и на жена ви. Чао!”, Чао-то беше заради неговата „Санта Мария”.

„Не, не! Вие ще останете тук”, усмихна се той и заключи входната врата.

„Като арестант ли?”, разсмях се неспринудено.

„Ако това ви харесва. Шегата настрана, но сега ще отидем в залата за специални гости, където жена ми е приготвила страхотна вечеря със свещи, гирлянди и т.н.”

„Но вечерята е за двама.”

„И какво от това? Масата е голяма, ядене и пиене има в изобилие, само трябва да се добавят чинии, прибори и чаши за още трима души.”

„Още трима?”, попитах искрено учуден.

„Разбира се. Веднага ще се обадя на Валтер да вземе жена си и до двайсетина минути да са тук.”

„Но Валтер е немско име. Кой е той?“, попитах аз, въпреки, че името вече беше отговорило на този въпрос.

„Произходът на името в случая няма никакво значение, а кой е, ще разберете като пристигнат. Но вече е време да ви запозная с жена си“, развеселен отговори Жан.

„О, само това не“, както се пее в една наша песен.

„Преди да ме запознаете с жена си, първо ще отворите вратата, защото трябва да взема нещо от колата. Обещавам, че няма да избягам.“

„Вярвам ви, но за всеки случай ще дойда с вас.“

„Нещото“, което взех, не беше друго, а прекрасния букет, който бях купил за госпожа Кралимарковица.

Щом видя букета, Жан се плесна по челото:

„Санта Мария!“, изглежда това му беше любимото възклицание и продължи. „Какъв е този разкошен букет?“

„Ето един въпрос, който никога не съм очаквал точно в този момент.“

„И какво му е на въпроса?“

„Жан, точно днес не би трябвало да задаваш подобни въпроси.“, побързах да премина на „ти“.

„Да, но...“

„Никакво „Да, но...“, та ти като едното нищо

щеше да ме представиш на жена си, като варварин, който си няма понятие от изискани неща. А аз си мислех, че съм ти симпатичен", и приятелски, но доста яко го потупах по рамото.

„Санта Мария! Крис, как можа да съчиниш само за секунда такива глупости?“, разсмя се на глас и ме плесна по врата, с което отношенията ни бяха изяснени напълно.

Залата за специални гости беше като извадена от вълшебна приказка. Жена му тъкмо палеше свещите на прекрасен сребърен свещник, сложен в средата на една от двете големи маси, отрупана с какво ли не. Щом ни видя, тя направо се сащиса и едва успя да каже:

„Жан..."

„Мое ненагледно съкровище, това е моят скъп приятел Крис, който, за твое голямо съжаление, ти до днес не познаваше“, след това се обърна към мен:

„Крис, ето, това е моята ненагледна Жулиет, за която толкова пъти съм ти говорил“, продължи Жан, напуснал тотално Полюса на Истината.

„Приятно ми е“, каза ошашавената Жулиет и ми подаде ръка, която целунах като истински французин, а след това добавих тривиалните в подобни случаи слова:

„За мен е истинско удоволствие, че ми се отдаде възможност да се запозная с вас и то точно

на тази, толкова важна за вас двамата, дата. Това е за вас" и ѝ подадох букета.

„Господи, какви красиви цветя. Но...”

„Откъде знам, че днес е вашата сребърна сватба ли?”

„Да. Но как разбрахте какво ще попитам и най-вече откъде знаете за тази дата.”

„Жулиет, той знае и предвижда всичко. Дошъл е чак от Германия, за да ни честити”, изпревари ме Жан.

„О, трогната съм от жеста ви и искрено ви благодаря.”

„Не бързай толкова лекомислено да му благодариш”, отново, но този път „сериозен” се обади Жан.

„Какво имаш предвид?”, отново се шашна тя.

„Как какво? Нахалството му стигна до там, че се осмели да каже, че е дошъл само да ни честити, да ти поднесе този прекрасен букет и веднага след това щял да си тръгне.”

„Господи!”, изглежда това пък беше нейното любимо възклицание. „Кажете, че не е вярно. Отдавна съм свикнала с хумора на мъжа си, но чак да измисли такова нелепо нещо.”

„Разбира се, че не е вярно. Истината е, че аз предложих да ви поздравя лично, да пийнем нещо по случай тази прекрасна годишнина, даже се надяхах предварително да ме поканите и на своята златна сватба. Просто съм сащисан

от това, което току-що изтърси Жан, но понеже ми е много скъп приятел и най-вече заради днешния специален ден, ще му простя и то без да му зачервя врата."

"Скъпи, не може ли поне днес да не си правиш подобни шеги с мен?", опита се да му се скара тя, но в очите ѝ се четеше безкрайната любов на истински обичаща жена.

Жан се разсмя на глас, отиде при нея, прегърна я и нежно я целуна по челото.

"Прощавай, мила. Обещавам до идването на Валтер и жена му, а донякъде и след това, да бъда, неподозирано и от мен самия, сериозен", и преди да изчака реакцията на отново обърканата Жулиет, се обърна към мен:

"Браво, Крис. Ти си истинско диамантено находище. Веднага ще те направим заместник-председател на нашето музаверджийско дружество. За съжаление по-висок пост не мога да ти предложа, защото председателят съм аз, а никак не ми се иска да напусна този толкова почтен и безмерно уважаван по цялото земно кълбо, а може би и в самия Космос, пост."

Жена му се опита да каже нещо, навярно свързано с идването на Валтерови, но той я изпревари и вече наистина сериозно каза:

"Първо да се обадя на Валтер, а после ще ти обясня всичко. Не се притеснявай. Ако знаеше за какво става дума, ти сама щеше да изтичаш

при телефона, но сега да не губим време."

"Добре, щом е толкова спешно, вземай телефона."

Разговорът му с Валтер беше кратък и весело императивен. Каза, че до петнайсет минути трябва да пристигнат, да позвънят на домашния им звънец и добави, че става въпрос за една извънредно приятна изненада и весело прекарване на вечерта. След това седнахме на масата и Жан отново взе думата:

"Скъпа, преди да ти кажем за какво става дума, ако не възразяваш, имам два въпроса към Крис."

"Не възразявам", отговори тя.

"Крис?"

"Давай!"

"Каза, че си българин, но колата ти е с немски номер."

"Българин, който работи в Германия."

"Благодаря. Вторият и особено важен въпрос: С каква напитка да започнем? Имаме абсолютно всичко."

"Тогава и аз имам въпрос."

"Слушам."

"Нали не е необходимо непременно всички да пием едно и също питие? Питам, защото примерно аз предпочитам да започна с една голяма водка, но прекрасната дама пред мен, а и ти самият, едва ли сте фенове на тази напит-

ка. А шампанското, макар и в малък разрез с обичая, ще изпием накрая."

"Браво! Скъпа?"

"Чаша бяло вино, ти знаеш от кое."

"Тази вечер няма да правя изключение и ще продължа да бъда напълно твой. Аз също започвам с бяло вино, а за Крис добре изстудена водка „Давидов“. Само след минутка всеки ще получи поръчаното."

Скоро всички бяхме с чаши в ръка. Като единствен гост, поне до момента, станах и казах няколко прочувствени пожелателни изречения, последвани с искрени ръкопляскания. След като отпихме и замезихме, Жан започна:

"Скъпа, сега ще чуеш за една невероятна среща", и разказа набързо защо всъщност е поканил и мен, и Валтерови.

Жена му слушаше едва ли не с отворена уста и когато той свърши, едва не извика:

"Господи! Наистина ли? За случая с Валтер и жената на главния прокурор, както и вашата намеса знам отдавна, но точно тази вечер вие да седите на тази маса, да ми поднесете прекрасен букет, да ни пожелаете такива чудесни неща. Не знам. Не знам какво още бих могла да кажа."

"Не е и необходимо, Жулиет. Многого думи само развалят хубавите неща."

"Благодаря ви, че ме разбрахте. Наздраве!"

Жан тъкмо разказваше, как с Валтер били неразделни приятели още от детските им години, и че в момента той е главният доставчик на месо и деликатеси на заведенията в района и т.н., когато се чу позвъняване.

„Пристигнаха. Крис, ти иди на бара, Жулиет ще махне нещата пред твоя стол, а аз ще ги преведа през жилищния вход. Щом ги настаним на масата, ще дойда при теб.“

След минути Жан дойде при мен, приготви питиетата за новите гости и „нареди“ след няколко секунди да застана до вратата и да вляза в „сублимния“, както той се изрази, момент. Така и направихме. Скоро чух гласът на Валтер:

„Все пак няма ли най-после да ни кажеш, каква е обещаната изненада?“

„Разбира се. При това като бонус за това, че дойдохте като светкавици, ще ви кажа, че има и още една. Да започнем с първата“, отговори Жан и млъкна.

„Слушам!“, подкани го Валтер.

„Не слушай, а гледай и то не към жена ми, а към вратата“, разсмя се Жан.

„Сублимният момент“ беше настъпил и аз отворих вратата, при което отново се разнесе мощният глас на Валтер:

„Мама, мия! Мама, мия! Това не може да бъде вярно“, и скочи от стола. „Крис, скъпи приятелю. Нали не халюцинирам?“

„Не, Валтер. Това, което виждаш е от плът и кръв“, отговорих през смях.

„Прощавай, но искам лично да се уверя“, извика той, изтича при мен, сграбчи ме в мощните си обятия и просто ме отлепи от пода.

„Мама, мия! Мама, мия“, изглежда всеки тук си имаше любимо възклицание. „Това наистина е Крис“, продължи да боботи с мощния си глас Валтер, докато най-после се сети да ме пусне от смазващата си прегръдка.

„Жан, ти си гений. Благодаря ти, братко. По-голяма и то толкова приятна изненада от тази среща, не може да се измисли“, след което се обърна към жена си: „Жаклин, това е моят спасител, за който толкова пъти съм ти разказвал.“

Жена му дойде при мен и развълнувана каза:

„Знам наизуст всички подробности със случая с жената на главния прокурор, господин Вадо, дори мога да повтора всяка дума. Ние с Валтер сме ви толкова благодарни. Много ми е приятно да се запозная с вас.“

След това ми подаде ръка, аз я поех и т.н.

Жаклин беше красива жена, но в началото ми се видя дребна. Скоро обаче коригирах първоначалното си впечатление. Всъщност тя беше красива, стройна жена, към метър и седемдесет, с ослепителна усмивка.. А в първия момент ми се е сторила дребна, защото беше застанала при

Валтер, който пък беше едър и як като канара мъжага. Ето как за сетен път се убедих, че човек никога не трябва да избързва със заключенията си, дори и в подобни случаи.

Заехме местата си на масата и Валтер вдигна чашата си за на здравица:

„Да пием за...“, но аз го прекъснах:

„Момент. За нашата толкова неочаквана и радостна среща ще пием след това. Има къде по-важен повод. Жан, още ли не си им казал?“

„Да бе, къде изчезна обещания бонус?“, попита Валтер.

„Днес се навършват двайсет и пет години брачен живот с Жан“, просълзена от щастие съобщи Жулиет.

„Мама, мия! Мама, мия! Ако не превъртя тази вечер, значи съм и психически много силен. Прав си, Крис. Първо за сребърната сватба!“

Мезетата, ястията и питиетата се сменяха, но на здравиците продължаваха, а с тях се повишаваха и градусите на настроението ни. Весели истории, закачки, вицове и какви ли не лакърдии следваха като наредени на движещ се конвейер, придружени с искрен смях. Все пак успях да използвам едно малко „затишие“, за да попитам:

„Възклицанието „Господи“ на Жулиет е ясно

и напълно нормално, но откъде са вашите „Санта Мария“ и „Мама мия“?”

„Още като ученици ходихме на екскурзия в Италия, там ги чухме и без да заплатим каквото и да било авторско право, започнахме да ги използваме“, поясни веднага Жан.

„Излиза, че само Жаклин си няма любимо възклицание.“

„Как така да нямам? Дори можех да ви се обидя за тези думи, които необмислено и прибързано казахте, но понеже, освен, че сме ви много благодарни с Валтер, се оказахте и много приятен събеседник и т.н., великодушно ви прощавам“, реагира през смях Жаклин.

„Трогнат съм. Все пак ще ми кажете ли какво е то?“

„О-ЛА-ЛА! Какво ще кажете?“

„Браво, според мен отнесохте жълтата флаanelка.“

„Знам. И то съвсем заслужено“, „скромно“ отбеляза тя, което беше нов повод да се разсмеem и вдигнем чашите.

По едно време Валтер попита:

„Жан, понеже днес празнуваме вашата Сребърна сватба, не мислиш ли, че е редно и Крис, ако разбира се, още не си му разказал, да научи как се оженихте, а може би ще си спомниш и за някоя подробност от първата ви брачна нощ?“

„О, второто твърдо не!“, спонтанно реагира Жулиет.

„Май съм забравил, но щом Жулиет толкова настоява, ще се постарая да си ги припомня.“

„Но аз не настоявам, напротив...“

„Защо толкова се притесняваш, Жулиет? Ние с Валтер също има какво да разкажем“, обади се Жаклин.

„Това си е самата истина. Дори мога да започна пръв“, обади се мъжът ѝ.

„Е, мисля, че в дадения случай би трябвало да се даде предимство на домакина“, възпротиви се Жан.

„Признавам, че по протоколната част ти си по-силен, затова приемам да застана на втора позиция“, смирено се съгласи Валтер, а Жан, явно под въздействието на незабравимите спомени, независимо от поетия алкохол, започна сериозно и откровено:

„Преди да започна по същество, с ваше позволение, считам, че е необходимо, макар и с няколко изречения да поясня на Крис нещо, което ще му помогне по-точно да разбере случилото се. Може ли?“

„Разбира се“, отговорих аз, тъй като фактически въпросът, макар и индиректно, беше зададен към мен.

„Бащите ни с Жулиет са учители и добри приятели. Произхождат от семейства, които са

били почти фанатични католици. Жена ми е била едва на десет години, когато майка ѝ починала. Баща ѝ не се е женил повторно и мястото на майка ѝ зае нейната леля по бащина линия, която беше безрезервно отдадена на религията, дори е искала да постъпи в манастир – навярно затова и не се е оженила. Надявам се да разбереш в какъв дух е била възпитавана Жулиет.

След като отбих военната си служба, се върнах в Страсбург. Малкото момиченце Жулиет вече беше станала прекрасна девойка, но си беше останала дете. Не излизаше с другите момичета, не ходеше по забави, не смееше да погледне някое момче. И тогава аз...”, но гласът му затрепери и той млъкна.

Мълчаха и останалите. Накрая попитах:

„И тогава?”

„Тогава... аз се влюбих до полуда в нея. Какво ли не правех да установя някакъв контакт с Жулиет, но без резултат. За разлика от нея, аз бях по-контактен, основната заслуга за което принадлежи на моя вуйчо. Той е доста по-млад от майка ми и е истински бохем – никакви задръжки в нищо. Смея да кажа, че ако истински е обичал някого, това беше неговия племенник, т.е. мен. Аз също го обичам още откак се помня и за разлика от родителите ми, искрено му се възхищавах. Той ме научи на какви ли не игри и

лудории. Ето, Валтер е тук и, ако греша, нека ме поправи."

"Никакви корекции. Вуйчо ти беше нашият идеал", съгласи се веднага Валтер, а Жан продължи:

"Естествено, вуйчо разбра, че нещо става с мен и аз му признах, че съм влюбен до уши в Жулиет, при което той много се зарадва, но не закъсня да направи съответния анализ.

"Браво! Прекрасно момиче, но ще „имаме“ проблем, защото тя продължава да живее в своя измислен детски свят. Сигурен съм, че изпитва искрени чувства към теб, но още не може да ги осъзнае."

"Тогава?", попитах като попарен.

"Тогава остави вуйчо ти да помогне."

Не ми каза как успя, но след няколко дни у нас дойдоха на вечеря Жулиет с баща си и разбира се леля ѝ. Моята любима беше облечена в дълга, едва ли не до пода черна пола и красива блузка, закопчана до врата ѝ, нещо, което не пречеше веднага да се разбере, че става дума за стройна и много красива девойка. Отгоре на всичко местата ни на масата бяха едно до друго.

Вечерята премина при спазване на всички строги етични изисквания, но по време точно на тази вечеря за първи път видях в прекрасните ѝ очи и онази възвишена и всеотдайна лю-

бов, която виждам и сега.

„Жан, може ли по-кратко?“, обади се смутена Жулиет.

„Приемам забележката ти, съкровище мое, и няма да ви отегчавам с повече излишни подробности. Само ще кажа, че накрая с благословията на родителите си бяхме сгодени, дори и датата на сватбата беше определена.

Тогава отново се намеси вуйчо, който най-интензивно започна да ме въвежда в „тънкостите“ на интимния живот. За „тънкости“ в семейния живот не споменавахе и дума, защото самият той нямаше и ден практика“, след което Жан млъкна, подвоуми се, но продължи:

„Сега ще кажа нещо, за което знаят само двама души“, но отново млъкна.

„Жан, аз пък ще те помоля да съкратиш тези паузи, защото иначе ще се взривя от любопитство“, нетърпеливо го подкани Жаклин

„Права си, Жаклин. Замълчах, защото имам известни и то много сериозни опасения, но... „на война като на война“, отговори Жан и вече по-спокойно продължи: „Една вечер, решил, че съм достатъчно подготвен, вуйчо неочаквано ми каза:

„Скъпи Жан, вече знаеш това, което ти е необходимо, но и най-добрите теоретични знания в тази изключително важна област, без практически опит не струват и лула тютюн“

„Какво искаш да кажеш?“, попитах го силно разтревожен, но вуйчо спокойно обясни:

„Това, че сега ще те заведе при една моя приятелка и то много хубава, която на практика ще ти покаже какво, кога и как трябва да се прави“

„Но...“, опитах се да възразя, но вуйчо безцеремонно ме прекъсна:

„Никакво но... Да не искаш, поради твоята практическа неопитност относно интимната близост, да отвориш такова очарователно и невинно създание като Жулиет. Разбери, момче, че просто си длъжен да го направиш. Иначе може да стане така, че цял живот да съжелявате и двамата. Никакви коментари повече! Тръгваме! И... тръгнахме.“

Всички слушахме Жан много внимателно без да мръднем. Погълнатият алкохол сякаш се беше изпарил. И тогава...

„Какво!!!“, почти извика Жулиет.

Настъпи неловко мълчание, но преди Жан, или някой друг да реагира, си позволих да се обадя:

„Жулиет, ще ми разрешите ли да кажа няколко думи, които може и да ни ви харесат, но за сметка на това са съвсем искрени и ако се реших да се намеся, това е само защото вече ми е напълно ясно, че не само безпределно обичате мъжа си, но сте и изключително стойностен човек.“

„Да, дори ви моля да го направите, защото тази вечер съм бомбардирана от такива невероятни изненади, че имам чувството, че и аз самата ще експлодирам.“

„Няма да сте права, ако упрекнете Жан в изневяра. Според мен вуйчо му е имал много аналитично мислене. Представете си, какви биха били последиците, ако Жан, поради споменатата от вуйчо му неопитност, обзет от замъгляваща съзнанието страст, при първата ви брачна нощ се беше нахвърлил като диво животно върху едно момиче с вашето възпитание и чувство за морал? Сигурен съм, че вие сте една интелигентна жена и правилно ще разберете подбудите на вуйчо му. Но в крайна сметка вие решавате как да реагирате.“

Настъпи пълно мълчание. Превъзбуденото ни весело настроение сякаш беше блокирано. След десетина секунди Жулиет се посъвзе, протегна ръка през масата и стисна ръката ми:

„Прав сте, че многото думи развалят хубавото, затова ще кажа само едно благодаря“, след което въздъхна облекчено, прегърна мъжа си и весело каза: „Мили, ти да не загуби дар слово? Спокойно можеш да продължиш, но мисля че преди това заслужавам една целувка.“

„Не една, а милиарди“, последва незабавен, но и определено искрен отговор, подкрепен с реални действия.

Отново всичко си бе застанало на мястото. Валтер напълни чашите и докато Жулиет и Жан се целуваха, ние ги изпразнихме.

„Скъпи, толкова те обичам, че ме е страх да не се побъркам от любов. Сега можеш да разказваш всичко каквото намериш за добре, даже и най-фантастични небивалици и измислици“, каза Жулиет, а очите ѝ сякаш бяха изригнали вулкани.

„Това и ще направя. Само да си разквася гърлото“, отговори вече „старият“ Жан, изпразни чашата си и продължи: „Сватбеното тържество направихме в къщата на чичо ми, който има голяма къща с прекрасна градина. Когато гостите се разотидоха, майка ми и баща ми „останаха да помогнат“ при раздигането на трапезата и казаха, че ще останат да спят там, а ние с Жулиет си тръгнахме сами за „вкъщи“. Показах ѝ кое къде е и накрая я заведох в спалнята. Трепереше като лист.

„Време е да си лягаме“, казах аз и започнах да се събличам.

„Но аз забравих да си взема мечето, а без него няма да мога да заспя.“

„Плюшеното мече повече няма да ти трябва, защото вече имаш живо мече. Но ти да не си решила да си легнеш със сватбената си рокля?“, опитах се да се пошегувам.

„Господи, та аз не само мечето, но забравих

да си взема и нощница."

"Спокойно, моето момиче. Не виждаш ли, че на леглото са проснати прекрасни нощница и пижама."

"Но тук е светло, как ще се преоблека. Поне излез докато се събличам."

"Няма защо да излизам, но ти обещавам, че ще се обърна и няма да те гледам докато се преобличаш."

Най-после тя започна да се съблича, но по едно време отново проблем.

"Господи, не мога да си разкопчая роклята. Проклетият цип заяде."

"Няма проблем, аз ще ти помогна."

Ще не ще, тя трябваше да поеме протегнатата за помощ ръка. Знаех много добре защо я заял ципът, тъй като следвайки съвета на вуйчо, докато танцувахме с Жулиет, успях да го сгъна и да го притисна така, че нямаше как да не заяде. Единственият начин да се свали роклята, беше отдолу нагоре.

"И какво стана?", нетърпеливо попита Жаклин.

"Как какво? Всичко приключи перфектно и след девет месеца се роди синът ни."

Когато бурният ни смях позатихна, се обади Жулиет:

"Жаклин, струва ми се, че ти обеща нещо."

"О-ла-ла! Господ забравя, Жаклин никога."

Дори ще го разкажа аз, защото Валтер не само ще се изчерви, но ще вземе и да пелтечи от притеснение", отговори Жаклин, а Валтер попита:

„Така ли? Или защото ти се иска да пропуснеш някои „детайли“?“

„Е, няма защо да отегчаваме тези мили хора с твоите „детайли“. Та на въпроса. Поне за нас с Валтер, сватбеното тържество се проточи далеч над възможностите на желанието ни да се уединим.

Добре, че беше Жан да каже достатъчно високо, че булката вече е уморена до смърт и за да не вземе да рухне на пода, трябва да отиде да си почине, което не значи, че моабета няма да продължи. Единствен той, не само разбра желанието ни, но и направи нужното да го осъществим час по-скоро.

Жулиет, аз също имах плюшено мече, но веднага след като започнах да се срещам с този мечок го захвърлих и то завинаги. Та влизаме ние в спалнята и след секунди бяхме в леглото. И точно в разгара на „детайлите“, както се изрази Валтер, се разнесе страшен трясък."

„Какво стана? Какъв трясък?“, попита Жулиет.

„О-ла-ла! Леглото стана на трески. Но ако мислите, че ние изхвъркнахме ужасени от спалната, сте на светлинни години от истината."

„Така ли?“, запита „озадачен“ Жан.

„Така. А синът ни, явно е бил нетърпелив и се роди „предсрочно“ – така и не дочака деветте месеца от сватбата“, завърши Жаклин и погледна си часовника. Явно „ужасена“ от местонахождението на стрелките му добави: „О-ла-ла! Как може да съм такава неблагодарница“ и обръщайки се към нас с Валтер, почти императивно каза: „Предлагам ние тримата веднага да се измитаме и да оставим тези влюбени гълъбчета сами, за да имат възможност да започнат подобаващо настъпилата вече двайсет и шеста годишнина от сватбата си.“

„Скъпа, не стига, че с всеки изминат ден се разхубавяваш, но ставаш и все по-умна, нещо, което дори започва да ме тревожи“, разсмя се Валтер и стана, ние с Жаклин също.

„Какво така изведнъж се разбързахте? Едва приближава два часа“, попита Жан, но изглежда размисли и добави: „Е, вас двамата сигурно ви чакат неотложни неща, като например усъвършенстване на някои от споменатите „детайли“, но ти, Крис, защо скочи?“

„Ами... и аз се сетих за нещо „много спешно“ и трябва да сее върна в хотела“, при което Жан се разсмя.

„Крис, съгласно нашия устав, нямаш право да обиждаш председателя с такава плоска измислица. Никакъв хотел! Ще преспиш у нас, су-

тринта ще закусим, а след това се занимавай с твоето толкова „спешно нещо“ колкото искаш. Скъпа?”

„Разбира се, че ще пренощува у нас. За минута ще приготвя стаята за гости.”

„Отказвам категорично”, заявих аз, при което Жулиет отново се шашна и попита:

„Но, защо?”

„От съображения за личната си сигурност.”

„Каква сигурност?”

„Ами откъде да знам каква степен по Рихтер може да издържи тази къща. Отгоре на това и децата ви не са тук. Значи се очаква силен земетръс и сградата може да се срути.”

„Ах, ти! Вече чувствам как се клати стола ми на председател”, отново се разсмя Жан, а Валтер добави:

„Браво, Крис! Не може да има спор – разсъжденията ти са безкомпромисно логични. Затова ще пренощуваш у нас.”

„О, не. У вас е още по-опасно”, при което Жаклин веднага реагира:

„Не е вярно. Е, и нашият син не е при нас, но леглото ни вече е толкова здраво, че без проблем ще издържи и слонове, а сградата е нова и съобразена със земетръсните норми.

„Не това имах предвид.”

„А какво?”

„Това, че ако случайно бутна нещо, и Валтер

забрави, че съм в къщата, може да помисли, че е влязъл крадец и като нищо ще ме разфасова и то професионално.”

„Ама ти наистина си невъзможен”, възхитен каза Валтер и така ме тупна по рамото, че едва не загубих равновесие.

Отново бурен смях, изпразване на специално приготвената за случая бутилка шампанско, след което домакините и Валтерови ме изпратиха до колата, където след неизменните прегръдки, свойствени за добре пийнали хора, които са прекарвали прекрасни часове заедно, се сбогувахме.

Остана незабравимият спомен от тази неочаквана среща, която, колкото и невероятно да звучи, но наистина се случи.

МЪДРИ СЪВЕТИ ЗА МЪЖЕ:

Първи мъдър съвет за мъже

Пази се от жена със чар неудържим,
че в него скрити са вълшебните длета,
с които вае мъж покорен, уязвим...
Превръща го във Ахилесова пета.

Втори, още по-мъдър съвет за мъже

Щом си станал мъж железен – от длетата
направи си закачалка на стената.
Окачи на нея шлем и меч, и броня,
но и дрешките на хубавата доня.

После нежно, но и смело във атака,
времето недей ненужно ти протака.
И... докосне ли със тебе тя звездите,
ще те гледа като Господ във очите.

КОГАТО НЯКОЙ НЯКОГА РЕШИ...

Приятелска закачка

Когато някой някога реши
с „Нещата“ бързо да приключи,
тогава никак няма да сгреши
със поетеса брак да сключи.

Ще има в къщата си цял харем
от музи яхнали Пегаси,
ще къкри в ритъм празният корем,
останал вече без запаси.

В леглото само еротичен спомен
ще идва заедно с миражи –
от нощите им бурни няма помен
и няма следващи тиражи.

Пералнята сконфузена мълчи,
ютията е вещ излишна,
животът му започва да горчи
и търси... любовта предишна?

Но ето... стихосбирката е факт,
а обичта им се завръща.
Започва най-желаният антракт...
жена му страстно го прегръща.

МЕЧТАНАТА ЖЕНА

Не бе жена, а огнена стихия,
влудяваща със поглед стар и млад.
Снагата ѝ обсебваща магия,
косите ѝ безкраен водопад.

Лицето ѝ видение омайно,
а миглите ѝ плачещи върби.
Гърдите ѝ съкровище незнайно,
сюжет за поетичните творби.

Очите ѝ... нестихващи вулкани,
разгарят всички влюбени сърца,
във веждите ѝ сякаш са втъкани
на райска птица чудните перца.

Краката стройни страст са ненапита,
а устните като разцъфнал мак...
„О, Господи... това е Афродита,
при мен дошла е тя незнайно как.“

Звъни безспир досадният будилник,
увисват две протегнати ръце.
Угасва и свещеният светилник,
остава само... тръпнещо сърце.

Той скача от леглото и се пита:
„Къде... изчезна Афродита?“
Обезумял часовника зарита...
Жената от мечтите бе изтрита...

ОБЩИНСКИЯТ НЕ ЩЕ ДА ПАСЕ

Който не вярва на случката по-нататък, нека помисли чие име е пуснал в избирателната урна. А продължава ли още да изпитва съмнение, нека тогава попита за нея някой друг, на който има по-голямо доверие от себе си. И едва тогава да изрече своето българско „Хм“, дете никой в Евросъюза така и не можа да разбере какво означава.

Избирателната секция беше приключила дългия изборен ден и само председателят с още двама членове преглеждаха за последно нещата, преди да кажат отпускането – „Приключихме“. Останалите държаха чашки с кафе или безалкохолно и разговаряха почти приятелски. Забравили лесно, че до преди малко се гледаха подозрително и злобно като войници през време на окопните войни от миналия век.

И цъфна случката, която нажежи обстановката още в началото на изборния ден.

В стаята нахълта селският пастир. Дали идваше като закъснял да упражни своя вот, нямаше вече никакво значение. Краят на изборите беше приключил и за нищо на света те нямаше да нарушат изборния кодекс и правилата. Още

повече, кой го беше пуснал да влезе вътре, когато това бе недопустимо? Оставаше им някой гаф на главите, а нещата досега вървяха толкова хубаво – по мед и масло.

Ситуацията овладя и пръв наруши скандалната тишина пастирът.

— Кой е тук главният? – попита.

— Аз – отговори председателят, но веднага почувства неясно защо, хладни тръпки по гърба си. – Какво има?

— Идвам да ти кажа, момче, да дойдеш сам или да пратиш от твоите хора да приберат общинския съветник.

— Какви ги приказваш бре, Сандо? – овладя уж положението баба Пена Шумналийска. – Да не си пийнал в повече?

Като заклета политиканка, Шумналийката беше почти на щат във всяка изборна комисия. Знаеше тя повече от всички и умееше да нагласява така нещата, че да няма забележки от по-горните.

– Не съм турял и капка в устата – декларира селският водач на животните. – Заради вашите избори са затворили кръчмата още от вчера сутринта.

— Ти остави нашите работи, ами кажи защо си дошел – скастри решително закъснялата му агитация баба Пена.

— Нали ви казах вече. От сутринта си па-

сеше като другите, към обяд заключа глава, а привечер запристъпя едвам-едвам.

— За кого говориш, бай Сандо? – попита председателят на секционната.

Раздвоен беше съвсем. Да се разсмее или предложи на стареца от безалкохолното. Нямаха друго, а и той му изглеждаше по-трезвен от всякога.

— Още ли да обяснявам? – пастирът започна да вади признаци на раздразнение и нервност. – Цял ден съм на крак, искам и да си почина. Вързал съм го за салкъма до Печова бара, а вие правете с него каквото искате.

Каза, обърна ядосано гръб на цялата комисия и тръгна безапелационно към вратата. Напрежението в изборната секция хукна нагоре като пощуряло, сякаш в нея отведнъж нахълтаха цяла сюррия европейски наблюдатели. Работата замириса на нещо и председателят трябваше да проветри.

— Чакай, бай Сандо – примоли му се от сърце шефът на комисията, усетил че колената му всеки момент ще го изложат, – дай да се разберем по човешки.

— Аз по човешки се разбирам и с животните – старецът поспря, готов изглежда да понамали от почивката, – но с вас както виждам, нещо не става така. Има ли в списъка ви за общински съветник името Марко Стоев Марков?

Нелито, която за пръв път участваше в тънки политически работи не издържа и надникна в протокола на масата. Излишно бе да го прави, всички членове на избирателната комисия знаеха до втръсване – това е вписаният под номер четири кандидат.

— Има – заяви с категоричност председателят на секционната.

— И кой в селото ни се казва така?

Членовете на комисията безпомощно се спогледаха, усетили ясно, че в главите им няма нищо, дето да подсказе за кого става дума. Помогна им отново пастирът, срещу името на когото единодушно бяха оставили празната отметка – „не гласувал“.

— Ами това е магарето на бай ви Стою. Вие, щом сте го избрали за съветник, отидете и си го приберете, да не стане някоя беля нощес. Защото както се е зазяпал в телевизора оня откачалник, може чак на сутринта да се досети, че не си е прибирал магарето в двора. Хайде, аз да си тръгвам. Защото утре съм цял ден по баирите.

Селският пастир излезе навън, а устата на баба Пена Шумналийска остана така отворена, че всичките изборни книжа да напъхаха в нея, нямаше да усети.

СЪДЪРЖАНИЕ

АЛЕКСАНДЪР КАЛЧЕВ

Да спрем!.....	3
Епиграми	5
„Who – who is“ / Кой – кой е	5
На бай Радой	7

АННА ГЮРОВА

Торба Лъжи.....	8
-----------------	---

АНЕТА САМАНЛИЕВА

Паднах си.....	22
Токов удар	23
Разминаване	24

БЛАГОЙ РАНОВ

По дрехите и... постелката	27
Ако не пиша... ..	30
Келепошката	31
Аз на него ще му... ..	33

БОРИС БОРИСОВ

Песничка на червея очевидец	34
Тиквени хроники	36
и други хронични небивалици	36
Пинокиада.....	39

ВАЛЕРИЯ ТОДОРОВА

Премеждие	41
Мерак	43
Бартерна сделка	45

ВАНЯ ИВАНОВА

Муза в криза	47
Родна българска картина	49
Писмо от чужбина	50
до моята стрина	50

ВАСИЛ ВЕНИНСКИ

НАЙ-ДОБРИЯ ЧОВЕК,	52
КОГОТО ПОЗНАВАМ	52

ВЕЛИСЛАВА РАЙДОВСКА

Мъже!?	59
Профилактика	63

ГЕОРГИ СТАЛЕВ

Птичи истории	66
Развод	71
Родова традиция	74
Страх	79
Студ	82
Втори	86

ДИАНА АТАНАСОВА

ОТНОВО НА ЗЕМЯТА	90
------------------------	----

ИРЕНА БОЧЕВА

Чайната на Седмото небе97

ДИМИТЪР ТАШЕВ

Предател 102

Малките неща, 105

които ни правят щастливи 105

ЙОРДАНКА РАДЕВА

Ти на вратата, а аз на кревата 110

Нарисувай ми, 112

художнико, ти, Мъж! 112

КАЛОЯН ЗАХАРИЕВ

ЕХ, ЛЮБОФ, ЛЮБОФ..... 113

КАТИНА ГЕОРГИЕВА

Тъй като поет къща не храни 120

КОСТАДИН БОЯНОВ

Новите приключения на бай Ганю..... 136

Бай Ганю – бизнесмен 141

Бай Ганю в болницата..... 148

Бай Ганю – депутат 153

КРАСИМИР ТЕНЕВ

Докторке!..... 157

Любовта ми..... 158

„Две съседки – две кокетки“ 160

НЕЛИ ГОСПОДИНОВА

Ех, да можеше тате да ме види!..... 161

НИКОЛА АПОСТОЛОВ

КОЙ СЪМ АЗ 176

СТАНО, МЪРИ, СТАНО 177

НААКАНОТО ВРАБЧЕ 178

НА СПИРКАТА НА СТОЧНА ГАРА..... 179

БЪЛГАРИО, МОЯ..... 180

ЕПИГРАМИ..... 181

НИНА ЧИЛИЯНСКА

Есемес-игри..... 182

Ура!..... 186

Предосмомартенско 187

Мадона и аз..... 189

ПАВЛИН ПУШКАРОВ

Докато чакам супата..... 191

Приказен фейлетон – 193

или среща с две феи 193

Неграждански фейлетон..... 195

ПЕНКА СТАНЧЕВА (КАСИАНА ЙОАНИ)

МЛАДЕЖКИ ЗАДЕВКИ 198

И КАК ?..... 199

ДВАМА ЛУДИ... 202

ДИСЛЕКСИЯ 203

ДЕЖА ВЮ 212

ПЪРВОЛЕТА МАДЖАРСКА216

Епиграми..... 216

АДАМ И ЕВА..... 216

РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ

ДВА МЕЧА СРЕЩУ НЕВЪОРЪЖЕНА РЪКА219

ЯДАТ И ПИЯТ, А НЕ ПОГАСЯВАТ!..... 232

ВЪЛК И ЗАЕК..... 237

РАДОСТИН НЕДЯЛКОВ

Неуспешен опит..... 239

РАДКА ВИДЬОВА (РАЯ ВИД)

Денят на тиквата 254

Критик на Ин и Ян поезия..... 259

Хайде да изберем отново кмета!..... 263

Гроб съм! 265

Що ти рекох? 269

Дегустатор..... 271

Съседи 275

Модерни времена..... 278

Писмо до летището 281

Глупаците 284

Той и Тя 288

За билки..... 290

РОЗАЛИ РУЖИНА

Балканско „pozorište” 292

Битова история..... 297

РУМЯНА ПЕЛОВА

САГА ЗА ЛАМЯТА СПАСКА	298
И ЮНАКА ГЮРО.....	298
Физически и морален облик	298
на ламята Спаска	298
Как ламята Спаска хвана грип.....	299
Случка в пещерата	300
на ламята Спаска	300
Краят на приказката	301
за ламята Спаска.....	301

СТЕФАН СТАНЧЕВ

В ИМЕТО НА КЛИО.....	303
----------------------	-----

ТАНЯ ГЕОРГИЕВА

За живеенето и летенето.....	309
------------------------------	-----

ХРИСТО ЗАПРЯНОВ

Сребърна сватба.....	317
МЪДРИ СЪВЕТИ ЗА МЪЖЕ:	346
Когато някой някога реши.....	347
Мечтаната жена	348

ЦВЕТКО МАРИНОВ

ОБЩИНСКИЯТ НЕ ЩЕ ДА ПАСЕ	350
--------------------------------	-----

Алманаси „Нова българска литература“ са инициатива на Фондация „Буквите“ за представяне на съвременните български автори пред читателската аудитория, започната през 2009 година.

Тази година решихме да издадем специален алманах посветен на Хумора и сатирата, поради многото хумористични произведения, които публикуват нашите автори.

31 съвременни български автори на над 260 страници смях.

Цена **12** лв

<http://www.bukvite.bg>